

Filozofická fakulta Univerzity Palackého v Olomouci

Katedra mediálních a kulturních studií a žurnalistiky

**Mediální rutiny redaktorů ve zpravodajské redakci ostravského
studia České televize**

Media routines of journalists in the newsroom of the Ostrava TV
studio of the Czech Television

Bakalářská diplomová práce

Kristýna Janošková

Vedoucí práce: Mgr. et Mgr. Karel Páral

Olomouc 2019

Čestné prohlášení

Prohlašuji, že jsem tuto bakalářskou práci vypracovala samostatně na základě literatury a dalších zdrojů uvedených v závěru práce. Počet znaků v práci včetně mezer je 97 939.

V Olomouci dne: .....

.....

Kristýna Janošková

Poděkování

Mé poděkování směřuje především mému vedoucímu práce Mgr. et Mgr. Karlu Páralovi, který mi od počátku poskytoval důležité a cenné rady, které mi pomohly při tvorbě této práce. Poděkování patří rovněž mým respondentům, kterými byli Radek Wiglasz, Lucie Křížková a Nad'a Chattová, za jejich ochotu i čas při realizaci rozhovorů.

Abstrakt

Tato bakalářská diplomová práce předkládá popis mediálních rutin, které se uplatňují v Televizním studiu Ostrava České televize a stejně tak předkládá popis běžného chodu redakce a náplně práce vybraných zaměstnanců. Cílem práce je charakteristika každodenní práce redaktorů a to, jak se dané mediální rutiny do jejich práce promítají. Zvolenou metodou pro naplnění cíle je kvalitativní metoda dotazování formou polostrukturovaných rozhovorů se třemi respondenty, jimiž jsou dva současní zaměstnanci a jeden bývalý zaměstnanec Televizního studia Ostrava. Teoretická část je zpracována na základě stěžejního cíle bakalářské diplomové práce a jednotlivá teoretická východiska vychází z konceptu mediálních rutin. Tyto východiska jsou klíčovým základem pro strukturu praktické části.

Klíčová slova

Česká televize, Televizní studio Ostrava, mediální rutiny, zpravodajství, veřejnoprávní televize, regionální televizní studio

Abstract

This bachelor thesis provides a description of media routines that are used in the Ostrava Television Studio of Czech television and also describes the routine of ordinary operation in the newsroom and the content of the work of selected employees. The aim of the thesis is to characterize the daily work of the editors and how the media routines are reflected in their work. The method chosen for fulfilling the objective is a qualitative method of interviewing in the form of semi-structured interviews with three respondents, two current employees and one former employee of the Ostrava Television Studio. The theoretical part is elaborated on the basis of the main goal of the bachelor thesis and the individual theoretical basis is based on the concept of media routines. These bases are a key basis for the practical part structure.

Key words

Czech television, Ostrava television studio, media routines, news, public television, regional television studio

Obsah

Úvod.....	6
1. Teoretická část	8
1.1. Regionální televizní médium	8
1.2. Mediální rutiny	10
1.2.1. Zdroje informací.....	12
1.2.2. Výběr zpráv a nastolování témat	14
1.2.3. Tvorba televizního zpravodajství a jeho obsahu	15
1.2.4. Organizace práce v redakci	17
1.2.5. Nové technologie televizního zpravodajství	19
2. Metodologická část.....	21
2.1. Vymezení cíle výzkumu a výzkumných otázek.....	21
2.2. Kvalitativní výzkum	22
2.2.1. Polostrukturovaný rozhovor	23
2.3. Výzkumný vzorek.....	24
2.3.1. Medailony zpovídaných respondentů	25
2.3.2. Události v regionech (Ostrava).....	26
3. Praktická část – výzkum	27
3.1. Zdroje informací.....	27
3.2. Výběr zpráv a nastolování témat	31
3.3. Tvorba televizního zpravodajství a jeho obsahu	33
3.4. Organizace práce v redakci	36
3.5. Nové technologie televizního zpravodajství	40
Závěr.....	43
Seznam literatury	46
Seznam zkratk	48
Přílohy	49

Úvod

Tato bakalářská diplomová práce popisuje mediální rutiny redaktorů, jež se uplatňují v regionální frakci České televize, konkrétně ve zpravodajské redakci Televizního studia Ostrava. Bakalářská práce popisuje každodenní činnost redaktorů a jejich nastavené mediální rutiny a stereotypy. Předkládá popis běžného chodu redakce a to, jak se zmíněné mediální rutiny promítají do práce jednotlivých redaktorů. Jejich činnost jsem rovněž měla možnost sledovat i přímo jak v terénu, tak v prostoru redakce, a to v rámci povinné studijní praxe. Díky tomu jsem měla možnost zjistit, jak ostravská redakce funguje, jaké postupy využívá při tvorbě televizního obsahu nebo jakými principy se řídí. To mi také pomohlo získat na problematiku ucelenější pohled.

Ve své bakalářské práci budu detailně zkoumat veškeré postupy a techniky, které vedou k vytvoření reportáže a jejímu následnému publikování v hlavní regionální zpravodajské relaci Události v regionech (Ostrava), která se vysílá každý den od pondělí do pátku od 18:00 na kanále ČT1. Tyto postupy a techniky zahrnují práci se zdroji informací, spolupráci s respondenty a technickými profesemi jako je kameraman, střihač nebo grafik, výběr témat nebo práci s vizuální složkou reportáže. Stejně tak zkoumám kromě redaktorské práce i náplň práce dalších stěžejních profesí TS Ostrava, pomocí kterých budu moci lépe obsáhnout popis běžného chodu redakce.

Bakalářská práce je rozdělená na tři hlavní oddíly – teoretickou část, metodologickou část a praktickou část. V teoretické části se budu zaměřovat především na výklad základních pojmů vztahující se k tématu mediálních rutin, jakými jsou samotné mediální rutiny a také regionální televizní médium. Téma regionálního vysílání je nutné zmínit především z toho důvodu, že popisují mediální rutiny v regionální redakci veřejnoprávní televize. Proto také vymezení regionálního televizního média vztáhnu od obecné roviny až k České televizi. V teoretické části se rovněž budu zabírat dílčími teoretickými segmenty, jimiž jsou zdroje informací, výběr zpráv a nastolování témat, tvorba televizního zpravodajství a jeho obsahu, organizaci práce v redakci a novým technologiím v televizním zpravodajství. Tato teoretická východiska mi poslouží pro lepší strukturaci praktické části.

V druhé části bakalářské práce popíšu, jakou výzkumnou metodu uplatním pro dosažení cíle práce. Pro získání adekvátního výzkumného materiálu využiji kvalitativní metodu dotazování formou polostrukturovaných rozhovorů s vybranými zaměstnanci zpravodajské redakce ostravského studia České televize, kteří v redakci v současné době stále

pracují nebo již redakci opustili. Rozhovory tedy budou realizovány se třemi respondenty, jimiž jsou vedoucí redaktor a bývalý editor Radek Wiglasz, redaktorka Lucie Křížková a bývalá redaktorka a koeditorka pro celostátní vysílání ČT24 Nad'a Chattová. Respondenti jsou vybráni záměrně pro lepší obsáhnutí fungování redakce. Součástí metodologické části budou také medailony vyzpovídaných zaměstnanců redakce a bude také popsáno portfolio pořadů, které má Televizní studio Ostrava na starosti včetně primárních regionálních zpravodajských relací Události v regionech (Ostrava) a Události v regionech plus.

V rámci metodologické části práce jsem si také definovala hlavní výzkumnou otázku, která zní: *Jaké mediální rutiny se uplatňují ve zpravodajské redakci Televizního studia Ostrava České televize?* Tato otázka nebude respondentům kladena explicitně, nýbrž vyplyne z jejich jednotlivých odpovědí.

Z hlavní výzkumné otázky jsem dále formovala i dílčí výzkumné otázky: *Jaké postupy se uplatňují při tvorbě reportáže? Jakou roli hrají sociální sítě ve zpravodajství Televizního studia Ostrava? Jaké postupy uplatňují redaktori při výběru zdroje informací a témat? Jak vypadá běžný pracovní den v regionální redakci Televizního studia Ostrava?* Dílčí výzkumné otázky budou v práci zodpovězeny na základě kladení série otázek, které k dílčím výzkumným otázkám směřují a snaží se komplexně obsáhnout jejich pointu.

Praktická část této práce se již bude zabývat samotnou analýzou realizovaných rozhovorů. Ty budu následně interpretovat, abych co nejlépe dosáhla vytyčeného cíle bakalářské práce.

Tématem mediálních rutin se ve všeobecnosti zabývá mnohem více prací. Například z Barboru Honusovou z Univerzity Palackého, která se v roce 2018 věnovala popisu práce zahraničního zpravodaje České televize ve Spojených státech amerických a její proměně za 18 let. Mediálním rutinám se věnovala rovněž i Eva Pětvalská, která se zabývá proměnami mediálních rutin v deníku Mladá fronta Dnes v závislosti na změně šéfredaktorka v roce 2014 nebo Adam Kahánek, který popisuje mediální rutiny magazínu Hattrick od roku 2010 po rok 2017.

1. Teoretická část

V teoretické části se budeme zabývat výkladem základních pojmů a teoretických východisek, které se vztahují ke stěžejní problematice této bakalářské práce, a to problematice mediálních rutin. Na základě zvolené relevantní literatury tak vymezím dva hlavní pojmy, jimiž jsou regionální televizní médium a mediální rutiny. Vzhledem k tomu, že se tato práce věnuje mediálním rutinám v Televizním studiu Ostrava České televize a jde tak o regionální zpravodajskou redakci, je nutné v práci teoreticky vymezit regionální televizní médium, stejně tak jako pojem mediální rutiny, přičemž v rámci tohoto pojmu rozvedu dílčí teoretické segmenty, pomocí nichž mohu v praktické části práce popsat mediální rutiny charakteristické právě pro ostravskou regionální redakci České televize. Mezi tyto segmenty řadím zdroje informací, výběr zpráv a nastolování témat, tvorbu televizního zpravodajství a jeho obsah, organizaci práce v redakci a nové technologie v televizním zpravodajství.

1.1. Regionální televizní médium

Abychom mohli popsat mediální rutiny v regionální zpravodajské redakci Televizního studia Ostrava (dále jen TS Ostrava) je pro nás nezbytné nejdříve definovat regionální televizní médium, a to i s ohledem na historický vývoj regionálního zpravodajství České televize (dále jen ČT). TS Ostrava je jedno ze tří hlavních televizních studií České televize, proto samo o sobě hraje v rámci celku nezanedbatelnou roli.

„Regionální žurnalistika je velmi důležitá, protože většina lidí chce být dobře informována o dění ve svém nejbližším okolí. V této oblasti lze předpokládat zájem publika o témata, která by jinak nezískala žádnou pozornost.“ (Ruß-Mohl a Bakičová 2005: 179)

Regionální televizi definuje Osvaldová, Halada a kol. (2007: 214) jako samostatnou organizační a hospodářskou jednotku celostátní televizní organizace. Regionální televize je schopna vyrábět vlastní televizní pořady, které jednak vysílá na vlastním programovém okruhu, ale rovněž i přispívá do celostátního programu. V rámci své existence plní dvě základní funkce, jimiž je zastupování regionálních zájmů a přispívání k diverzifikaci výroby televizní organizace. *„V rámci České televize je zákonem č. 483/1991 Sb. zřízeno TV studio Brno a TV studio Ostrava.“* (tamtéž: 214)

Pro pochopení charakteristiky regionálního televizního média a jeho regionálního zpravodajství je důležité zmínit také historický vývoj regionálního vysílání po roce 1989 a s tím také zákony, které po roce 1989 Českou televizi ustanovily. V souvislosti s vývojem

regionálního a soukromého lokálního televizního vysílání zmiňuje Martin Lokšík (in Waschková Císařová 2007: 73) na úplném počátku tří základní skupiny místních vysílatelů. První z nich byly obecní televize, jejichž zakládání podporovalo ministerstvo hospodářství a většinou byly financovány z rozpočtu obcí. Ačkoliv tyto televize působily na jednu stranu jako veřejnoprávní, na straně druhé byly přímo podřízeny vlivu komunálních politiků či podnikatelů. Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen RRTV) shledala v roce 1993 tyto televize jako neoprávněné, avšak na základě velkého tlaku ze strany obcí nakonec upravila pouze licenční podmínky tak, aby vysílání těchto televizí bylo v souladu s vysílacím zákonem. Druhou skupinu místních vysílatelů tvořily kabelové televize, které se začaly rozvíjet na přelomu 90. let 20. století na sídlištích velkých měst, zejména kvůli dobrým technickým podmínkám. Do roku 1995 podléhaly kabelové televize licenčním podmínkám a teprve až v roce 1996 byl pro ně novelou zákona č. 301/95 Sb. zaveden registrační systém, který umožňoval provozovatelům šíření převzatého satelitního a kabelového vysílání. Zároveň také museli bezúplatně poskytovat tzv. infokanál, který hrál důležitou roli v informování obyvatel a poskytování místního zpravodajství. Třetí a zároveň nejdůležitější skupina televizí se sdružovala okolo programu České televize OK3. *„Tyto televize už disponovaly profesionálním technickým a technologickým vybavením, odborným personálním zázemím i ambicemi svou produkci komerčně zhodnotit.“* (tamtéž: 73) Soukromé regionální vysílání zahrnující i zpravodajství se vysílalo na okruhu OK3 v tzv. trhacích časech od roku 1990. Vysílalo se z měst jako Plzeň, České Budějovice, Hradec Králové, Liberec, Brno, Děčín, Ústí nad Labem nebo Zlín. V roce 1993 byl okruh OK3 přejmenován na ČT3, ovšem na konci roku 1993 Česká televize kvůli změnám programové koncepce okruh ČT3 zrušila.

Nově vzniklá Česká televize, která byla zformována jako veřejnoprávní instituce, byla stanovena zákonem č. 483/1991 Sb., který Českou televizi definoval jako nezávislou na státu. Druhý zákon č. 468/1991 Sb. o provozování rozhlasového a televizního vysílání umožnil existenci tzv. duálního vysílacího systému, kdy kromě České televize jako veřejnoprávní organizace, mohly vznikat také soukromé televize. (tamtéž: 76)

Regionální zpravodajství nově vzniklé České televize navázalo na předešlé zpravodajské redakce Československé televize. V průběhu 90. let došlo k mnoha organizačním změnám včetně výstavby centrální redakce v Praze, která nahradila redakce v Kladně a Kolíně. Zároveň také vznikaly nové redakce například v Olomouci, Zlíně, Chebu nebo Karlových Varech. Do vývoje regionálního zpravodajství výrazně zasáhla i digitalizace zpravodajské produkce mezi lety 2003 až 2004. Regionální redakce byly technologicky

modernizovány i personálně posíleny. Regionální redakce rovněž získaly nový statut regionálního studia. (tamtéž: 76)

Martin Lokšík (tamtéž: 76) také hovoří v rámci vývoje regionálního zpravodajství o tom, jaké spektrum pořadů vývoj v průběhu let přinesl. V závislosti na zákonu tak vznikla řada nových regionálních pořadů. V 90. letech byly například vysílány Večerníky na jednotlivých regionálních okruzích, tím se v tzv. trahacích časech paralelně vysílal Večerník z Čech, Pražský večerník, Jihomoravský večerník a Report z ostravského studia. Rok 2000 s sebou přinesl i mnoho nových zpravodajských formátů jako například pořad Regiony vysílaný na ČT2. Zpracování pořadu bylo na tehdejší dobu velmi inovativní, kdy moderátor v Praze komunikoval zároveň s redaktory regionálních studií.

V roce 2001 musela Česká televize reagovat na změny v zákonu o České televizi, které určovaly nové časové kvóty pro vysílání zpravodajských a publicistických pořadů regionálních studií. V souvislosti s tím vzniklo mnoho nových pořadů jako například Týden v regionech, Zajímavosti z regionů nebo Dobré ráno s Českou televizí. Se vznikem nového digitálního kanálu ČT24 také vznikl pořad Regiony ČT24, na jehož zpracování se podílí Televizní studio Brno i Televizní studio Ostrava. (tamtéž: 76)

1.2. Mediální rutiny

Abychom mohli dále teoreticky ukotvit jednotlivé dílčí kapitoly, které se zabývají výrobními postupy televizního zpravodajství, je zapotřebí si definovat stěžejní pojem této bakalářské práce, jímž jsou mediální rutiny. Pro jejich pochopení je klíčové také dílčí rozčlenění, které se již věnuje samostatným úkonům, které vedou ke zhotovování mediálních produktů.

„Mediální organizace mají silný sklon zakládat svoji činnost na vytváření výrobních rutin (čili zažitých pracovních postupů, jež vedou k ekonomicky přijatelnému vyrábění daných produktů).“ (Jiráková a Köpplová 2007: 76) Jiráková a Köpplová (2015: 140) přirovnávají výrobu takovýchto mediálních produktů k práci na výrobní lince, kdy jednotlivé produkty, ať už se jedná o zpravodajské časopisy nebo televizní seriály, se vyrábějí ustáleným způsobem. Tyto zažité způsoby, pomocí nichž vznikají obsahy poskytované médiu, poukazují na to, že ve výsledné podobě jsou mediální produkty *„umělou (společenskými normami a profesními zvyklostmi podmíněnou) a velmi předvídatelnou symbolickou „konstrukcí“ skutečnosti [...]“* (Jiráková a Köpplová 2007: 76)

Shoemakerová a Reese definují mediální rutiny jako opakované praktiky a formy, které jsou vzorované a mechanizované a mediální pracovníci je uplatňují ve své pracovní činnosti.¹ (Shoemakerová a Reese 1996: 100)

Burton a Jiráček hovoří o tom, že mediální rutiny jsou projevem jakéhokoliv typu mediální činnosti a v souvislosti s mediálními rutinami mluví o zpravodajství. To se zprvu jeví jako nenaplánovatelné, protože se musí potýkat s neočekávanými událostmi, ale ve skutečnosti má řadu zažitých způsobů, jak tyto události zpracovávat a jak zprávy vyrábět. Každá redakce má své pravidelné pořady, na nichž řeší to, jak bude vypadat další sběr a zpracování pořadu. Tyto nastavené postupy jsou pro redakci velice užitečné, protože pomáhají zvládat časový tlak, práci se složitými technologiemi a zapojení ve velkém množství lidí. (Burton a Jiráček 2001: 102)

„Novinářská práce je na jedné straně tvůrčí činností, na straně druhé vzniká v rámci hierarchizované organizace s pravidelně se opakujícími procesy produkce.“ (Trampota 2006: 55) Trampota také zmiňuje dvě klíčové skutečnosti, které vedou k rutinizaci novinářské práce, a to časový tlak a tlak uzávěrek.² Rutiny definuje jako ustálené vzorce, které pomáhají udržovat kontrolu nad redaktorskou prací a jako vzorce, které usnadňují práci při zpracovávání nenadálých událostí. (tamtéž: 55)

Mediální rutiny jsou stěžejním faktorem pro fungování mediálních institucí a jsou také klíčové pro pochopení fungování médií. Rovněž jsou pro mediální instituce velmi přitažlivé, jelikož jsou zdrojem usnadnění výroby mediálních produktů. Příkladem mediální rutiny mohou být žánry.³ (Burton a Jiráček 2001: 102)

Podle Trampoty masivní využívání mediálních rutin ovšem může způsobit větší předvídatelnost jednání médií, což může vést i k možnému ovlivňování třetími stranami, jako jsou PR agentury nebo profesionální komunikátoři. (Trampota 2006: 57) *„Negativním následkem přílišné rutinizace produkce zpráv může být snížena schopnost flexibilně reagovat na překvapivé a neočekávané události.“* (Trampota 2006: 57) Ačkoliv může silná rutinizace

---

¹ Vlastní překlad: „[...] routines, those patterned, routinized, repeated practices and forms that media workers use to their job.“ (Shoemakerová a Reese 1996: 100)

² Tomáš Trampota zde navazuje na definici Gaye Tuchmanové, 1978

³ Burton a Jiráček uvádí definici žánru jako výraz, který „odkazuje v kontextu mediálních studií k ustálenému, opakujícímu se typu či kategorii mediálních produktů vyznačujících se společnými rysy (tematickými, kompozičními či formálními), jako jsou kupříkladu zpráva či špionážní román. Žánr tedy je stabilizovaný textový vzorec s očekávaným uspořádáním.“ (Burton a Jiráček 2001: 160)

negativně ovlivnit zprostředkovávání aktuálních zpráv, stále se zpravodajské redakce bez využívání mediálních rutin neobejdou. (tamtéž: 57)

1.2.1. Zdroje informací

Zdroje informací jsou pro práci novináře klíčové. Bez nich by nemohl uskutečnit sběr informací, a tedy ani vytvořit reportáž.

„Vztah zdroje a novináře se typicky vyvíjí prostřednictvím strukturovaných interakcí – interakčních vzorců, které jsou tvarovány a ovlivněny silami požadavků vyplývajících z jejich rolí.“ (Roth 1998: 101 in Trampota 2006: 84)

Pro každý druh média je nezbytné, aby mělo svou zásobu zdrojového materiálu. (McQuail 2009: 332) Pro to, aby mohly neustále vznikat zprávy, je důležité, aby redaktoři měli stálý příjem informací. Tato nutnost pak vede k tomu, že jako zdroje informací jsou voleny instituce nebo osoby, které produkují takový druh informací, o kterých stojí za to psát. (Kunczik 1995: 132)

Leon Sigal (in Trampota 2006: 84) definoval tři základní typy komunikačních kanálů, díky nimž redaktoři získávají informace. Jedná se o rutinní, iniciované a neformální kanály, přičemž nejvíce informací se k redaktorům dostává skrze rutinní kanály. Do rutinních kanálů můžeme řadit informace z oficiálních jednání, do nichž patří soudy, soudní stání, tiskové konference, tiskové zprávy, ceremoniály, projevy, nebo volební výsledky. Dalším typem komunikačního kanálu jsou iniciované informace, které redaktor získává v rámci vlastní aktivní činnosti (jedná se o rozhovory, statistické údaje, vlastní analýzy apod.). Do neformálního typu komunikačního kanálu Sigal řadí zákulisní jednání, úniky informací, nevládní prohlášení, zprávy od jiných zpravodajských organizací a rozhovory s reportéry.

Informační zdroje však mají jen omezené možnosti, jak se ve zpravodajství prosadit. Především je to vždy novinář, který rozhoduje, jaké zdroje využije pro tvorbu obsahu zprávy nebo zda je zdroj pro zvolený mediální produkt vhodný. Ani novinář ale nemá svou moc absolutní a výběr zdrojů se liší na základě moci informačních zdrojů. (Trampota 2006: 84)

McQuail (2009: 334–335) podobně jako Trampota, hovoří o tom, že některé informační zdroje mají vyšší stupeň moci nebo mají větší kupní sílu, která vyplývá z jejich postavení na trhu. *„Tato situace se pak odráží například v přednostním přístupu politicky a ekonomicky silnějších zdrojů k médiím a následně ve zvýhodněném postavení bohatších médií a mediálních systémů ve světě.“* (McQuail 2009: 335)

S tím souvisí také udržování kontaktu s vlivnými osobami, který je pro novináře důležitý. Tyto osoby se totiž účastní významných událostí a pro příjemce může mít tato skutečnost také určitý význam. Zároveň však „*soustředění na elitní osoby vede k tomu, že se politické dění zviditelňuje zásadně v jednání vlivných osob. Tato forma opatřování informací znamená zároveň závislost na okolním světě (ztrátu autonomie).*“ (Kunczik 1995: 133) Novináři jsou na těchto zdrojích informací závislí a pokud by došlo ke špatnému zpracování informací, které zdroj poskytl, mohlo by dojít k přerušení tzv. toku informací. (tamtéž: 133)

Jak již bylo výše zmíněno, novinář má určitou rozhodovací moc v rámci výběru zdroje pro obsah mediálního produktu. O konečném rozhodnutí o využití informačního zdroje rozhoduje podle Herberta Ganse (in Trampota 2006: 86–87) následujících šest faktorů:

- **Předchozí vhodnost zdroje** – větší šanci prosadit se má zdroj, který byl již ve zpravodajství využit.
- **Produktivita zdroje** – zdroje jsou vybírány na základě jejich schopnosti pravidelně dodávat informace, které už posléze novinář nemusí složitě zpracovávat.
- **Spolehlivost** – novináři si vybírají zdroje, které jsou spolehlivé a svou spolehlivost již dříve potvrdily svým jednáním.
- **Důvěryhodnost** – důvěryhodnost hraje roli zejména v situacích, kdy novinář není schopen informace rychle ověřit, a tak se obrací na zdroje, které jsou schopny poskytnout nestranné a nezaujaté informace.
- **Autorita** – novináři si v případě možnosti výběru vybírají zdroje, které mají oficiální postavení a vyšší autoritu.
- **Schopnost vyjadřování** – na informační zdroje je kladen požadavek, aby informace formulovaly jasně a pokud možno co nejzajímavějším způsobem.

„*Čím větším počtem těchto faktorů potenciální zdroj disponuje, tím spíše bude použit při produkci zpráv.*“ (Trampota 2006: 87) S tím také souvisí i skutečnost, že při výběru zdroje hraje důležitou roli i to, do jaké míry souzní názory zdroje s názory redakce a zda je tento zdroj vnímán pozitivně, či negativně. (tamtéž: 87)

1.2.2. Výběr zpráv a nastolování témat

„Patrně největší moc novináře spočívá v tom, že z nepřeberného množství událostí, které se přihodí, vybírá informace, jež budou publiku předneseny jako zprávy.“ (Burnsová 2004: 75) Veškerá rozhodnutí o tom, co bude publikováno, také s sebou nese i rozhodnutí o tom, že některé zprávy o jiných událostech se do zpravodajských médií nedostanou. Toho si je vědomo i publikum. Zprávu, kterou se novinář rozhodne zveřejnit, automaticky získává větší význam ve veřejném prostoru. (tamtéž: 75)

Tomáš Trampota (2006: 38) hovoří v souvislosti s výběrem zpráv o tom, že ačkoliv se produkce zpráv opírá o snahu v objektivizační výrobní postupy, je tato produkce vždy úzce spojena s konkrétním zpravodajem, redaktorem nebo editorem. Tyto osoby jsou zodpovědné za to, co se dostane do zpráv a co naopak nikoliv. (tamtéž: 38)

Počátkem padesátých let 20. století americký sociolog David M. White zkoumal proces výběru událostí do zpráv. Zkoumal při tom faktory, které při výběru novináře ovlivňují a zda je tento výběr promyšlenou činností, nebo se jedná o činnost založenou na intuici. Pro svůj výzkum využil White pojem gatekeeping.⁴ „Výchozím bodem tohoto konceptu je skutečnost, že novináři se při výkonu své profese setkávají s ohromným množstvím potenciálních zpráv, z nichž jen omezené množství mohou využít v obsahu svého média.“ (Trampota 2006: 38) Hlavním cílem výzkumu bylo zjistit, jakým způsobem novináři pracují s takovýmto nadbytkem potenciálních zpráv a podle jakých faktorů se rozhodují o tom, co se bude publikovat a co nikoliv. Celý tento proces White klasifikoval jako pomyslnou „bránu“, kterou proudí informace a novinář je ten, kdo rozhoduje o tom, jestli je pustí dovnitř. (tamtéž: 38)

Gatekeeper se v rámci výběru zpráv nikdy nespolehá pouze na své subjektivní představy. (Shoemakerová in Trampota 2006: 43) To, jak gatekeeper jedná a jak se chová, záleží na mnoha faktorech, jakými jsou například velikost média, mediální rutiny, vztahy se spolupracovníky nebo tlak času a prostoru. „Souhrn těchto a dalších faktorů předznamená koncept zpravodajských hodnot (angl. news values).“ (Reifová a kol. 2004: 71)

---

⁴ Pojem gatekeeping (z angl. gate = brána; to keep = hlídat, mít pod kontrolou) si v tomto případě sociolog David M. White vypůjčil od sociologa Kurta Lewina, který termín zavedl a později zobecnil pro „příchod jakýchkoli informací informačním kanálem.“ (Trampota 2006: 40) Trampota pro termín gatekeeping používá překlad „hlídání brány“, přičemž gatekeeper je „vrátný“.

Zpravodajské hodnoty⁵ definuje ve Slovníku žurnalistiky Halada a Osvaldová (2017: 275) jako „součásti, které ovlivní, že je informace zařazena do médií (překročí tzv. práh pozornosti), a rozhodují také o způsobu jejího zpracování.“ (tamtéž: 275) V rámci zpravodajských hodnot tak můžeme hovořit o důležitosti, blízkosti, vztahu k tzv. důležitým osobám či národům, zaujetí nebo kulturní pochopitelnosti. (tamtéž: 275) „Zpravodajské hodnoty závisejí na profesním úsudku novinářů. Jejich rozhodnutí se odvíjí od toho, z kolika zpráv si mohou vybírat, kolik zpráv je pozitivních a kolik negativních, i od jejich pochopení cílového publika.“ (Burnsová 2004: 64)

Co se týče nastolování témat, jsou tato témata většinou vybírána zpravodajskou organizací. (Burton a Jiráček 2001: 239) „Média si vybírají, o čem a jak budou referovat. Tento aspekt činnosti médií se zpravidla označuje výrazem „nastolování agendy“ či „uvádění témat“ (někdy též „agenda setting“, protože je to koncept přicházející z anglofonního prostředí).“ (tamtéž: 239) Nastolování témat zpravodajskými organizacemi rovněž zapřičiňuje i to, že témata, která jsou zveřejněna, jsou příjemci zpravidla považována za nejdůležitější. Tím média buď utváří, nebo se podílejí na formování veřejné agendy.⁶ (tamtéž: 240)

Některá témata jsou však z hlediska zpravodajství zpracovávána častěji a mají ve zpravodajství své dlouhodobější zastoupení, zatímco některá další se v něm objevují méně nebo vůbec. (Trampota 2006: 113) „Nastolování agendy tak nepojednává o výběru jedné události do zpráv, ale týká se spíše dlouhodobějšího a kumulativního účinku opakovaného výběru.“ (tamtéž: 113) Nastolování témat je založeno na dvou základních principech. Prvním z nich je skutečnost, že zpravodajská média nejsou odrazem reality, ale tuto realitu vybírají a formují. Druhý princip pojednává o tom, že média kladou důraz na relativně málo témat v určitém časovém úseku, a to vede k tomu, že veřejnost vnímá tato témata jako důležitější než jiné. (Weaver 1984 in Trampota 2006: 113)

1.2.3. Tvorba televizního zpravodajství a jeho obsahu

Ve chvíli, kdy novinář dokončí rešerši a má k dispozici relevantní informace od informačních zdrojů, je možné přejít ke zpracování materiálu.

---

⁵ Pojem „zpravodajská hodnota“ byl poprvé použit v publikaci Waltera Lippmanna Public Opinion z roku 1922. (Jiráček a Köpplová 2007: 77)

⁶ Veřejnou agendou se zde myslí „rejstřík témat, jež veřejnost považuje za důležitá“ (Burton a Jiráček 2001: 240)

„*To, co bylo zjištěno při rešerši, musí dostat formu, která odpovídá novinářskému žánru a médiu, pro které příspěvek vzniká.*“ (Ruß-Mohl a Bakičová 2005: 127) Výsledný mediální produkt závisí na tom, který typ komunikačního média jej zprostředkuje. Tím můžeme od sebe odlišit televizní pořady, časopisy, noviny, internetové stránky apod. Každý z těchto produktů má své specifické rysy, které jsou určeny „*technologickou povahou jednotlivých médií, vyjadřovacími prostředky, které tato média nabízejí, výrobními postupy, jež se v nich ustálily, a povahou očekávání zformovaného v představách a chování potenciálních příjemců [...]*“ (Jirák a Köpplová 2015: 238–239)

„*Televizní zpravodajství je určeno očím a uším diváka. Promlouvá k němu prostřednictvím kombinace pohyblivých obrazů, zvuků a mluveného slova, která je zatím nejpřirozenějším a nejkomplexnějším smyslovým zprostředkováním informací o okolním světě.*“ (Osvaldová a kol. 2011: 73) Jedná se o myšlení a vyprávění v obrazech, což je na rozdíl od jiných médií rozhodující pro způsob prezentace a správné pochopení sdělovaných informací. (tamtéž: 73)

„*Základním útvarem žánrové struktury televizního zpravodajství a jeho elementární stavební jednotkou je televizní zpráva.*“ (tamtéž: 83) Televizní zpráva je chápána jako věcná, stručná a přesná informace o nejrůznějších událostech, které jsou jistým způsobem významné nebo společensky důležité. (tamtéž: 83)

Důležitým prvkem pro vznik televizní zprávy je audiovizuální jazyk. Jedná se o výrazové a vyjadřovací prostředky, s nimiž redaktor pracuje. Audiovizuální jazyk lze rozdělit na dvě složky, a to obrazovou a zvukovou. Do obrazové složky řadíme živé vstupy a vysílání, přímé přenosy, film nebo fotografie, dále pak i psaný text v nejrůznějších podobách, infografiku a také internetové formy videa. Zvuková složka je především ve formě mluveného slova. Jedná se o čtené komentáře, synchronní výpověď prostřednictvím monologu, dialog v rozhovorech, „stand-up“⁷, asynchronní promluvy apod. (Osvaldová a kol. 2011: 73–74)

Neméně důležitým faktorem audiovizuálního vyjadřování je i záběr. „*Záběr tvoří základní stavební jednotku obrazu a je nositelem jeho obsahového významu.*“ (Osvaldová a kol. 2011: 74) Záběr je vytvořen na základě jeho vlastností, jakými jsou úhel, postavení nebo

---

⁷ Pojem stand-up (z angl. stand-up = postavit se, stát) je „*záběr užívaný v televizní žurnalistice, při němž reportér stojí v exteriéru (zpravidla v místě reportáže) s mikrofonem v ruce (na němž bývá logo stanice) a hovoří přímo do kamery.*“ (Halada a Osvaldová 2017: 231)

pohyb kamery, dále na základě velikosti (zda kamera snímá detailní záběry, polocelky či celky) a funkci, kterou plní ve vztahu k zobrazovanému. Za tuto stránku televizního zpravodajství odpovídá především kameraman. (tamtéž: 74)

Televizní zpravodajství má podle Jiráka a Köpplové (2015: 239) sklon k upřednostňování zpráv, které nabízí atraktivní obrazovou složku. Tu mohou případně doplnit i ilustračními záběry (ty však fakticky nemají povahu zprávy a nejsou v žádném věcném vztahu k „zobrazované“ události) nebo počítačovými animacemi (například se jedná o pravděpodobný průběh nehody, vývoj inflace nebo trasu, po níž utíkal pachatel trestného činu).

„Od zpravodajského příspěvku v televizi se požaduje, aby byl stručný, věcný, hutný, jasný a přesný.“ (Osvaldová a kol. 2011: 77) Vyváženost obrazu a slova je jeden z nejdůležitějších důvodů pro srozumitelnost, myšlenkový spád sdělení i správné pochopení divákem. Průměrná délka tzv. otvíráku⁸ je 1 minuta a 30 vteřin. Ostatní příspěvky mívají většinou jen 20–30 vteřin. (tamtéž: 77)

Ačkoliv je primární funkcí zpravodajství přinášet nové informace, objevují se v něm stále se opakující typy zpráv a vzorců jejich časového zakotvení. V rámci toho bylo vytvořeno několik typologií zpráv, přičemž tou nejvíce využívanou je typologie podle tematického zaměření událostí. (Trampota 2006: 29) Jiráček s Köpplovou uvádí v souvislosti se zpravodajstvím, že zpravodajské příspěvky se obsahově sdružují do šesti základních skupin. Jedná se o politiku, ekonomiku, zahraničí, zprávy z domova, zprávy z kultury a sport. Tyto skupiny představují výsledek dlouhodobého procesu vývoje a ustavování. (Jiráček a Köpplová 2007: 121–122)

1.2.4. Organizace práce v redakci

Redakce je jedna ze součástí mediální organizace, která se věnuje novinářské práci. Redakce je relativně autonomní část v dobře vedených mediálních organizacích. Zpravidla platí skutečnost, že autonomní redakce jsou nezávislé, pro publikum důvěryhodnější a zastupují zájmy veřejnosti. (Ruß-Mohl a Bakičová 2005: 152)

---

⁸ Otvírák v televizním prostředí je chápán jako první příspěvek zpravodajské relace. (Halada a Osvaldová 2017: 168)

„Pro veškerou produkci médií je příznačné, že jde o týmovou práci a že členové týmu mají ve výrobě mediálního produktu specializované úlohy.“ (Burton a Jirák 2001: 106) Ačkoliv se na výrobě mediálního produktu podílí specializovaní pracovníci, je nezbytné, aby fungovali i ve spolupráci s ostatními. Dělbá práce v mediální organizaci má vliv na výsledný produkt a chování médií. Příkladem může být i to, že zažitá pracovní postupy se tímto posilují. (tamtéž: 106)

Pro uspořádání redakce je typická hierarchizovaná struktura. Redakce jako celek se dělí do několika oddělení, rubrik nebo dílčích redakcí, jako je například domácí, zahraniční ekonomická, sportovní nebo kulturní redakce. Každé oddělení se obsahově a rozsahově liší v závislosti na tom, pro jakou cílovou skupinu diváků je určeno a jakými prostředky disponuje. (Ruß-Mohl a Bakičová 2005: 153) V čele redakce většinou stojí šéfredaktor, jeho zástupce a editor. Ti zpravidla přímo podléhají vedení mediální organizace. V některých případech ovšem může být hierarchie rozšířenější např. o programového ředitele nebo vydavatele. Editor je v redakční struktuře považován za velmi důležitou osobu, která se stará o koordinaci témat a redakcí i o jejich každodenní spolupráci při produkci mediálních produktů. Jelikož je editor zodpovědný za více činností, bývá často považován za mocnějšího, než je šéfredaktor. (tamtéž: 198)

Klíčovým prvkem fungování redakce jsou také redakční porady. V menších redakcích se jich účastní všichni členové a ve větších redakcích většinou jen vedoucí redaktoři a šéfové odborných redakcí. (Ruß-Mohl a Bakičová 2005: 203) Na poradách *„jsou plánována témata, rozdělovány úkoly a je koordinována práce, mj. s cílem zabránit zdvojenému zpracování témat. Jsou domlouvány hlavní články a témata v jednotlivých číslech, příležitostně také podrobněji objasněn jejich obsah. V dobře vedených redakcích je povinnou součástí agendy kritika programu nebo u tištěných médií obsahu čísla.“* (tamtéž: 203)

S redakční prací souvisí i uzávěrky⁹. Jejich umístění v rámci organizace práce je závislé na užívané technologii, charakteru média nebo charakteru výrobku. V deníku jsou uzávěrky několikrát denně a slouží jako zajištění odevzdání textu. (Burton a Jirák 2001: 103–104) *„V televizní a rozhlasové produkci jsou stanoveny uzávěrky proto, aby bylo možné naplánované pořady zařadit do vysílání.“* (tamtéž: 104) Uzávěrky jsou rovněž důležité při

---

⁹ Uzávěrka je chápána jako *„konečná lhůta pro odevzdání příspěvku (v tištěné nebo audiovizuální podobě), který má být ještě zařazen do čísla nebo relace.“* (Halada a Osvaldová 2017: 256)

ustavování rutinních postupů. Mediální organizace se zavazují svému publiku při propagaci své činnosti, protože mu oznamují, co může očekávat. Tím organizace musí dodržet řadu termínů a uzávěrky se tak formují do podoby společenského závazku. (tamtéž: 104)

1.2.5. Nové technologie televizního zpravodajství

„Televize je považována za masmédiu elektronického věku, věku nových médií.“ (Motal a kol. 2012: 141) Televize je v rámci jiných médií jako je tisk nebo rozhlas chápána za vůbec nejnáročnější médium jak produkčně, tak technologicky. Náročná je nejen na dramaturgii, ale také na provoz, vysílání a distribuci audiovizuálních obsahů. Z ekonomického hlediska je televize rovněž považována za velmi nákladnou, a to jak pro tvůrce, televizní studia tak i diváka. (tamtéž: 141)

„Vývoj televizního zpravodajství, ostatně jako celé televize, je bezprostředně spjat a doprovázen neustálými technologickými změnami v oblasti elektroniky a informačních technologií.“ (Osvaldová 2011: 88) Rychlý postup při aplikaci nových technických principů, ať už v oblasti záznamu nebo obrazového a zvukového signálu, se v posledních desetiletích významně podepsaly na všech realizačních fázích televizní zpravodajské produkce a rovněž měl vliv na novinářské tvůrčí metody. (tamtéž: 88–89)

Rozvoj technologií v médiích rozděluje Barbora Osvaldová (2011: 89) do několika vývojových etap. První z nich je etapa nástupu elektronického televizního zpravodajství v 70. letech 20. století. Původní 16 mm dvoupásová filmová technologie s odděleným obrazovým a zvukovým záznamem byla nahrazena barevnou televizní kamerou a reportážním cívkovým a později kazetovým videomagnetofonem. Výsledkem tohoto postupného vývoje byla kompaktní reportážní videokamera s vysokou citlivostí. Druhá etapa byla významná především pro oblast televizní zpravodajské produkce. Významným krokem druhé etapy bylo zavedení satelitního televizního zpravodajství na přelomu 80. a 90. let 20. století. Díky tomu bylo možné natáčet a přenášet prostřednictvím jednokamerových satelitních přenosových vozů a telekomunikačních družic. Tato skutečnost tak umožnila natáčet i tisíce kilometrů daleko od mateřského televizního studia. Ve třetí, nejvýznamnější, etapě došlo na počátku třetího tisíciletí k přechodu na plně integrovaný digitální serverový systém zpravodajské produkce. *„Systém umožňuje komplexní a plnoformátové zpracování audiovizuálních informací v podobě datových souborů, organizaci veškeré výroby a odbavování zpravodajských relací ze serverových terminálů a technologickou konvergenci s internetem zajišťující online vysílání zpravodajské stanice webu.“* (tamtéž: 89)

Díky novým technologiím, které zpravodajství výrazně proměnily, je umožněn elektronický sběr dat, který probíhá prostřednictvím internetu, elektronické pošty, videonahrávek nebo satelitního přenosu z místa konání zpět do redakce. Zásadou tohoto vývoje je kladen větší důraz na novost zprávy a v televizním prostředí také na vizuální a obrazovou složku sdělení. (Burton a Jiráček 2001: 257)

Nové technologie rovněž výrazně proměnily práci v redakci. V současné době je díky internetu možné, aby reportér umisťoval články na webové stránky sám, aniž by přitom musel být v redakci a sám si je i graficky upraví. Stejně tak pořizování zvuku a obrazu pomocí digitálních magnetofonů a fotografických přístrojů umožňuje s tímto materiálem pracovat bez dalšího převádění. Výsledkem využívání nových technologií je i posunutí uzávěrky. (tamtéž: 258) *„V televizích se prosazují počítačem řízená studia, což vede ke snížení počtu zaměstnanců. Kamery je možné ovládat z režijního pultu, příspěvky dokáže vkládat do odbavovaného signálu počítačový program a obrazové korekce (nasvícení studia či nastavení kamer) také zvládne počítač.“* (tamtéž: 258)

Využívání nových technologií ovlivňuje činnosti médií, podobu výsledného produktu a vede také i k výrobě nových produktů, jakými jsou elektronické verze již existujících médií. Příkladem může být deník Mladá fronta Dnes, která provozuje portál iDNES. Nové technologie také umožnily vznik dalších titulů, které jsou ryze elektronické (jedná se například o Neviditelného psa Ondřeje Neffa, InZine nebo Britské listy). (tamtéž: 107)

2. Metodologická část

2.1. Vymezení cíle výzkumu a výzkumných otázek

Jako cíl této bakalářské diplomové práce jsem si stanovila zjistit, jaké mediální rutiny a stereotypy se uplatňují v každodenní práci redaktorů Televizního studia Ostrava České televize a jak se tyto mediální rutiny promítají do jejich pracovní činnosti. Mým zájmem je rovněž předložit popis obvyklého chodu redakce zpravodajství při přípravě večerní regionální zpravodajské relace Události v regionech (Ostrava), která se vysílá od pondělí do pátku od 18 hodin na kanále ČT1 a popsat jaké pracovní postupy za finální verzi Událostí v regionech stojí. Jedná se o primární zpravodajský pořad, kam redaktori připravují své reportáže.

Pro získání adekvátních informací jsem si na začátku výzkumu stanovila hlavní výzkumnou otázku, která zní: *Jaké mediální rutiny se uplatňují ve zpravodajské redakci Televizního studia Ostrava České televize?* Tato otázka nebyla respondentům kladena explicitně, nýbrž bude zodpovězena v rámci interpretace jednotlivých odpovědí v praktické části této práce.

V práci se rovněž zaměřuji na obvyklý chod redakce, proto mě zajímalo: *Jak vypadá běžný pracovní den v regionální zpravodajské redakci Televizního studia Ostrava?* Tato otázka, stejně jako hlavní výzkumná otázka, nebyla respondentům kladena přímo, ale vyplyne z jejich jednotlivých odpovědí.

V rámci hlavní výzkumné otázky jsem dále definovala i dílčí výzkumné otázky: *Jaké postupy se uplatňují při tvorbě reportáže? Jakou roli hrají sociální síť ve zpravodajství Televizního studia Ostrava? Jaké postupy uplatňují redaktori při výběru zdroje informací a témat?* Tyto otázky již byly kladeny přímo respondentům. V jádru zůstaly otázky stejné, lišily se pouze jejich formulace.

Ve výsledcích této práce bude zohledněn i fakt, že jsem v redakci v rámci studijní praxe strávila dva týdny a měla jsem tak možnost pozorovat, jak vypadají běžné pracovní dny v TS Ostrava a jak vypadá každodenní práce redaktorů. V praxi jsem se setkala s výjezdy do terénu i s prací v redakci, měla jsem možnost vidět spolupráci redaktorů se střihačem nebo práci režijního týmu.

2.2. Kvalitativní výzkum

Pro dosažení stanoveného cíle práce jsem zvolila kvalitativní výzkum pomocí metody polostrukturovaných rozhovorů. Kvalitativní výzkum jsem zvolila především z toho důvodu, že se zvolený výzkumný vzorek skládá pouze ze tří respondentů, proto v takovém případě není možné aplikovat kvantitativní přístupy, jelikož ty „zkoumají větší celky prostřednictvím analýzy hromadných dat [...]“ (Sedláková 2014: 49)

John W. Creswell definuje kvalitativní výzkum jako „proces hledání porozumění založený na různých metodologických tradicích zkoumání daného sociálního nebo lidského problému. Výzkumník vytváří komplexní holistický obraz, analyzuje různé typy textů, informuje o názorech účastníků výzkumu a provádí zkoumání v přirozených podmínkách.“ (Creswell 1998: 12) Za klasický případ kvalitativního výzkumu tak můžeme považovat ten, kdy výzkumník na začátku samotného výzkumu vybere téma a na základě toho formuluje výzkumné otázky a hypotézy. Ty se mohou v průběhu výzkumu, sběru dat a jejich analýzy měnit nebo doplňovat, proto můžeme o kvalitativním výzkumu hovořit jako o tzv. pružném typu výzkumu. (Hendl 2016: 46) „Práce kvalitativního výzkumníka je přirovnávána k práci detektiva. Výzkumník vyhledává a analyzuje jakékoli informace, které přispívají k osvětlení výzkumných otázek, provádí deduktivní a induktivní závěry. Seznamuje se s novými lidmi a pracuje přímo v terénu, kde se něco děje.“ (tamtéž: 46)

Podle Jana Hendla (2016: 45) však někteří metodologové považují kvalitativní výzkum pouze za doplněk tradičních kvantitativních výzkumů nebo jej považují jako protiklad k vědě postavené na přírodovědných základech. Kvalitativní výzkum si ale i přes to postupem času získal rovnocenné postavení mezi ostatními formami výzkumu v rámci sociálních věd.

Cílem kvalitativního výzkumu je „získat popis zvláštností případů, generovat hypotézy a rozvíjet teorie o fenoménech světa.“ (Hendl 2016: 58) Kvalitativní výzkum tak objasňuje to, jak lidé fungují v určitém prostředí a v určitých situacích, proč jednají daným způsobem nebo jak probíhá organizace jejich každodenní činnosti a interakce. Získaná data jsou následně analyzována a interpretována. (tamtéž: 48) „Kvalitativní výzkumník nesestavuje ze získaných dat skládku, jejíž konečný tvar zná, spíše konstruuje obraz, který získává kontury v průběhu sběru a poznávání jeho částí.“ (tamtéž: 48)

2.2.1. Polostrukturovaný rozhovor

Jak již bylo zmíněno výše, k získání co nejpřesnějších informací o dané problematice jsem využila kvalitativní výzkum za pomoci polostrukturovaných rozhovorů s vybranými respondenty. Rozhovory jsou strukturovány na základě jednotlivých teoretických segmentů pod kapitolou 1.2. o mediálních rutinách v teoretické části této práce. Otázky se tak věnují informacím o pozici daného respondenta a jeho předešlé žurnalistické kariéry, zdrojím informací, výběru zpráv a nastolování témat, tvorbě zpravodajského obsahu, organizaci práce v redakci a využíváním nových technologií v redaktorské práci.

Sedláková (2014: 208) hovoří o tom, že „výzkumný rozhovor je specifickou, uměle navozenou sociální situací, která vzniká na popud tazatele. Jde o kontextově zakotvený interaktivní proces získávání dat o postojích, názorech, přáních, plánech, chápání věci nebo jejich hodnocení apod.“ Nejedná se o neutrální techniku sběru dat, ale o vzájemnou interakci mezi výzkumníkem a respondentem v rámci které dochází k produkci významů. (Silverman in Sedláková 2014: 208)

V kvalitativním výzkumu se můžeme setkat s různými druhy rozhovorů, ať už se jedná o strukturovaný rozhovor s otevřenými otázkami, neformální rozhovor, narativní rozhovor, fenomenologický rozhovor, skupinový rozhovor nebo rozhovor podle návodu. Pro svou práci jsem zvolila rozhovor podle návodu neboli polostrukturovaný rozhovor. Rozhovor podle návodu „představuje seznam otázek nebo témat, jež je nutné v rámci interview probrat. Tento návod má zjistit, že se skutečně dostane na všechna pro tazatele zajímavá témata.“ (Hendl 2016: 178) Struktura rozhovoru je na tazateli. Ten určuje, jakým způsobem získá potřebné informace, jaké zvolí pořadí otázek a rovněž může měnit formulace otázek v závislosti na dané situaci. Polostrukturovaný rozhovor tazateli usnadňuje práci s časem a umožňuje rozhovory s respondenty realizovat strukturovaněji, což vede i k lehčímu srovnání. Díky tomuto typu rozhovoru má tazatel také možnost využít vlastní zkušenosti i perspektivu. (tamtéž: 178–179)

V rámci polostrukturovaného rozhovoru si tazatel připravuje na rozhovor návod, podle kterého rozhovor strukturuje. Díky možnosti doptávání se a možnosti spontánních odpovědí respondenta na otázky, jež tazatel nepoložil, rozlišila Sedláková (2014: 211) otázky primární a sekundární. Primární má tazatel předem připravené, kdežto sekundární otázky „[...] vznikají ad hoc při realizaci, s cílem doplnit, co již zaznělo, nebo podnítit informanta k další výpovědi.“ (tamtéž: 211)

Abychom mohli získané odpovědi respondentů interpretovat, je důležité nejdříve rozhovory analyzovat. „Podle uspořádání projektu analyzujeme záznamy buď jenom od jedné osoby, nebo od více osob. Na začátku je však výhodnější podrobněji analyzovat záznamy pouze jedné osoby a teprve postupně přecházet k záznamům dalších osob a provádět možná zobecnění.“ (Hendl a Remr 2017: 216–217) Pro přesnou analýzu je zapotřebí rozhovory přepsat a poté několikrát přečíst pro odhalení nových poznatků. V rámci samotné analýzy se snažíme v rozhovorech nacházet společná témata a spojitosti. (tamtéž: 217)

2.3. Výzkumný vzorek

„Výběr zkoumaných jednotek patří k zásadním rozhodnutím, která musí výzkumník učinit v přípravě každého výzkumu“ (Sedláková 2014: 85) Výběr výzkumného vzorku je pro výzkum velice důležitý a zároveň také kritický. Při chybném výběru výzkumného vzorku by totiž mohlo dojít i k chybné realizaci výzkumu, což by vedlo k nepřesným výsledkům. (tamtéž: 85)

Aby výzkumník dosáhl stanoveného výzkumného cíle, je zapotřebí při výběru zohlednit i vnitřní strukturu cílové populace. „Není výjimkou, když jsou jednotky, jež ji tvoří, vzájemně provázány. Jedná se o soubory s určitou mírou vnitřní integrace, mezi jejich členy existují vzájemné vztahy a interakce. Jejich příkladem mohou být různé komunity, subkultury, zájmové či profesní skupiny.“ (Sedláková 2014: 91–92) Proto je nutné rozlišit, zda je zapotřebí zkoumat jenom některé jednotky skupiny nebo zkoumat všechny. (tamtéž: 92)

Pro naplnění cíle této práce postačí výběr tří výzkumných jednotek z jedné profesní skupiny, kterou tvoří zpravodajská regionální redakce TS Ostrava. Abychom pochopili stěžejní problematiku práce a každodenní chod redakce, vybrala jsem k rozhovorům tři respondenty s odlišnými pracovními pozicemi, zejména proto, abych lépe obsáhla fungování redakce. Můj výběr tak tvoří vedoucí redaktor a bývalý editor TS Ostrava Radek Wiglasz, redaktorka Lucie Křížková a bývalá redaktorka a koeditorka pro celostátní vysílání ČT24 Nad'a Chattová.

Polostrukturované rozhovory s respondenty proběhly nezávisle na sobě, a to buď přímo v prostoru redakce či mimo ni v odlišné dny i čas, zejména proto, aby bylo dosaženo, pokud možno, co nejpřesnějších odpovědí. Díky zvolené metodě rozhovorů podle návodu jsem také měla možnost doptávat se na další sekundární otázky, které mi pomohly

získat na danou problematiku mediálních rutin ucelenější pohled a získat o práci zvolených respondentů podrobnější informace.

2.3.1. Medailony zpovídaných respondentů

Radek Wiglasz – vedoucí redaktor TS Ostrava České televize

Studoval žurnalistiku v letech 2006 až 2009 na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy, kde následně vystudoval i navazující magisterský program Mediální studia. Svou žurnalistickou kariéru započal již v rámci svých studií, kdy v roce 2008 působil dva měsíce externě na serveru Aktuálně.cz. Tam vytvářel sportovní rubriku, ve které se věnoval především první fotbalové lize v Ostravě. Od roku 2009 začal pracovat v Televizním studiu Ostrava České televize, a to nejdříve jako stážista a pomocný redaktor, posléze jako externí redaktor a od roku 2013 jako redaktor na plný úvazek. V květnu 2017 byl přes pozici redaktora vybrán na pozici vedoucího vydání Událostí v regionech (Ostrava) a od ledna 2019 působí jako vedoucí redaktor TS Ostrava.

Lucie Křížková – redaktorka TS Ostrava České televize

Od roku 1994 pracovala jako moderátorka rádia Orion (Ostrava) a od roku 1995 působila na stejné pozici i v rádiu Evropa 2. Po svém návratu ze zahraničí v roce 2001 navázala spolupráci s vydavatelstvím Stratosféra, kde pracovala dva roky jako zahraniční redaktorka a překládala nejrůznější články do angličtiny. V průběhu této práce vystudovala Sdružená uměnovědná studia na Masarykově univerzitě v Brně, kde také dva roky působila jako zprávařka Kiss rádia (Hády). Když se přestěhovala zpátky do Ostravy, stala se členkou týmu Ostrava kandidující na Evropské hlavní město kultury. Její hlavní náplní práce byla správa webových stránek, propagace týmu a náplně kandidatury. Po skončení nastoupila v roce 2010 do Televizního studia Ostrava jako externí redaktorka, přičemž po dvou letech obsadila místo kulturní redaktorky, kterou dělá dodnes.

Nad'ra Chattová – bývalá redaktorka a koeditorka pro celostátní vysílání ČT24 TS Ostrava České televize

Od roku 1999 působila v centrální redakci České televize (dále jen ČT) v Praze na pozici tzv. helpera, kdy nosila kazety, přepisovala materiály a později titulkovala v tehdejší době nově vznikající publicistický pořad Fakta. Díky tomu se dostala i k natáčení reportáží,

nicméně po dvou letech publicistiku opustila a přešla do zpravodajství kde pracovala v pořadu Dobré ráno¹⁰ jako redaktorka, později jako koeditorka a vedoucí vysílání. Ve stejné době byla také vedoucí vydání pořadu Před polednem. Během působení v ČT v Praze vystudovala žurnalistiku na Univerzitě Palackého v Olomouci a v roce 2005 nastoupila na pozici moderátorky nově vzniklého zpravodajského kanálu ČT24, přičemž stále editovala pořad Studio 6. Po své mateřské dovolené se v roce 2013 přesunula do regionální zpravodajské redakce TS Ostrava, kde začínala jako redaktorka a posléze pracovala jako koeditorka pro celostátní vysílání ČT24 až do roku 2018. V současné době působí na pozici tiskové mluvčí Fakultní nemocnice Ostrava.

2.3.2. Události v regionech (Ostrava)

Jedná se o hlavní regionální zpravodajskou relaci, která se vysílá každý den od pondělí do pátku v 18 hodin na kanále ČT1. Události v regionech (Ostrava) jsou pořadem, který přináší zprávy z aktuálního dění v regionech, v našem případě z Moravskoslezského a Olomouckého kraje. Součástí vysílání TS Ostrava je i krátký zpravodajský pořad Události v regionech plus, ve kterém jsou zpravidla živé vstupy nebo telefonáty a jedná se o krátký přehled zpráv a toho, co se objeví ve večerním vysílání. Události v regionech plus se vysílají každý den od pondělí do pátku na kanále ČT1 ve 12:20.

Redakce TS Ostrava samozřejmě svými reportážemi, živými vstupy a telefonátay přispívá i do dalších pořadů, kterými jsou Týden v regionech, Studio 6, Regiony ČT24, Zajímavosti z regionu, Události v kultuře (zde přispívají kulturní redaktorky) a hlavní zpravodajská relace ČT1 Události. Portfolio pořadů, které musí redakce TS Ostrava obsáhnout je tedy mnohem širší, avšak primárním pořadem stále zůstávají Události v regionech (Ostrava) a Události v regionech plus.

---

¹⁰ Pořad Dobré ráno byl později přejmenován na Studio 6. Pod tímto názvem se vysílá i v současné době.

3. Praktická část – výzkum

V praktické části se zaměřuji již na samotnou analýzu uskutečněných polostrukturovaných rozhovorů s vybranými respondenty. Tato část je strukturována dle teoretických východisek, které jsou vymezeny v teoretické části práce v kapitole 1.2. o mediálních rutinách. Analýza se bude zabývat zdroji informací, výběrem zpráv a nastolováním témat, tvorbě televizního zpravodajství a jeho obsahu, organizaci práce v redakci a novým technologiím v práci redaktorů.

3.1. Zdroje informací

Zdroje informací jsou klíčovým faktorem pro sběr informací a v práci redaktora hrají neodmyslitelnou roli. Stejně je tomu i v TS Ostrava, přičemž své místo zaujímá i fakt, že se jedná o veřejnoprávní televizi.

Jak již bylo zmíněno v teoretické části, Leon Sigal vymezil tři druhy komunikačních kanálů, díky nimž mohou redaktoři získávat informace. Jedná se o rutinní, iniciované a neformální kanály. Jak vyplynulo z odpovědí všech třech respondentů, v jisté míře se v práci redaktorů objevují všechny tři typy kanálů. V následujících třech sekcích objasním, jak často dané typy informačních zdrojů využívají ke své práci.

Rutinní zdroje

Všichni tři respondenti se shodují na tom, že rutinní zdroje informací využívají ke své práci nejčastěji. Tím nejvyužívanějším zdrojem je pro ně zpravodajská agentura Česká tisková kancelář (dále jen ČTK). *„Primárním a tím asi nejstálejším zdrojem informací všech novinářů v téhle zemi je agentura ČTK, která má taky poměrně rozsáhlou síť lidí, takže vycházíme z ní, z jejího kalendáře akcí a z toho, co vyjde tam.“* (Wiglasz, 14) S tím také souhlasí redaktorka Lucie Křížková, která ČTK považuje za hlavní pracovní nástroj, který musí každý den sledovat. *„Když je tady člověk sám a má pohotovost, tak je to pro něj zdroj informací. Například o víkendu, když se něco stane, tak je to pro nás hlavní zdroj.“* (Křížková, 13)

Neméně důležitými zdroji informací redaktorů v TS Ostrava jsou také oficiální instituce. V případě kulturní redaktorky Lucie Křížkové se jedná hlavně o iniciativu ze strany institucí. Ty se už samy ozývají a chtějí, aby o nich byly točeny reportáže. *„Naštěstí je kultura jiná, protože ti lidi v kultuře chtějí, abychom o nich točili, takže nám tady už za těch x*

let chodí nabídky od tiskových mluvčí, všude už to dneska funguje takhle.“ (Křížková, 6) Instituce, které nejsou kulturního charakteru, jsou k redaktorům stejně vstřícné, ať už se jedná o Českou obchodní inspekci či Ředitelství silnic a dálnic. Stejně tak často využívají jako zdroj informací policii, hasiče, záchranáře nebo meteorology. *„Pro mě jsou nejdůvěryhodnější určitě instituce, protože s nima mám zkušenosti, točím s nima x let, takže už vím, co od nich mohu očekávat. Víím, že je to kvalitní, tak to je pro mě asi nejdůležitější.“ (Křížková, 11)*

Iniciované zdroje

Jedním z klíčových faktorů pro vyhledávání informací je také vlastní redaktorská činnost, shánění respondentů do reportáží či do rozhovorů. Důležitou roli v práci redaktorů regionální redakce v Ostravě hraje zejména vlastní síť kontaktů, kterou si museli redaktori vytvořit sami. *„Velmi důležité je pro nás ukládat si telefonní čísla. To je problém začínajících redaktorů, že si je neuloží. Je to ale to nejdůležitější pro každého novináře, mít kontakty, ukládat si vzácná telefonní čísla. Když seženeme například číslo na Jaroslava Zajíce, bratra Jana Zajíce, jak teď bylo 50 let od jeho upálení, tak to číslo má opravdu hodnotu pokladu, tak taková čísla si člověk musí schovávat.“ (Křížková, 12)* Vedoucí redaktor Radek Wiglasz rovněž radí vlastní síť informantů mezi ty hlavní, které redaktor k práci potřebuje. *„[...] jejich zdroje informací mohou být různí úředníci, politici, lidé, které znají nebo si něčeho všimnou, v podstatě to, co přinese život nebo dění.“ (Wiglasz, 14)*

Stejně důležitou roli hrají vlastní kontakty i pro Nadu Chattovou, která svou síť kontaktů z doby, kdy pracovala jako redaktorka v Ostravě a také v Praze, využila i pro práci v pozici koeditorky pro celostátní vysílání ČT24. *„Samozřejmě jsem ty kontakty následně používala i v případech, kdy jsem potřebovala hosty do vysílání a tak dále, ale zase ten region není tak velký a těch lidí tady, kteří se vyjadřují, není zas tak mnoho, protože nejsou tak mediálně zdatní v některých oborech, to znamená sehnat tady ekonoma, který by se uměl vyjádřit k tématům není tak jednoduché jako v Praze, to znamená, že někdy jsem sahala po pražských kontaktech.“ (Chattová, 13)*

Lucie Křížková i Nadá Chattová se shodují na tom, že vytvořit si vlastní síť kontaktů trvá delší dobu. Lucii Křížkové trvalo tuto síť vytvořit zhruba dva roky.

Významným zdrojem informací je pro redaktory i digitální archiv České televize, který hojně využívají hlavně v případech, kdy se potřebují dozvědět všechno o určité kauze či problematice v případě živých vstupů nebo speciálního vysílání. *„Kromě ČTK hodně čerpáme i z našich starých reportáží, z reportáží, co natočili lidé před náma, kolegové z Prahy, ze*

všech studií, protože tady máme digitální archiv. Takže vždy když je nějaké téma, tak poprosím rešeršistku nebo sama si najdu všechny reportáže, co kdo natočil k tomu tématu a tohle si třeba večer studuju.“ (Křížková, 17)

Neformální zdroje

Všichni tři respondenti se shodují na tom, že využívat jako zdroj informací již vyprodukované informace jinými zpravodajskými organizacemi není hodné České televize, ale i přesto se to stává. „Stává se to, že když je někde nějaká informace nebo to člověk slyší v rádiu, tak se toho chytne samozřejmě. Nemůže být člověk u všeho, nemůže být u všeho první, ale hodně se v České televizi klade důraz na to, aby ta témata byla naše a ta témata, která jsou naše, tak jsou považována za daleko cennější samozřejmě i v hodnocení.“ (Křížková, 14)

V případě převzatých informací se však musí v dané kauze vždy objevit nějaký významný posun nebo nové informace, aby je mohli redaktoři použít. „Pokud s tím přijde nějaký redaktor, že chce zpracovat něco, co někdo někde napsal, tak po něm většinou nechceme jedna ku jedné jako nějakou kopii, od toho tady opravdu nejsme, v takovém případě to tady mohou dělat studenti – opisovat. Musí tam být nějaký významný posun v té dané kauze, že zjistíme něco, co oni neměli, takže takhle s tím pracujeme.“ (Wiglasz, 17) K tomu, aby redaktoři TS Ostrava sáhli po informacích z neoficiálních zdrojů je nutné, aby byla daná kauza významná a důležitá a samozřejmostí je také zdrojování. „Když byla kauza Lidových novin nebo někoho jiného, která byla opravdu důležitá tak ano, přebíralo se, zdrojovalo se. Tak to prostě funguje.“ (Chattová, 14) Ovšem jedná se pouze o krajní situace. „Moc se po nás nechce, abychom přebírali informace od nějakého jiného deníku, z jiného časopisu, třeba témata. Hodně se tady v České televizi na to bere ohled, abychom byli první, aby to bylo naše a často se to téma třeba ani nevezme, protože ho už den před námi vytiskl nějaký jiný deník.“ (Křížková, 16)

Kritéria výběru informačních zdrojů

Výběr informačního zdroje zahrnuje také několik faktorů, které musí zdroj splňovat, mimojiné i v závislosti na tom, že se jedná o veřejnoprávní televizi. Nejdůležitější charakteristikou zdroje je podle Radka Wiglasze jeho relevantnost a jeho důvod ke zveřejnění, hlavně proto „[...] aby to nebylo něco, co někomu slouží v nějakém boji viz třeba případ sporu Ostravské univerzity a jejich Lékařské fakulty a Fakultní nemocnice, kde to v jednu fázi vypadalo, že se snaží z médií udělat jakéhosi rukojmí a vyřizovat si účty a ty věci, kterými argumentovali už ani nebyly ozdrojovatelné, takže my jsme v tu chvíli trochu zvolnili a čekali

jsme na jasná fakta, která budou.“ (Wiglasz, 15) Zdroj musí být také důvěryhodný, s čímž souvisí i jeho ověřování. *„[...] podle Kodexu České televize musíme ověřovat ze dvou zdrojů, v případě oficiálních by nám měl stačit jeden, například když nám něco řekne městský úřad. Většinou se s tím ale nespokojujeme, protože už se staly případy, že i oni dokážou zkreslovat informace s nějakým úmyslným cílem, aby se dostali někam do vysílání a mohli prezentovat něco, jak vidí oni.*“ (Wiglasz, 14) Ověřování informací je pro redaktory stěžejní hlavně proto, aby mohli informaci do vysílání vůbec použít. *„Bylo to pro mě opravdu důležité, abych tu informaci měla nějakým způsobem ověřenou, a to se stávalo i tady v regionu, kdy vám může kdokoliv zavolat, že se něco stalo a tak dále, ale dokud jsem si to neověřila, tak jsem s tou informací ven do vysílání nešla.*“ (Chattová, 11)

Hlavní kritéria pro výběr informačního zdroje jsou tak aktuálnost, relevance a důvěryhodnost. To se také částečně shoduje s faktory, které vymezil Herbert Gans. Faktory podle Gansé ještě dále zahrnují předchozí vhodnost zdroje, jeho produktivitu, spolehlivost, autoritu a schopnost vyjadřování.

Rozdíly mezi informačními zdroji v Ostravě a Praze

Co se týče rozdílů mezi zdroji informací pro regionální redakci a centrální redakci v Praze, jsou tyto rozdíly patrné. Nad'a Chattová, která v Praze působila, rozdíly vidí především v tom, že Praha má svou centrální databázi kontaktů, která je rozdělená podle témat, kdežto v Ostravě nic takového nefunguje a redaktori se musí spoléhat na svou vlastní síť kontaktů, kterou si sami vytvoří. Radek Wiglasz se s odlišností zdrojů shoduje a říká, že redaktori v Praze *„[...] to mají jednodušší v tom, že mohou dělat celostátní jednoduchá témata, mají tam veškeré velké státní instituce, takže oni to mají u těch zdrojů poměrně jednodušší. My se musíme soustředit opravdu na regionální zdroje, a ne na to, co se někde objeví centrálně v Praze.*“ (Wiglasz, 18)

Klíčovým rozdílem je také fakt, že centrální redakce v Praze se zaměřuje i na zahraniční agentury a přeshraniční témata, kdežto regionální redakce řeší pouze lokální události a je velmi nepravděpodobné, že by regionální redaktor něco konzultoval se zahraničními redaktory. *„V Praze jsme vycházeli z toho, že jsme sledovali také zahraniční agentury, nebylo to pouze o tom regionu. Samozřejmě jsme sledovali i celou Českou republiku po regionech, brali jsme to komplexně a věnovali jsme se tématům ze zahraničí, které ovlivňovaly nebo by mohly ovlivnit i domácí zpravodajství. Takže tam to bylo opravdu o širších souvislostech, takže z toho pohledu jsme se věnovali Evropské unii, zahraniční*

politice, využívali jsme a měli jsme možnost využívat kontakty se zahraničními zpravodaji, na ně jsme se obraceli dnes a denně, takže ta spolupráce tady byla doslova úplně o něčem jiném.“ (Chattová, 10)

3.2. Výběr zpráv a nastolování témat

Výběr témat pro regionální redakci České televize je stěžejní, jelikož by se mělo jednat především o témata regionální a ta, která se dotýkají obyvatel Moravskoslezského a Olomouckého kraje. Výběr témat závisí jak na redaktorech samotných, tak na editorovi, který má ve výběru témat hlavní a poslední slovo.

V TS Ostrava je vyhledávání témat hlavním úkolem redaktorů. Lucie Křížková i Nad'a Chattová na otázku ohledně primární náplně práce v pozici redaktorky odpověděly ve své podstatě stejně. *„Co se týče redaktorky, tak to bylo zřejmé, takže vyhledávání témat, které byly nějakým způsobem důležité, tak aby po domluvě s editorem byla náplň vhodná pro ten daný den.“ (Chattová, 3)* Lucie Křížková jako kulturní redaktorka, vyhledává, kromě jiných témat, primárně regionální kulturní témata. *„[...] hledám od muzeí přes festivaly, něco nám tady chodí, vyhledávám umělce, kteří třeba slaví narozeniny, někdo mi něco řekne, takže opravdu hledám zajímavá kulturní témata.“ (Křížková, 4)*

Ve vyhledávání zpráv, informací a témat redaktorům pomáhá i speciální rešeršní oddělení, které předkládá nabídku témat a informací, ze kterých si mohou redaktoři vybírat. Radek Wiglasz uvádí, že rešeršní oddělení slouží především pro redaktory a stejně jako toto oddělení jim při vyhledávání témat pomáhá i editor. *„[...] ta rešerše spíš slouží pro ně, že se do toho můžou podívat, co našli oni a editor taky samozřejmě, když má nějaké zajímavé téma nebo něco objeví, tak je taky zdrojem informací, může to zadat někomu z redaktorů.“ (Wiglasz, 22)*

Hlavním kritériem pro výběr témat do hlavní regionální zpravodajské relace Události v regionech (Ostrava) je především jejich aktuálnost a relevance. *„Myslím si, že základní faktor je aktuálnost, že to musí být většinou věci ze dne, které se staly ten den, ale vzhledem k tomu, že ta relace je poměrně široká, pětadvacet minut, a každý den se zas toho tolik neděje, tak pak jde o relevanci a nějaké zajímavé věci, které se nikde neobjevily.“ (Wiglasz, 20)* Radek Wiglasz rovněž hovoří o tom, že by relace neměla být naplněna pouze negativními reportážemi, ale měly by se tam objevovat také tzv. pohlednicová témata, což jsou nejrůznější zajímavosti, v našem případě týkající se daného regionu. *„Dá se říct, že dneska je tam i*

minimálně nějaký prvek zábavy, že tam jsou opravdu ta témata, která jsou spíše zábavná, takže pohlednicová témata a je tam kultura. Vždy každý den se snažíme, aby tam byla nějaká kulturní reportáž.“ (tamtéž)

V souvislosti s vyhledáváním témat redaktoři vždy každý týden v pátek do 9:30 ráno předkládají svou nabídku témat na další týden. Tato nabídka slouží editorovi jako přehled toho, co se bude natáčet následující týden a díky tomu si může vytvořit skladbu jednotlivých dní. *„Všichni redaktoři mají povinnost vždy v pátek do půl desáté nebo do určitého času nabídnout témata a to, čemu se chtějí věnovat příští týden a všichni to navzájem vidí, všichni si to můžeme navzájem přečíst, je to v systému. Takže my už všichni víme, jak bude skladba dne asi vypadat a podle toho si potom editor dělá nabídku dne a já nabízím to, co uznám za vhodné, to, co mi přijde zajímavé. Každý nabízí to nejlepší, co si myslí, že by mohl udělat.*“ (Křížková, 18) Všichni tři respondenti se shodují na tom, že navržená témata redaktoři vždy konzultují s editorem týdne.

Ovšem ne vždy redaktoři zpracovávají témata, která předložili v týdenní nabídce. Stává se, že redaktoři musí zpracovávat i něco, co jim aktuálně zadá editor. *„Někdy se ale stává samozřejmě, že jsme v takovém zátahu a točíme celý den, že vůbec nevím, že se třeba něco aktuálně děje. Takže editor sám, když přijdu do práce mi navrhne nebo mi dá práci na zítřejší den, protože aktuálně nevím, co se stalo, takže si nás pošle někam úplně jinam, zruší nám naše témata a pošle nás aktuálně na něco úplně jiného, to se taky stává.*“ (Křížková, 18) S tím se ztotožňuje i Nad'a Chattová, která hovoří o tom, že ne vždy si mohla o tématech rozhodovat sama. Nicméně i přesto jsou v redakci redaktoři, kteří umí hledat atraktivní témata a častěji tak točí to, co si připraví. U redaktorů, kteří natáčí například kulturu je větší pravděpodobnost, že budou muset natočit i něco z jiné tematické oblasti. *„Stává se to. To je, myslím si, problém regionálních studií, protože v Praze je mnohem více lidí a každý se věnuje svému odvětví, ale tady v Ostravě se stane, že člověk, který moc nedělá ekonomiku, tak v situaci, kdy je tady opravdu málo lidí, se mu může stát, že musí natočit něco z ekonomiky.*“ (Křížková, 17)

Redaktory regionální redakce kromě regionálního editora úkoluje i centrální redakce v Praze, která když potřebuje zpracovat určitá témata, která mají přesah nebo se týkají regionu, tak k tomu využívá redaktory z regionálního studia. *„[...] bylo to dáno i tím, že pražská redakce, a to funguje samozřejmě neustále, do svých Událostí a do celého dne potřebuje informace z různých regionů. Takže když potřebuje informace dejme tomu z Moravskoslezského kraje*

z Beskyd v zimě nebo v létě, ať už se jedná o nezaměstnanost, klasická témata, velké věci, které jsme dělali jako OKD a tak dále, tak nás poptávala přímo Praha, v tom případě už si o tématu nerozhodujete, ale děláte na zakázku téma pro Prahu. Takže musím říct, že to nefunguje tak, že by každý den redaktor točil to, co by chtěl, takhle to není, musí se přizpůsobit tomu, co je potřeba.“ (Chattová, 15)

Události v regionech nejsou striktně tematicky rozloženy, nicméně i přesto by se v nich měly každý den objevit tematické oblasti, kterými jsou politika, kultura, životní prostředí, zdravotnictví a krimi. Jednoznačně nelze říci, která témata převažují, nicméně Radek Wiglasz uvádí jako jedno z nejčastějších témat informace z úřadů a lokálních samospráv.

Tipy na témata od široké veřejnosti nejsou až tak častým úkazem. „*Já si myslím, že to jsou řádově jednotky týdně maximálně a možná ani to ne. Není toho tolik jak by to na první pohled mohlo vypadat, jakože by nám pořád někdo psal a dával tipy. Samozřejmě ty, které přijdou do redakce, o kterých vím.“ (Wiglasz, 29)* Rozdílně to však vnímá kulturní redaktorka Lucie Křížková, která uvádí, že kromě oficiálních institucí se ji ozývají například i malé kapely o tom, že natáčejí videoklip, což lze považovat za tip na téma z řad veřejnosti.

3.3. Tvorba televizního zpravodajství a jeho obsahu

Regionální redakce v Ostravě se podílí na řadě zpravodajských pořadů, do kterých připravují reportáže, živé vstupy nebo telefonáty. Primárním pořadem, kam redaktori přispívají jsou však Události v regionech (Ostrava) a Události v regionech plus.

Na tvorbě hlavní zpravodajské relace Události v regionech (Ostrava) se podílí řada profesních pozic jako „*redaktoři, kameramani, střihači, kteří připravují jednotlivé příspěvky, editor, který staví celý bodový scénář, režisér, který je zodpovědný za obrazový výsledek večera plus technické profese, které sedí v režii, takže to je zvukař, střihač, grafici, osvětlovači a další lidi, kteří mají na starosti tohle, a to je asi všechno.“ (Wiglasz, 31)* Redakce jako celek spolupracuje. Bez spolupráce jednotlivých profesních pozic by nemohla zpravodajská relace Události v regionech (Ostrava) vzniknout.

Co se týče tvorby samotné reportáže, je většina práce na redaktorovi, který musí celou reportáž naplánovat, sehnat respondenty na rozhovory, realizovat rozhovory, v redakci musí

reportáž napsat, předstříhat a namluvit asynchrony a synchrony. V terénu je samozřejmostí spolupráce se štábem¹¹, se kterým plánuje vizuální složku reportáže. „*U tvorby reportáže je to všechno hodně na redaktorovi. Když jde člověk točit, tak je tam s kameramanem. Je to samozřejmě spolupráce s kameramanem, že mu už v autě redaktor říká, jaký má s reportáží záměr, o čem reportáž je, jaké je to téma a záleží taky na zkušenostech. Někdo se nechává vést situací na place a vlastně ani pořádně možná neví, co se mu tam všechno vyvrbí a někdo zase ví přesně, co by si přál, jak by chtěl některé záběry koncipovat.*“ (Křížková, 28) Komunikace s kameramanem je pro vytvoření finální podoby reportáže klíčová, stejně tak jako spolupráce se stříhačem a grafiky. „*Na place jsem spolupracovala samozřejmě se štábem, to znamená kameraman, kdy jsem vždy měla nějakou představu, co bych z toho chtěla mít, takže ta komunikace tam samozřejmě byla důležitá. Určitě bylo důležité to, s jakým kameramanem jedete, protože se na tom výsledku taky podílel a samozřejmě ve střížně další člověk stříhač, tak taky spolupráce se stříhačem.*“ (Chattová, 28) Obě redaktorky se shodují na tom, že v případě tvorby reportáže jde především o individuální přístup kameramanů i stříhačů. Někdy je stříh a natáčení záběrů vyloženě na nich a někdy jim do toho redaktori mluví a mají přesnou představu o tom, co v reportáži chtějí, aby zaznělo a objevilo se.

Jak již bylo zmíněno, témata reportáží jsou naplánována vždy dopředu, ačkoliv ne vždy jsou realizována tak, jak si je redaktor naplánuje. Redaktor musí během týdne natočit minimálně tři reportáže, většinou se ale jedná o čtyři až pět reportáží týdně. Lucie Křížková i Nad'a Chattová se shodují na tom, že délka natáčení jedné reportáže je velice individuální. „*Náš editor říká, že dobrý redaktor by měl napsat reportáž do dvou hodin od chvíle, kdy tady přijde a odevzdá natočený disk. To, jak dlouho se to točí, to je individuální, to záleží. Ale když tady člověk přijde, sedne si, tak by ji měl podle něj napsat za dvě hodiny.*“ (Křížková, 33) Lucie Křížková uvádí, že reportáže se většinou točí jeden celý den, přičemž dopoledne se jezdí do terénu, kde redaktor ve spolupráci se štábem vytvoří potřebný materiál, a odpoledne redaktor reportáž zpracovává v redakci, kde píše tzv. košilku¹², kterou následně vloží do redakčního systému Octopus¹³ ke kontrole editorovi. Pokud editor slovy psanou reportáž schválí, tak se redaktor objednává na střížnu, kde se stříhačem vytváří vizuální složku

---

¹¹ Štáb v TS Ostrava se skládá z kameramana a asistenta kameramana, případně zvukaře.

¹² Jedná se o slovy napsanou reportáž, která obsahuje komentáře redaktora a přeepsané rozhovory.

¹³ Octopus je celostátně sdílený počítačový systém tzv. bodového scénáře, kam redaktori vkládají slovy psanou reportáž a editor v něm upravuje výslednou podobu Událostí v regionech (Ostrava), tak jak jednotlivé reportáže půjdou za sebou.

reportáže a tu posléze rovněž dá ke kontrole editorovi. Pokud je vše v pořádku, je hotová reportáž odvyšlána v Událostech v regionech (Ostrava).

V ostravské redakci pracují také dvě specializované reportérky, které vytváří obsah primárně pro hlavní Události, které se vysílají v 19 hodin na ČT1. Ty mají na vytvoření reportáží i více než jeden den, zejména proto, aby byly reportáže zcela bez chyby. „*V redakci máme dvě reportérky a jejich hlavním úkolem je, aby měly témata v Událostech, a protože tam jde opravdu o to, aby to bylo tip top, tak někdy na to mají dva nebo tři dny nebo možná i dýl, takže každý den nemusí odevzdávat nějakou reportáž.*“ (Křížková, 23)

Události v regionech (Ostrava) se skládají průměrně ze sedmi až deseti reportáží, přičemž se mění délka jejich stopáže. „*Stopáž otvíráku bývá kolem dvou minut a třiceti vteřin i se studiem a s tím co hlásí moderátor a normální reportáže mívají minutu čtyřicet až dvě minuty.*“ (Wiglasz, 39) Hlavním kritériem první reportáže, tedy tzv. otvíráku je to, aby byl aktuální nebo z denní nabídky nejzajímavější, popřípadě se jedná o originální zprávu, která nebyla nikde zveřejněna. Ostatní příspěvky se řadí podle šablony tzv. bodového scénáře s tím, „*[...] aby tam byl nějaký rytmus, aby to nebylo přehlcené, například že budou nějaké tři politické zprávy v podstatě stejné za sebou, ale aby se to trošku hýbalo, aby tam byla nějaká pozitivní věc, nějaká pohlednice.*“ (Wiglasz, 27) Radek Wiglasz uvádí, že skladba bodového scénáře je výhradně na editorovi.

Atraktivita reportáže je v současné době stále důležitějším prvkem reportáží. Obě redaktorky se shodují na tom, že pro zatraktivnění reportáží nejčastěji využívají stand-upy, které nesmí působit strnule, musí mít nápad a také musí být zajímavé. „*Tak určitě stand-up byl z devadesáti procent součástí, ať už byl uprostřed reportáže nebo na konci, to opravdu záviselo na tom, co se zpracovávalo.*“ (Chattová, 31) V posledních letech se taky v reportážích jako prvek atraktivity začaly hojně využívat tzv. geruiše, „*[...] to znamená určité zvuky a ruchy, které jsou přímo z akce, že to tu reportáž odlehčí nebo nějakým způsobem naruší, že vzbudí toho diváka z letargie při poslechu reportáže, víc ho vtáhnou do děje.*“ (Křížková, 30) Mezi další prvky atraktivity řadí Nad'a Chattová různé grafy, tabulky, fotografie, rozhovory nebo živé telefonáty a vstupy. Stěžejním důvodem zařazení živých vstupů nebo telefonátů do vysílání je téma samotné, které musí být atraktivní a zajímavé. Živé vstupy vždy plánuje editor nebo koeditor pro celostátní vysílání ČT24.

Při neočekávaných událostech se dá říci, že v redakci ví, jak v takových situacích postupovat. „*Nejdříve se zjistí, co se stalo, jak je to významné a začnou se na to shánět lidi.*“

To znamená, že se volá redaktorům buď na plac, když jsou ještě tam, že mají jet jinam a vykašlat se na všechno co udělali do té doby nebo odsud z redakce. Takže nejdříve musíte poslat lidi, aby tam byli, zajistit pro ně techniku, zajistit to, ať o tom ví ČT24 – Události a pak teprve v poslední chvíli editor sedne k bodovému scénáři a přepíše to podle aktuální situace, jak to vypadá.“ (Wiglasz, 41) Redaktoři v těchto případech musí na místě, případně po cestě na místo události, zjistit co nejvíce informací o aktuální situaci, během toho zajišťují respondenty nebo mají editora na telefonu, který je naviguje.

Nedílnou součástí tvorby televizního zpravodajství v TS Ostrava jsou také speciály, které se vysílají na ČT24, „*to znamená po skončení Studia 6, i když ve Studiu 6 už mohl začít první živý vstup, který na ten speciál upoutal a ty speciály se vysílaly v čase od 11:15 do asi 16 hodin.*“ (Chattová, 25) Tyto speciály má na starosti koeditor pro celostátní vysílání ČT24. Plánování speciálu zahrnuje výběr tématu, kterému se bude speciál věnovat, shánění hostů a respondentů, kteří v něm budou vypovídat, stejně tak jako se vše musí konzultovat s editorem z centrální redakce v Praze. Speciály se buďto věnují nějakým významným událostem či výročím nebo aktuálním událostem, které mají celorepublikový přesah, tzn. přírodní katastrofy, výkyvy počasí nebo kalamitní situace na silnicích. „*Vždy, když je nějaký problém – polské maso, salmonela, spalničky, OKD, Kramný, kostel v Gutech, prostě všechno, co se děje tady na ostravsku, něco zajímavého, tak to se nabízí do Prahy a záleží na tom, jestli se to téma bude líbit.*“ (Křížková, 22) Editor z Prahy vždy určuje časový rozsah, který musí koeditor ve spolupráci s redaktory, editorem a moderátorem naplnit. V minulosti se speciály vysílaly třikrát až čtyřikrát týdně. V současné době se vysílají přibližně dvakrát týdně.

Centrální redakce v Praze do tvorby obsahu regionální redakce příliš nezasahuje, pokud se nejedná o témata pro celostátní vysílání. „*Občas si mohou říct, že se tady něco zajímavého děje, o čem my nevíme nebo nám poslat nějaký tip nebo mohou mít nějaký požadavek, že chtějí něco dotočit do své reportáže v Událostech, to jo, ale jinak, že by nám hodně zasahovali do toho, co tady máme dělat a jak děláme to v podstatě ne.*“ (Wiglasz, 42)

3.4. Organizace práce v redakci

Regionální redakce v Ostravě se skládá primárně z redaktorů, dvou editorů, koeditora pro celostátní vysílání ČT24, editora sociálních sítí, vedoucího redaktora a vedoucí produkce. Každá z těchto profesí má odlišnou náplň práce a svou činností přispívá k fungování redakce jako celku.

Nejvýše postaveným je v redakci vedoucí redaktor, který zajišťuje celkový chod redakce a její fungování. Běžné pracovní dny vedoucího redaktora jsou z většiny velmi podobné. „Do práce přijdu kolem osmé hodiny, pobavím se s editory, co dneska budeme vysílat a jak to vysílání bude vypadat. Během dne je hodně různých administrativních věcí, které se musí řešit, zpracovávám hodnocení předešlé relace, a to buď večer nebo ráno. Takže se na to ještě jednou podívám, protože mi nestačí se na to kouknout jednou, ale potřebuju to vidět dvakrát abych si všiml chyb, a e-mail s hodnocením pak posílám redaktorům vždy ráno den poté, po odvysílání, aby věděli, co a jak [...]“ (Wiglasz, 9) Mimo to vedoucí redaktor také zajišťuje nábor nových zaměstnanců a celkový dohled nad prací v redakci. Editorům ani redaktorům však do práce nezasahuje, maximálně jim říká svůj pohled na to, jak by relace měla zhruba vypadat, popřípadě jim doporučí téma, o kterém nevěděli. Vedoucí redaktor má také každý pátek videoporadu s ostatními regionálními vedoucími redaktory. „Každý pátek o půl jedné máme poradu regionálních vedoucích, kde se prezentuje to, co se dělalo za ten týden a co se bude dělat ten následující týden, plus se tam ještě řeší pořad, na kterém se podílí všechny velké regionální redakce zpravodajství, což je Brno, Praha a Ostrava, takže tam se řeší obsahová náplň Regionů ČT24, které se vysílají každý týden na ČT24 v sobotu v 11 hodin.“ (Wiglasz, 11)

Jak již bylo zmíněno v teoretické části práce, Ruß-Mohl a Bakičová hovoří o tom, že editor má mnohdy mocnější postavení než vedoucí redaktor, vzhledem k tomu, kolik činností musí pokrýt. Jinak tomu není ani v TS Ostrava. Zde jsou dva hlavní editoři, kteří se střídají po týdnu. Primární náplní práce editora je naplnit večerní vysílání Událostí v regionech (Ostrava), což zahrnuje výběr témat, rozdělení práce redaktorům, vybírání nejdůležitější zprávy na začátek relace, spolupráci s moderátorem a celkové dramaturgické zpracování pořadu. „[...] kromě toho jsem ta jednotlivá témata, která jsme zpracovávali, nabízel i do Událostí na ČT1, které jsou v 19 hodin.“ (Wiglasz, 6) Radek Wiglasz, který působil také jako editor, popisuje běžný pracovní den editora jako více stereotypní než běžný den vedoucího redaktora. Editor přichází do práce přibližně v půl osmé ráno, kdy hned na začátku kontroluje denní nabídku redaktorů, která je již z předešlého dne rozdělena, kontroluje zprávy, které proběhly ráno tiskem a stejně tak kontroluje kalendář agentury ČTK, aby mohl případně denní nabídku přeorganizovat. „Po osmé hodině jsem si napsal bodový scénář večerních Událostí v regionech i Událostí v regionech plus, které jsou ve 12:20, jedná se o takový rychlý přehled zpráv na ČT1. V 8:45 jsme měli každý den videokonferenci s editory z Událostí v Praze a připojoval se tam i editor z Brna, který nabízel věci a já a on jsme nabízel ty nejzajímavější

reportáže do Událostí tak, aby věděli, co pro ně případně můžeme natočit.“ (Wiglasz, 7) Ve 13:45 má editor odpolední videoporadu s redakcí v Praze, kde řeší nabídku témat na další den. „[...] v tu dobu se tvoří nabídka na další den. Takže jsme vybírali, co z té nabídky nabídneme Událostem ve spolupráci s koeditorem, který je zodpovědný hlavně za ČT24.“ (Wiglasz, 7) Během dne editor konzultuje práci redaktorů, kontroluje psaně i obrazově zpracované reportáže, spolupracuje s režijním týmem, přepisuje bodový scénář a po odvysílání večerních Událostí v regionech (Ostrava) odchází domů. „Editor konzultuje to, jak reportáž vypadá, aby k tomu dal i nějakou svou myšlenku, jak to má vypadat, redaktor mu případně tu jeho myšlenku popře. Dále aby to bylo ke spokojenosti všech a aby to bylo fakticky správně, protože editor je primárně zodpovědný za faktickou správnost celého vysílání.“ (Wiglasz, 8)

Důležitou součástí redakce je také koeditor pro celostátní vysílání ČT24, který komunikuje a zajišťuje vše ohledně obsahu, který vytváří regionální redakce v Ostravě pro ČT24. Primární náplní práce je koordinace témat s celostátním přesahem a jejich výběr pro ČT24. „Byla to hlavně koordinace v redakci přímo v Ostravě tak, aby se zkoordinovala témata, která se natáčejí, vybrat z toho ty, které by byly pro celostátní vysílání zajímavé, případně když se dalo, tak to téma rozpracovat na delší časový úsek s tím, že pozvat příslušné hosty, to vše samozřejmě vykomunikovat s editory v Praze, zda se jim toto téma do vysílání hodí, případně když to bylo opravdu vysoce aktuální téma, tak samozřejmě co nejrychleji to téma zpracovat [...]“ (Chattová, 5) Koeditor stejně jako editor pracuje o den dopředu. „Já jsem vždycky pracovala o den dopředu, to znamená, že mě už od rána zajímalo, pokud bylo pondělí, tak mě zajímalo, jak bude vypadat úterý. Vždycky to tak bylo, protože pondělí jsem měla naplánováno z pátku a už jsem věděla, jak to bude, to znamená, že od rána mě tedy zajímalo, jak bude vypadat následující den.“ (Chattová, 27) Práce koeditora dále zahrnuje napsání vlastního bodového scénáře, dohodu o vysílacím čase, který poskytuje centrální redakce v Praze a spolupráci s editorem Událostí v regionech (Ostrava), jelikož koeditor potřebuje k naplnění obsahu pro ČT24 také určitý počet redaktorů. V průběhu dne koeditor neustále práci konzultuje s pražskou redakcí, přičemž ale má ve vytváření obsahu na ČT24 spíše volnou ruku. Jak již bylo zmíněno v předchozí kapitole, koeditor má na starosti i speciální vysílání. Koeditor má také pravidelné videoprady s pražskou redakcí, nicméně ty nemají pro jeho práci výraznější přínos. „Ty tam fungují a jsou, já jsem se jich občas účastnila, nicméně pro mě nebyly nějak úplně přínosné, protože já jsem s nima byla několikrát denně na telefonu, takže my jsme řešili hodně věcí operativně na telefonu během celého dne, to znamená, když porada byla v 11 hodin, tak pro mě neměla úplně velký přínos,

protože během dne se všechno třikrát, čtyřikrát měnilo, takže my jsme opravdu byli hodně na telefonu.“ (Chattová, 41)

Redaktorská práce je od práce vedoucího redaktora a editorů a koeditora v jisté míře odlišná. Lucie Křížková i Nad'a Chattová se shodují na tom, že každý den je úplně jiný, a ne zcela naplánovatelný. *„Nikdy člověk neví, jak bude další den vypadat. Ještě ve 13 hodin odpoledne nevím, co všechno se po mě bude chtít zítra. Ono se to někdy zdá, že člověk bude dělat jenom reportáž, ale během dne zjistí někdo v Praze nebo tady, že je to strašně zajímavé a najednou ten člověk musí udělat telefonát, další telefonát, další vstup, ještě ráno něco, pak ho ještě někam pošlou.“ (Křížková, 26)* Ačkoliv je každý den jiný, přece jen existují společné rysy, které pracovní dny redaktora mají. Téměř každý den redaktor vyjíždí do terénu, kde společně se štábem natáčí reportáž pro Události v regionech (Ostrava) nebo pro speciální vysílání, realizuje živé vstupy nebo telefonáty a přispívá během dne do zpravodajského obsahu ČT24. Čas natáčení je velice individuální a nelze přesně určit. Poté se redaktor vrací zpět do redakce, kde odevzdá produkci disk s natočeným materiálem, který si následně prohlíží a dělá předstřihy toho, co chce, aby v reportáži bylo. V redakci redaktor spolupracuje především s editorem, textově zpracovává reportáž, ve střížně přidá vizuální složku a po kontrole editora je reportáž odvysílána. *„Mezitím si ale zase už člověk vytelefonovává témata na další dny, objednává si štáb na další dny, chystá si zase další věci.“ (Křížková, 26)*

Pravidelný časový harmonogram redakce zahrnuje jak porady, uzávěrky, tak i vysílací časy dvou hlavních zpravodajských relací vysílaných z TS Ostrava. *„Začínáme poradou v 9:30, tou hlavní, kde by měli být všichni redaktori, kteří tady ještě jsou a nejeli natáčet plus se ještě probírá včerejší nebo předcházející relace, dále to, co se bude vysílat večer plus nějaké další organizační věci. Ve 12:20 vysíláme Události v regionech plus tady odsud ze studia, v 15 hodin je porada, která řeší večerní Události v regionech a následující den a v 18:00 vysíláme Události v regionech.“ (Wiglasz, 44)* Na poradě v 9:30 řeší editor s redaktory především náplň večerních Událostí v regionech (Ostrava), předchozí relace a co se podařilo dostat do hlavních Událostí na ČT1 v 19 hodin. V 15:00 se řeší definitivní podoba Událostí v regionech (Ostrava), která se však ještě může změnit v souvislosti s tím, že se do 18 hodin ještě může něco stát. Rovněž se tam řeší i nabídka témat na další den. *„V 15 hodin se řeší to, co se bude vysílat večer v 18 hodin, takže skoro definitivní podoba bodového scénáře plus nabídka na další den a z té nabídky co teda budeme další den vysílat nebo točit, co z toho půjde na ČT24, nějaké vstupy, co budou muset redaktori k tématu dělat a taková*

zkrátka přednabídka do Událostí, že si řekneme, která témata jsou dobrá na Události.“
(Wiglasz, 45)

Důležitou součástí práce v redakci je také uzávěrka. V průběhu dne je v TS Ostrava pouze jediná uzávěrka, která má být v ideálním případě v 17:00, aby editor stihl všechny reportáže a skladbu relace pečlivě zkontrolovat. Uzávěrka se může posunovat v závislosti na náročnosti témat a jiných okolností. *„Výsledná uzávěrka je v 18 hodin, i když se taky může stát, že třeba reportáž do režie dojde až 18:10, když je závěrečná, když je to něco aktuálního, ale říkám uzávěrka je 18:25, kdy to skončí a už se nedá nic změnit, je definitivní konec.“* (Wiglasz, 26) S tím se shoduje také Lucie Křížková, která říká, že ne vždy se podaří reportáž odevzdat přesně v 18:00 a několikrát se už stalo, že reportáž stíhala již v průběhu vysílání Událostí v regionech (Ostrava).

3.5. Nové technologie televizního zpravodajství

Nové technologie jsou v současné době již nedílnou součástí každé redakce a TS Ostrava není výjimkou.

Dříve se v TS Ostrava využívalo analogové televizní vysílání, které zažila i Nad'a Chattová. Tehdy redaktoři museli například ručně nosit analogové kazety, vkládat je do strojů a přepisovat. Přelom přišel v roce 2011, kdy Česká televize přešla na digitální vysílání. S vývojem nových technologií v redakci souvisí také rozvoj sociálních sítí, které v posledních letech zaujímají v rámci popularizace a informování nenahraditelné místo. TS Ostrava využívá Facebook, Instagram a Twitter. *„Určitě je to velmi důležité. Takhle v podstatě vzniklo i nové oddělení nových médií, které vzniklo v Praze a přímo se na to specializuje a určitě to má svou obrovskou a nezastupitelnou roli. Je to také vidět ve sledovanosti, kdy před těmi pěti lety jsme tam měli pár „lajků“ a pár sledujících a dneska je to v deseti tisících a ty ohlasy jsou velké, takže je to důležitá složka.“* (Chattová, 47)

Posun sociálních sítí v závislosti na čase vnímá také vedoucí redaktor Radek Wiglasz. *„Vývoj máme v tom, že se tím zaobíráme poslední tři roky, že ty sociální sítě významně využíváme, snažíme se dostat dál k lidem, kteří se na nás třeba nedívají v televizi. Myslím si, že i redaktoři v tom hledají možná občas i nějaká témata na sociálních sítích [...]“* (Wiglasz, 57) V souvislosti s vývojem nových technologií je také kladen větší důraz na využívání mobilních zařízení. Redaktoři například museli absolvovat školení mobilní žurnalistiky, tzv. MoJo. *„Čím dál víc to cítíme, že i třeba máme nějaká školení, abychom se naučili točit na*

mobily, abychom uměli zpracovat něco na mobilu a poslat, abychom to třeba vůbec uměli nějak natočit, takže jsme si všichni prošli školením MoJo, mobilní žurnalistiky, kde jsme se učili všechny nové trendy, abychom věděli, jak to funguje, jak by to mohlo fungovat do budoucna, takže na to se tady teď klade velký vliv.“ (Křížková, 44) Výhodou využívání mobilních zařízení je i to, že se s ním redaktoři snadno dostanou na místa, kam by se kameraman se svým vybavením nedostal. „Oceňuji i to, že se s tím mobilem dokážu dostat do místa, kde by se kameraman nedostal. Třeba jsme jeli v autě kolem přehrady Šance a já jsem dělala sním a teď to absolutně klouzalo, kde by v tu chvíli kameraman zastavil? Tam se to nesmí vůbec, tam se to nesype. Kdybych v tu chvíli zastavil, tak by to tam úplně zasekal, proto jsem tedy vzala mobil a udělala jsem pár záběrů Šance, jak to tam vypadá na cestě a tak dále a pak to tady šlo snad i v Událostech [...]“ (Křížková, 45)

V současné době se také po redaktorech vyžaduje, aby měli osobní účty na Twitteru a informovali tak například o tom, co aktuálně natáčí. Ani jedna redaktorka však Twitter příliš nevyužívá, případně jen ke čtení aktuálních informací. O společný Twitter pro Události v regionech (Ostrava) se v redakci starají primárně redaktoři pro web a také vedoucí redaktor.

V minulosti se také požadovalo po redaktorech, aby přispívali na Facebook včetně živých vstupů. „Jednu dobu na nás byl hodně kladen tento požadavek, abychom z každého vstupu nebo když jsme měli něco zajímavého, abychom udělali vstup na Facebook. Teď je to udělané tak, že k tomu využíváme studenty nebo stážisty nebo speciální kluky, kteří byli na to teď zaměstnaní, kteří se tomu věnují. Takže když bylo nějaké zajímavé téma, tak tam vyloženě vyjeli a natočili příspěvek pro Facebook nebo na Instagram [...]“ (Křížková, 41)

Sociální sítě v redakci spravuje editor sociálních sítí, který také vytváří jejich obsah, společně s redaktory pro web. „Na Facebooku se dávají videa reportáží anebo nějaké zajímavé věci, které se staly při natáčení, rozhovory, fotky, když se někde něco stalo v místě natáčení a na Twitter většinou aktuální informace, co se stalo, že se někde něco děje, prostě když něco víme hned a máme to ověřené, že se to stalo tak to tam dáme a redaktoři tam pak dávají třeba ta svoje témata, že někde něco natočili, většinou s fotkou. Instagram, tam máme videa reportáží a fotky.“ (Wiglasz, 61) Stejně tak živé vstupy na Facebook si volí editor sociálních sítí.

Sociální sítě se také staly významným faktorem v rychlosti informování. Jsou většinou prvním nástrojem, přes který ostravská redakce informuje o aktuálním dění v průběhu dne. „[...] většinou bývají rychlejší než se stačí něco zorganizovat na ČT24, takže většinou se to

nejdřív píše na Twitter, pak když je k tomu nějaké video, tak na Facebook, případně ten Instagram, i když ten není tak zpravodajský, tam se spíš dávají takové ty zábavnější věci. Takže v tomhle ohledu je využíváme. Když jsou nějaké zásadní věci hned.“ (Wiglasz, 64)

V případě živých vstupů využívá ostravská redakce buď přenosové vozy SNG nebo tzv. batohy¹⁴. Využít se dají také telefonní zařízení nebo iPady. „*Vstupovala jsem asi jednou nebo dvakrát na iPad, nicméně to není příliš kvalitní záležitost i když se Česká televize snaží jít tímto stylem. Jinak měla jsem s sebou samozřejmě kameramana, kdy jsme vstupovali na tak zvaný batoh, takže přenosová technika, která nebyla na kabelu nebo potom SNG vůz s družicí, kde jsme se připojili přes signál, který byl na kabelu, takže byly tyto dvě možnosti živých vstupů a jinak si prakticky vystačíte s telefonem. Počítač jsem na plac nevozila, takže mi vystačil telefon, tužka a papír.“ (Chattová, 48)*

---

¹⁴ Jedná se o bezdrátové přenosné přenosové zařízení, se kterým se mohou redaktori a kameramani dostat na místa, kam by se přenosový vůz nedostal.

Závěr

V této práci jsem si kladla za cíl zjistit, jaké mediální rutiny či stereotypy se uplatňují v práci redaktorů Televizního studia Ostrava České televize a rovněž jsem si vytyčila cíl popsat běžný chod redakce při přípravě primární zpravodajské relace pro Moravskoslezský a Olomoucký kraj Události v regionech (Ostrava). Impulsem k vypracování tohoto výzkumu bylo především to, že jsem v ostravské redakci absolvovala studijní praxi, díky níž jsem měla možnost poznat, na jakých principech redakce funguje, co je jejím každodenním posláním, jaké pracovní postupy uplatňuje a jakým způsobem probíhá spolupráce jednotlivých profesí, aby mohla zmíněná zpravodajská relace vzniknout.

V teoretické části jsem charakterizovala stěžejní pojmy této práce, a to regionální televizní médium a mediální rutiny. Pro pochopení popisu mediálních rutin v TS Ostrava bylo vymezení regionálního televizního média klíčové, jelikož se jedná o regionální redakci veřejnoprávní televize. Z toho důvodu se charakteristika věnovala především vývoji regionálního vysílání České televize. Druhým hlavním vymezeným pojmem byly mediální rutiny, které se vztahují k hlavní výzkumné otázce práce. V rámci toho jsem dále rozdělila pět teoretických segmentů, které se věnují zdrojům informací, výběru zpráv a nastolování témat, tvorbě televizního zpravodajství a jeho obsahu, organizaci práce v redakci a novým technologiím televizního vysílání.

Abych získala potřebné informace o chodu redakce, využila jsem k tomu metodu kvalitativního dotazování formou polostrukturovaných rozhovorů. Rozhovory jsem realizovala se třemi záměrně vybranými respondenty, kterými byli vedoucí redaktor a bývalý editor Radek Wiglasz, redaktorka Lucie Křížková a bývalá redaktorka a koeditorka pro celostátní vysílání ČT24 Naďa Chattová. Rozhovory byly strukturovány podle dílčích teoretických segmentů, které byly vymezeny v rámci kapitoly o mediálních rutinách.

Ještě, než jsem začala se samotným výzkumem, stanovila jsem si hlavní výzkumnou otázku, která zněla: *Jaké mediální rutiny se uplatňují ve zpravodajské redakci Televizního studia Ostrava České televize?* Stejně tak mě zajímalo: *Jak vypadá běžný pracovní den v regionální zpravodajské redakci Televizního studia Ostrava?* Hlavní výzkumnou otázku jsem dále doplnila o dílčí výzkumné otázky: *Jaké postupy se uplatňují při tvorbě reportáže? Jakou roli hrají sociální sítě ve zpravodajství Televizního studia Ostrava? Jaké postupy uplatňují redaktori při výběru zdroje informací a témat? Jak vypadá běžný pracovní den v regionální redakci Televizního studia Ostrava?*

Jak vyplynulo z rozhovorů i z jejich následné interpretace, postavení regionálního televizního studia v Ostravě je v rámci celé České televize velmi důležité, jelikož svou sítí redaktorů pokrývá oblast Moravskoslezského a Olomouckého kraje s téměř dvěma miliony obyvatel. Kromě Českého rozhlasu nemá výraznější konkurenci. Díky tomu, že se jedná o veřejnoprávní televizi, může si redakce dovolit zaměstnávat mnohem více redaktorů, než je tomu u komerčních televizí. Výsledkem toho je významná prezentace regionu v celostátním měřítku. Primárně však zůstává to, že se regionální redakce musí věnovat regionálním a lokálním tématům.

Redakce TS Ostrava nejčastěji jako zdroj informací využívá zpravodajskou agenturu ČTK. Jak pro redaktory, tak i editory je to stěžejní nástroj, který je nezanedbatelnou součástí každodenního výběru témat. Neméně důležitou součástí zdrojů informací je pro ostravské redaktory i vlastní síť kontaktů, která v regionální redakci hraje mnohem větší roli než například v hlavní redakci v Praze, kde je vedena centrální databáze kontaktů. Vytvoření této sítě není jednoduchou záležitostí a může trvat až dva roky. Práce s neoficiálními zdroji, jako jsou například jiné zpravodajské organizace, je pro ostravskou redakci nežádoucí, ale ne striktně nereálná.

Ve vyhledávání témat mají redaktoři volnou ruku. Jelikož musí každý pátek předkládat nabídku toho, co budou natáčet následující týden, je výběr témat především na nich. Hlavní slovo má však vždy editor, který z vybraných témat skládá denní nabídku a případně redaktory úkoluje i jinými a pro něj důležitějšími tématy. Redaktory stejně tak může úkolovat i centrální redakce v Praze, která po nich většinou požaduje živé vstupy nebo telefonáty. V ostravské redakci se redaktoři z velké části specializují na určité tematické oblasti, i přesto ale musí zpracovávat témata, která jim nejsou nejbližší, hlavně z důvodu omezenějšího počtu redaktorů regionálního studia. Důležitými faktory při výběru témat je hlavně jejich regionálnost, aktuálnost a relevantnost. Tematicky v TS Ostrava převládají zprávy z úřadů a lokálních samospráv.

Tvorba samotné reportáže je především na redaktorovi a kameramanovi, který se stará o vizuální složku reportáže. V redakci je důležitá spolupráce se střihači a grafiky. Prvkem úspěšného vytvoření hotové reportáže je komunikace mezi zmíněnými profesemi, a to proto, aby reportáž obsahovala vše, co má ve vztahu ke zpracovávanému tématu. Svou roli hraje i editor, který výslednou podobu reportáže schvaluje. Redaktoři točí během týdne čtyři až pět reportáží, přičemž každodenní součástí jsou i živé vstupy a telefonáty na ČT24 nebo práce na

speciálním vysílání. Objem pracovní náplně regionálního redaktora je tak mnohem širší, než je na první pohled vidět.

Ostravská redakce má celkem pravidelný časový harmonogram, který zahrnuje dvě redakční porady, videoporady s pražskou redakcí a uzávěrku. Specifickým prvkem je relativně pružná doba uzávěrky, která v krajním případě končí zároveň s koncem Událostí v regionech (Ostrava). Pokud tak redaktor nestíhá nebo zpracovává něco aktuálního, je možné reportáž odevzdat až v průběhu vysílání hlavní večerní zpravodajské relace. Není to však něco, co by bylo na denním pořádku. V ideálním případě je uzávěrka v 17:00, tedy hodinu před vysíláním samotné relace. Striktně není dán ani počet reportáží, který se má v relaci objevit. Zhruba se jedná o sedm až deset reportáží. Součástí pravidelného časového harmonogramu je i každodenní hodnocení práce, které vedoucí redaktor rozesílá prostřednictvím e-mailu vždy před ranní poradou, která je v 9:30.

Důležitou roli v práci redaktorů a redakce jako celku začaly v posledních letech hrát i sociální sítě. Ty jsou využívány především jako nástroj pro získání většího spektra diváků, proto je na jejich obsah kladen velký důraz. Stejně tak nové technologie se staly běžnou součástí redaktorské práce. Ta se už v současné době například neobjedne bez mobilu, který je stále častěji využíván i jako natáčecí zařízení. Nicméně i přes tento tlak zůstává práce redaktorů relativně stejná, to znamená, že bez ohledu na sociální sítě musí naplnit večerní vysílání hlavní regionální zpravodajské relace Události v regionech (Ostrava).

Ačkoliv se práce v ostravské redakci zpravodajství na první pohled jeví jako nenaplánovatelná a nestereotypní, můžeme i v tomto případě sledovat mnoho důkazů, které ukazují na pravý opak. Ať už se jedná o pravidelnost rozvržení dne, jednotlivé postupy při zpracovávání reportáží nebo pravidelnou spolupráci jednotlivých profesí. TS Ostrava má své zažité způsoby fungování, které ve výsledku každý den od pondělí do pátku přináší pětadvacetiminutový přehled toho, co se v regionu děje.

Seznam literatury

BURNS, Lynette Sheridan, 2004. *Žurnalistika: praktická příručka pro novináře*. Praha: Portál. ISBN 80-7178-871-6.

BURTON, Graeme a Jan JIRÁK, 2001. *Úvod do studia médií*. Brno: Barrister & Principal. Studium. ISBN 80-85947-67-6.

CRESWELL, John W., c1998. *Qualitative inquiry and research design: choosing among five traditions*. Thousand Oaks: SAGE Publications. ISBN 0-7619-0144-2.

HALADA, Jan a Barbora OSVALDOVÁ, ed., 2017. *Slovník žurnalistiky: výklad pojmů a teorie oboru*. Praha: Univerzita Karlova, nakladatelství Karolinum. ISBN 978-80-246-3752-5.

HENDL, Jan, 2016. *Kvalitativní výzkum: základní teorie, metody a aplikace*. Čtvrté, přepracované a rozšířené vydání. Praha: Portál. ISBN 978-80-262-0982-9.

HENDL, Jan a Jiří REMR, 2017. *Metody výzkumu a evaluace*. Praha: portál. ISBN 978-80-262-1192-1.

JIRÁK, Jan a Barbara KÖPPLOVÁ, 2015. *Masová média*. 2., přepracované vydání. Praha: Portál. ISBN 978-80-262-0743-6.

JIRÁK, Jan a Barbara KÖPPLOVÁ, 2007. *Média a společnost*. Vyd. 2. Praha: Portál. ISBN 978-80-7367-287-4.

KUNCZIK, Michael, 1995. *Základy masové komunikace*. Přeložil Štěpánka KUDRNÁČOVÁ, přeložil Milan ŠMÍD. Praha: Karolinum. ISBN 80-7184-134-X.

MCQUAIL, Denis, 2009. *Úvod do teorie masové komunikace*. 4., rozš. a přeprac. vyd. Praha: Portál. ISBN 978-80-7367-574-5.

MOTAL, Jan, 2012. *Nové trendy v médiích*. Brno: Masarykova univerzita. ISBN 978-80-210-5826-2.

OSVALDOVÁ, Barbora, 2011. *Zpravodajství v médiích*. 2., upr. vyd. Praha: Karolinum. ISBN 978-80-246-1899-9.

OSVALDOVÁ, Barbora a Jan HALADA, 2007. *Praktická encyklopedie žurnalistiky a marketingové komunikace*. 3., rozš. vyd. Praha: Libri. ISBN 978-80-7277-266-7.

REIFOVÁ, Irena, 2004. *Slovník mediální komunikace*. Praha: Portál. ISBN 80-7178-926-7.

RUB-MOHL, Stephan, 2005. *Žurnalistika: komplexní průvodce praktickou žurnalistikou*. Přeložil Hana BAKIČOVÁ. Praha: Grada. ISBN 80-247-0158-8.

SEDLÁKOVÁ, Renáta, 2014. *Výzkum médií: nejužívanější metody a techniky*. Praha: Grada. Žurnalistika a komunikace. ISBN 978-80-247-3568-9.

SHOEMAKER, Pamela J. a Stephen D. REESE, c1996. *Mediating the message: theories of influences on mass media content*. 2nd ed. White Plains, N.Y.: Longman. ISBN 0801312515.

TRAMPOTA, Tomáš, 2006. *Zpravodajství*. Praha, Česká republika: Portál. ISBN 80-7367-096-8.

WASCHKOVÁ CÍSAŘOVÁ, Lenka, ed., 2007. *Regionální média v evropském kontextu*. Brno: Masarykova univerzita. Média, kultura, komunikace. ISBN 978-80-210-4473-9.

Seznam zkratek

TS – Televizní studio

RRTV – Rada pro rozhlasové a televizní vysílání

ČT – Česká televize

ČTK – Česká tisková kancelář

Přílohy

Návod k rozhovoru č. 1 – vedoucí redaktor a bývalý editor

Informace o pozici a náplni práce
Informace o předešlé žurnalistické kariéře
Délka působení v TS Ostrava a pozice
Hlavní náplň práce
Jak vypadá běžný pracovní den vedoucího redaktora a editora
Portfolio pořadů, kam TS Ostrava přispívá
Zdroje informací
Kritéria pro výběr zdroje informací
Nejčastěji využívané zdroje informací
Práce s neoficiálními zdroji informací
Rozdíly mezi zdroji informací regionální redakce a centrální redakce v Praze
Výběr zpráv a nastolování témat
Kdo rozhoduje o výběru témat
Kritéria výběru témat
Práce s tématy, která poskytla veřejnost
Tematické rozložení Událostí v regionech (Ostrava)
Způsob výběru témat v závislosti na skutečnosti, že se jedná o veřejnoprávní televizi
Tvorba televizního zpravodajství a jeho obsahu
Kdo se podílí na tvorbě Událostí v regionech (Ostrava)
Kritéria pro vizuální složku relace
Počet reportáží a délka jejich stopáže
Postup práce při neočekávaných událostech
Role centrální redakce v Praze při tvorbě obsahu v regionální redakci
Organizace práce v redakci
Časový harmonogram redakce
Porady/videoporady
Hierarchie pozic
Práce s uzávěrkami
Hodnocení práce redaktorů
Nové technologie televizního zpravodajství
Vývoj technologií v závislosti na čase
Postavení sociálních sítí ve zpravodajství
Role sociálních sítí u nečekaných událostí
Obsah sociálních sítí

Návod k rozhovoru č. 2 – redaktorka a bývalá redaktorka a koeditorka pro ČT24

Informace o pozici a náplni práce
Předešlá žurnalistická kariéra
Délka působení v TS Ostrava a pozice
Hlavní náplň práce
Portfolio pořadů, kam redaktor přispívá
Zdroje informací
Nejčastěji využívané zdroje informací
Kritéria pro výběr zdroje informací
Kde redaktor/koeditor hledá své zdroje informací
Vlastní síť kontaktů
Práce s neoficiálními zdroji informací
Rozdíly mezi zdroji informací v Ostravě a v Praze (koeditor)
Výběr zpráv a nastolování témat
Témata, která nejčastěji zpracovávají
Vyhledávání témat
Konzultace s editory
Jakou roli hraje ve výběru témat fakt, že se jedná o regionální televizi
Tvorba televizního zpravodajství a jeho obsahu
S kým redaktor/koeditor spolupracuje na tvorbě reportáží/pořadů
Co vše má na starosti redaktor/koeditor
Pracovní postup při tvorbě reportáží
Živé vstupy a telefonáty
Práce při neočekávaných událostech (koeditor)
Využívané prvky pro zatraktivnění reportáže
Podoba ideální reportáže
Organizace práce v redakci
Jak vypadá běžný pracovní den redaktora/koeditora
Plánování reportáží
Porady/videoporady
Hodnocení práce
Nové technologie v televizním zpravodajství
Jaké technologie se využívají při živých vstupech
Využívání sociálních sítí
Vývoj sociálních sítí v závislosti na čase
Postavení sociálních sítí ve zpravodajství

Polostrukturované rozhovory s respondenty

Rozhovor č. 1 – vedoucí redaktor TS Ostrava České televize Radek Wiglasz

1. Jaká byla vaše předešlá žurnalistická kariéra, než jste začal pracovat v České televizi?

Já jsem začínal v České televizi ještě během studií Fakulty sociálních věd na Univerzitě Karlově, takže jsem tady začínal jako stážista před desíti lety a je to moje jediná žurnalistická zkušenost tady v redakci zpravodajství Televizního studia Ostrava.

2. Znamená to, že jste nikde jinde nepůsobil?

Působil jsem ještě externě dva měsíce na Aktuálně.cz, kde jsem dělal sportovní rubriku. Věnoval jsem se hlavně fotbalové první lize tady v Ostravě.

3. Jak dlouho pracujete v TS Ostrava a na jakých pozicích jste zde působil?

Od konce června 2009. Začínal jsem jako stážista, takový pomocný redaktor, pak jsem dělal do ledna 2013 externího redaktora, pak jsem se dostal do stavu zaměstaneckého poměru a od května 2017 jsem dělal editora – vedoucího vydání Událostí v regionech a od letošního ledna jsem vedoucí redaktor.

4. Jak jste se dostal k práci editora a vedoucího redaktora, bylo to přes předešlé pozice?

Přes pozici redaktora. Poradcoval jsem tady sedm nebo osm let jako redaktor, věnoval jsem se hodně krajské a místní politice a pak se hledal nový editor, tak si mě vybrali.

5. Takže proběhlo výběrové řízení?

Výběrové řízení ne. Bylo to v rámci toho, že se asi hledal někdo, kdo k té pozici má nějaký pozitivní vztah a kdo má předpoklady, aby byl editorem.

6. Když jste pracoval jako editor, co bylo vaší primární náplní práce?

Naplnit večerní vysílání Událostí v regionech na ČT1 od 18 hodin, to znamená vybrat témata, která ten den natočíme, rozdělit práci jednotlivým redaktorům, vybrat tu nejdůležitější zprávu na začátek a vlastně dramaturgicky zpracovat celé Události v regionech tak, aby ta relace nějak fungovala, aby byla dynamická, aby tam byly

různé typy reportáží, a kromě toho jsem ta jednotlivá témata, která jsme zpracovávali, nabízel i do Událostí na ČT1, které jsou v 19 hodin.

7. Jak vypadal váš běžný pracovní den, když jste působil jako editor od chvíle, kdy jste přišel do práce až po chvíli, kdy jste odcházel domů?

Do práce jsem většinou přicházel v půl osmé ráno. Díval jsem se vždy do nabídek redaktorů na ten den, i když to už jsem měl předešlý den předpřipraveno, protože práce musela být rozdělená. Projel jsem si nějaký přehled toho, co proběhlo ráno tiskem – co tady zpracovává rešeršní oddělení, přečetl jsem si zprávy na internetu, podíval jsem se ještě do kalendáře agentury ČTK, jestli se něco nového neděje, případně jsem to nějak přeorganizoval, protože byly věci, se kterými jsme den předtím nepočítali. Po osmé hodině jsem si napsal bodový scénář večerních Událostí v regionech i Událostí v regionech plus, které jsou ve 12:20, jedná se o takový rychlý přehled zpráv na ČT1. V 8:45 jsme měli každý den videokonferenci s editory z Událostí v Praze a připojoval se tam i editor z Brna, který nabízel věci a já a on jsme nabízeli ty nejzajímavější reportáže do Událostí tak, aby věděli, co pro ně případně můžeme natočit. V 9:30 pak byla vždy naše porada. Tam se prezentovalo to, co budeme večer vysílat, v jakém pořadí to bude, kdo co z redaktorů bude dělat a jakým způsobem ta témata budou zpracována plus to, co se bude vysílat na ČT24 a v jakém formátu. Pak jsem většinou začal hned chystat Události v regionech plus, to znamená domlouvat se s redaktory a domlouvat spolupráci s moderátorem na náplni toho, co ty zprávy ve 12:20 obsahují. Zprávy ve 12:20 jsou většinou živé, jsou tam živé telefonáty a živé vstupy, takže jsme se domlouvali na tom, co tam budou redaktoři říkat, jaké budeme mít záběry, jestli budou aktuální nebo archivní. Po té půl jedné jsem se začal chystat na odpolední videoporadu s Prahou, která je ve 13:45 a v tu dobu se tvoří nabídka na další den. Takže jsme vybírali, co z té nabídky nabídneme Událostem ve spolupráci s koeditorem, který je zodpovědný hlavně za ČT24. Poté se začali vracet redaktoři z natáčení, takže začínalo tzv. koprování košil (viz 65) neboli textů reportáží, které jsme jim nejdříve museli schválit a teprve poté mohli jít na střížnu. Pak se koprovaly i obrazově zpracované reportáže, protože teprve až editor viděl, jak to celé vypadá a jestli je to odvysílatelné, mohl jít redaktor domů. Mezitím byla ještě jedna porada v 15 hodin, kde se řešila „definitivní“ verze večera. Definitivní v uvozovkách, protože kolikrát se ještě mohlo něco stát v době od 15 hodin do 18 hodin a řešilo se tam taky to, co se bude druhý den natáčet a jakým způsobem. Pak už jsme jeli do těch

18:00, kdy se finišovaly reportáže, s moderátorem jsme se většinou bavili o tom, na co se bude ptát hostů ve studiu nebo přes živé vstupy. Krátce před 18 hodinou se šlo do režie, kde je editor pořád zodpovědný za pořadí zpráv, takže ve spolupráci s režisérem, když jsme například časově natekli, tak jsme vyhazovali některé reportáže, které snesly odklad, že se budou vysílat další den, různě se s bodovým scénářem manipulovalo a v 18:30 po odvysílání jsem většinou chodil domů.

8. Jaké jste měl tedy jako editor povinnosti vůči celé redakci, jednalo se především o konzultace s redaktory ohledně jejich reportáží během dne?

Je to tak. V podstatě jsme s redaktory konzultovali pořád. Editor konzultuje to, jak reportáž vypadá, aby k tomu dal i nějakou svou myšlenku, jak to má vypadat, redaktor mu případně tu jeho myšlenku popře. Dále aby to bylo ke spokojenosti všech a aby to bylo fakticky správně, protože editor je primárně zodpovědný za faktickou správnost celého vysílání.

9. V současné době pracujete jako vedoucí redaktor, co je vaší náplní práce nyní?

Do práce přijdu kolem osmé hodiny, pobavím se s editory, co dneska budeme vysílat a jak to vysílání bude vypadat. Během dne je hodně různých administrativních věcí, které se musí řešit, zpracovávám hodnocení předešlé relace, a to buď večer nebo ráno. Takže se na to ještě jednou podívám, protože mi nestačí se na to kouknout jednou, ale potřebuju to vidět dvakrát abych si všiml chyb, a e-mail s hodnocením pak posílám redaktorům vždy ráno den poté, po odvysílání, aby věděli, co a jak, většinou ještě před ranní poradou. Takže to je jednou z věcí, které dělám. Taky se snažím pomáhat editorům, když mám pocit, že je nějaké zajímavé téma, které nám uniká tak jim ho připomenou nebo dohodím. Pak většinou ta náplň práce je ta abychom měli personálně zajištěný chod redakce, abychom měli lidi, takže i nábor lidí patří k mé práci a tak všechno – takový dohled nad tím co vysíláme, ale nezasahuju editorům přímo do toho jak vypadají Události v regionech, jaké jsou hlavní reportáže, maximálně k tomu dodám nějaký svůj dodatek, nějaké slovo, že si myslím, že by to mělo být tak, ale jinak je to plně v jejich kompetenci a oni jsou zodpovědní za to jak to vysílání vypadá a já pak můžu maximálně druhý den vyhodnotit jestli to bylo dobře nebo špatně.

10. Tím jste v podstatě popsal klíčové rozdíly mezi prací editora a vedoucího redaktora. Do práce jim nezasahujete, ale můžete se s nimi radit.

Přesně tak. Radím jim, což vlastně vychází i z mé zkušenosti editora, a taky mám nějakou vizi, jak by ty zprávy měly vypadat, takže o tom to je.

11. Jak vypadá běžný den vedoucího redaktora?

Zůstávají porady v 9:30 a v 15:00, které teď vedu a sleduju vysílání ve 12:30 většinou tady, to večerní už doma. Každý pátek o půl jedné máme poradou regionálních vedoucích, kde se prezentuje to, co se dělalo za ten týden a co se bude dělat ten následující týden, plus se tam ještě řeší pořad, na kterém se podílí všechny velké regionální redakce zpravodajství, což je Brno, Praha a Ostrava, takže tam se řeší obsahová náplň Regionů ČT24, které se vysílají každý týden na ČT24 v sobotu v 11 hodin. No a jinak je ten den různý, záleží, buď mám nějaké schůzky s lidmi, kteří mají u nás zájem o práci nebo řeším technické věci, jako technické vybavení, co používají redaktori a tak dále. Nedá se říct, že by to byl takový stereotyp jako u editora, kde je jasné od rána do večera, co bude dělat, takže tady to tak není.

12. Jak vnímáte postavení regionálního TS Ostrava v rámci České televize, jak vnímáte její důležitost?

Tak rozhodně je ostravské regionální zpravodajství důležité, protože jsme jedním ze třech studií, které vysílají, to studio pokrývá region Olomouckého a Moravskoslezského kraje, ve kterých žije skoro dva miliony obyvatel. V podstatě nemáme žádnou výraznou konkurenci kromě Českého rozhlasu a regionálního tisku, který už ale taky docela výrazně upadá, tím, jak v oboru nejsou peníze, což my si na rozdíl od komerční žurnalistiky můžeme dovolit platit regionální redakci. Významně se podílíme na Událostech na ČT24, takže si myslím, že je to velice důležité pro region, protože ve srovnání s ostatními komerčními televizemi máme výrazně větší pokrytí, máme tady patnáct redaktorů v Olomouci a Moravskoslezském kraji. Nova má myslím dva, teď zrušila olomouckou pobočku, takže to v podstatě pokrývají takhle, takže je větší příležitost prezentovat region i na ČT24 a lidé mají díky tomu zprávy v 18:00 na ČT1 jenom z jejich regionu. Další konkurence už jsou pak jenom malé regionální kabelové televize, které ale žijou z jiného principu, z toho, že si je platí samotné obce a města anebo třeba kraj, což se nás netýká. My děláme opravdu zprávy dle vlastního uvážení nebo respektive nejsme limitováni tím, že nám někdo platí za to, co děláme, platí nám obyvatelé a těm my se zodpovídáme.

13. Do jakých pořadů připravuje redakce TS Ostrava své reportáže a v kterých vysílacích časech?

Děláme pro Události v regionech, to jsou ty hlavní v 18 hodin večer na ČT1, pak ve 12:20 každý den od pondělí do pátku Události v regionech plus, to jsou ty krátké zprávy, pak připravujeme Týden v regionech, který je v sobotu ve 12 hodin na ČT1, dále Zajímavosti z regionu, které jsou v neděli ráno kolem půl šesté – půlhodinový pořad, to je souhrn reportáží z celého týdne, pak děláme Regiony ČT24, kde každý týden něčím přispíváme a co tři týdny se střídáme v tom, že se i moderují a vysílají z ostravského studia. Pro vysílání ČT24 celodenně připravujeme různé reportáže, živé vstupy, živé telefonáty a pro Události v 19 hodin na ČT1 každý den nějaké reportáže, živé vstupy, krátké zprávy, takže tohle všechno v podstatě musíme obsáhnout.

14. Jaká máte kritéria pro výběr zdrojů informací?

Tak primárním, tím asi nejstálejším zdrojem informací všech novinářů v téhle zemi je agentura ČTK, která má taky poměrně rozsáhlou síť lidí, takže vycházíme z ní, z jejího kalendáře akcí, z toho, co vyjde tam. Hlavně se ale snažíme o to, aby redaktoři chodili s vlastními tématy sami, takže jejich zdroje informací mohou být různí úředníci, politici, lidé, které znají nebo si něčeho všimnou, v podstatě to, co přinese život nebo dění. Co se týče ověřování informací tak samozřejmě i podle Kodexu České televize musíme ověřovat ze dvou zdrojů, v případě oficiálních by nám měl stačit jeden, například když nám něco řekne městský úřad. Většinou se s tím ale nespokojujeme, protože už se staly případy, že i oni dokážou zkreslovat informace s nějakým úmyslným cílem, aby se dostali někam do vysílání a mohli prezentovat něco, jak vidí oni. Pak tady máme interní rešeršní služby, které občas hledají nějaká zajímavá témata, takže z toho vycházíme.

15. Máte nějaká kritéria, která musí splňovat zdroje informací v souvislosti s faktem, že se jedná o veřejnoprávní televizi?

Musí to být relevantní zdroj, musí mít důvod proč danou zprávu vysíláme, aby to nebylo něco, co někomu slouží v nějakém boji viz třeba případ sporu Ostravské univerzity a jejich Lékařské fakulty a Fakultní nemocnice, kde to v jednu fázi vypadalo, že se snaží z médií udělat jakéhosi rukojmí a vyřizovat si účty a ty věci, kterými argumentovali už ani nebyly ozdrojovatelné, takže my jsme v tu chvíli trochu zvolnili a čekali jsme na jasná fakta, která budou. Takže ta relevance a důvod toho

proč to máme vysílat. Pak musí být zdroj důvěryhodný, musíme mít informace ověřené minimálně ze dvou stran, abychom se nepouštěli do něčeho, co není pravda, abychom se nenechali napálit. Snažíme se, aby témata nebyla bulvární a samoučelná, ale aby to bylo opravdu něco, co se dotýká obyvatel v obou krajích, co nějak významně ovlivňuje jejich každodenní život. Určitě se snažíme, aby ty věci byly regionální, aby nebyly hyperlokální, takové ty věci, které si může dovolit městský zpravodaj. My třeba nebudeme dělat nějaký sousedský spor, pokud to není primárně věc, která se dá vztáhnout na celý region nebo na celou zemi s tím, že takovou situaci třeba řeší někdo jiný, že by se došlo k nějakému precedentu. Ale to, že tady nějaký soused má rozoranou cestu nebo že někde nějaká základní škola slaví sto let, tak to jsou už věci, které jsou pod naši rozlišovací hranici a většinou se do toho nepouštíme.

16. Dokázal byste říct, které zdroje informací využíváte nejčastěji?

Asi bych řekl, že to jsou vlastní zdroje, vlastní informátoři redaktorů, pak samozřejmě tiskové PR zprávy a ČTK.

17. Jakým způsobem pracujete s informacemi, které nejsou oficiální, ale jedná se o tzv. „zákulisní“ informace nebo informace jiných zpravodajských organizací?

Pokud s tím přijde nějaký redaktor, že chce zpracovat něco, co někdo někde napsal, tak po něm většinou nechceme jedna ku jedné jako nějakou kopii, od toho tady opravdu nejsme, v takovém případě to tady mohou dělat studenti, opisovat. Musí tam být nějaký významný posun v té dané kauze, že zjistíme něco, co oni neměli, takže takhle s tím pracujeme. Snažíme se opravdu vymýtit to, aby se tady opisovalo, protože si myslím, že je to nedůstojné pro Českou televizi.

18. Liší se nějakým způsobem zdroje informací pro regionální redakci a pro centrální redakci v Praze?

Liší, protože oni to mají jednodušší v tom, že mohou dělat celostátní jednoduchá témata, mají tam veškeré velké státní instituce, takže oni to mají u těch zdrojů poměrně jednodušší. My se musíme soustředit opravdu na regionální zdroje, a ne na to, co se někde objeví centrálně v Praze. Do detailu vám to ale neřeknu, já jsem v Praze nikdy nepracoval.

19. Chápu tedy správně, že jako redakce máte svou vlastní síť kontaktů, tzn. redaktori mají své vlastní informátory?

Ano, když jdete někde natáčet, tak se s někým seznámíte, někoho potkáte a když navážete dobré vztahy, tak vám pak ti lidi začnou sami posílat informace, protože je na vás třeba spoleh a podobně.

20. Jakým způsobem vybíráte témata do hlavní zpravodajské relace Události v regionech?

Myslím si, že základní faktor je aktuálnost, že to musí být většinou věci ze dne, které se staly ten den, ale vzhledem k tomu, že ta relace je poměrně široká, pětadvacet minut, a každý den se zas toho tolik neděje, tak pak jde o relevanci a nějaké zajímavé věci, které se nikde neobjevily. Určitě naší ambicí není abychom tam měli jen negativní věci, například jenom politiku, ale jsou tam třeba i pozitivní věci, nějaká pohlednicová témata, například když je nějaký zajímavý člověk, který někde uspěl, tak představit ho a podobně. Ale určitě aktuálnost, to, že je to regionální téma, to je pro nás důležité a relevance k tomu co se děje, aby to téma bylo pro diváka relevantní. Dá se říct, že dneska je tam i minimálně nějaký prvek zábavy, že tam jsou opravdu ta témata, která jsou spíše zábavná, takže pohlednicová témata a je tam kultura. Vždy každý den se snažíme, aby tam byla nějaká kulturní reportáž.

21. Kdo rozhoduje o tom, co se dostane do zpráv a co nikoliv?

Editor.

22. Kdo se podílí na vyhledávání témat? Je to řešeršní oddělení a sami redaktoři?

Ano, sami redaktoři a ta řešerše spíš slouží pro ně, že se do toho můžou podívat, co našli oni a editor taky samozřejmě, když má nějaké zajímavé téma nebo něco objeví, tak je taky zdrojem informací, může to zadat někomu z redaktorů.

23. Jsou nějaká témata, která v Událostech v regionech převažují?

Na to jsou studie, které si nechává Česká televize zpracovávat, já vám tady teď neřeknu z hlavy, co tam bylo nejčastější, dá se to dohledat na internetu, ale určitě jsou témata, která převažují, myslím, že zrovna jedno z nejčastějších témat jsou informace z úřadů a z lokálních samospráv.

24. Jakou roli hraje při výběru témat fakt, že se jedná o regionální redakci?

Má to velkou úlohu, vybíráme primárně regionální věci.

25. Jaká jsou kritéria pro hlavní zprávu relace tzv. otvírák a jaká kritéria máte pro ostatní příspěvky?

Pro otvírák – tak buď je to aktuální zpráva, která má významný dopad na region, něco velkého, co se tu stalo nebo je to zpráva, která je z denní nabídky nejvýraznější, má největší relevanci k tomu, co se tady děje anebo je to zpráva, která je originální, kterou máme třeba jenom my, takže proto ji dáváme na otvírák.

26. O výběr otvíráku se tedy stará opět editor?

Je to na jeho posouzení, na editorovi.

27. A ostatní příspěvky?

Ty se řadí různě, máme nějakou šablonu bodového scénáře jak by to asi přibližně mělo vypadat, dá se to samozřejmě přehazovat, ale je to o tom, aby tam byl nějaký rytmus, aby to nebylo přehlcené, například že budou nějaké tři politické zprávy v podstatě stejné za sebou, ale aby se to trošku hýbalo, aby tam byla nějaká pozitivní věc, nějaká pohlednice. Ale také to záleží na editorovi, jak si to naskládá on, na jeho citu, jak by ta relace měla vypadat.

28. Mohl byste definovat pojem pohlednice?

Pohlednice je téma typu, že minulý týden firma v Litovli, která vyrábí gramofony oslavila 70. let a otevřela své muzeum a v tom muzeu je tři sta různých gramofonů, to je pohlednice. Taková prostě zajímavost nějaká.

29. Dokážete říct, jak často zpracováváte témata, která poskytla sama veřejnost na základě nějakého tipu na téma?

Já si myslím, že to jsou řádově jednotky týdně maximálně a možná ani to ne. Není toho tolik jak by to na první pohled mohlo vypadat, jakože by nám pořád někdo psal a dával tipy. Samozřejmě ty, které přijdou do redakce, o kterých vím. To, co chodí k redaktorům za informace nevím, takové statistiky si nevedeme a nevím o tom vůbec.

30. Můžete říct, jakým způsobem jsou Události v regionech tematicky rozloženy nebo o jakých tématech má člověk šanci se z Události v regionech dozvědět?

Je tam politika, kultura, životní prostředí, zdravotnictví a krimi.

31. Kdo všechno se podílí na tvorbě pořadu Události v regionech?

Redaktoři, kameramani, střihači, kteří připravují jednotlivé příspěvky, editor, který staví celý bodový scénář, režisér, který je zodpovědný za obrazový výsledek večera plus technické profese, které sedí v režii, takže to je zvukař, střihač, grafici, osvětlovači a další lidi, kteří mají na starosti tohle, a to je asi všechno.

32. Můžete vysvětlit co je bodový scénář? Je to nějaký program?

To je program a je to scénář, kde je napsané políčko a tam je uvedeno, co je to za reportáž. Do toho se vkládají příspěvky, jednotlivé texty a řadí se to pod sebe do tabulky, jak se to bude vysílat.

33. Do bodového scénáře mohou příspěvky vkládat také redaktoři?

Tam vkládají svoje texty, ale editor má na starosti to, jak to půjde za sebou.

34. Existují nějaká kritéria, která udávají, co by mělo být každodenním obsahem Událostí v regionech?

No měly by tam být, jak jsem říkal, ty jednotlivé žánry. Ty by se tam v podstatě měly objevit každý den, ať je to pestřejší.

35. Jaká máte kritéria pro tvorbu vizuálního materiálu pro reportáž, co by měla obrazově splňovat?

Určitě to, o čem se mluví, o čem ta reportáž je. Těžko natočíte reportáž třeba o rozvodové poradně, která pomáhá dětem rozvedených rodičů, když tam nemáte ani jednoho z aktérů, kterých se to týká. Když tam budete mít jenom nějaké paní z poradny, které si tam vykládají a někoho, jak ťuká do klávesnice, tak to je třeba reportáž, která by se podle mě neměla nikde objevit, i když se to může stát. Určitě tam jsou aktuální záběry, ne archivní. Já vždycky říkám, že dobrá reportáž je ta, že když tady máme teď vypnutý zvuk a já se na to dívám, tak vím, o čem to přibližně je a zaujalo mě to. Myslím si, že to je hlavní kritérium reportáže, aby tam byly zajímavé záběry a aktuální záběry týkající se věci. (pozn. na stěně visela televize, která promítala zpravodajství na kanále ČT24)

36. Tím jste v podstatě popsal ideální reportáž, která by se měla objevit v Událostech v regionech.

Přesně tak.

37. Z kolika reportáží se Události v regionech skládají?

7 až 10 reportáží denně.

38. Takže se to každý den liší?

Není to dané. Liší se stopáže jednotlivých reportáží taky podle toho, jak jsou důležité, jak jsou zajímavé.

39. Jakou stopáž mívá hlavní zpráva Událostí v regionech a jakou mají stopáž ostatní příspěvky?

Stopáž otvíráku bývá kolem dvou minut a třiceti vteřin i se studiem a s tím co hlásí moderátor a normální reportáže mívají minutu čtyřicet až dvě minuty.

40. Kdo jako poslední rozhoduje o konkrétní podobě Událostí v regionech, je to editor nebo vedoucí redaktor?

Editor.

41. Jak postupujete při neočekávaných událostech, které se stanou během dne a mohou narušit již rozvrženou strukturu Událostí s regionech?

Tak se to musí celé překopat. Nejdříve se zjistí, co se stalo, jak je to významné a začnou se na to shánět lidi. To znamená, že se volá redaktorům buď na plac, když jsou ještě tam, že mají jet jinam a vykašlat se na všechno co udělali do té doby nebo odsud z redakce. Takže nejdříve musíte poslat lidi, aby tam byli, zajistit pro ně techniku, zajistit to, ať o tom ví ČT24 – Události a pak teprve v poslední chvíli editor sedne k bodovému scénáři a přepíše to podle aktuální situace, jak to vypadá.

42. Jakou roli hraje centrální redakce v Praze při tvorbě obsahu v regionální redakci?

Občas si mohou říct, že se tady něco zajímavého děje, o čem my nevíme nebo nám poslat nějaký tip nebo mohou mít nějaký požadavek, že chtějí něco dotočit do své reportáže v Událostech, to jo, ale jinak, že by nám hodně zasahovali do toho, co tady máme dělat a jak děláme to v podstatě ne.

43. Takže při tvorbě vašeho obsahu máte „volnou ruku“?

Ano. Co se týče Událostí v regionech tak absolutně, co se týče příspěvků do Událostí, tak tam do toho redaktorům mluví a co se týče nabídky na ČT24 a do Událostí, tak do

toho taky mluví, ale většinou je to tak, že veškerá nabídka vychází od nás a oni si to maximálně připomínají.

44. Jaký časový harmonogram má zpravodajská redakce TS Ostrava?

Začínáme poradou v 9:30, tou hlavní, kde by měli být všichni redaktoři, kteří tady ještě jsou a nejeli natáčet plus se ještě probírá včerejší nebo předcházející relace, dále to, co se bude vysílat večer plus nějaké další organizační věci. Ve 12:20 vysíláme Události v regionech plus tady odsud ze studia, v 15 hodin je porada, která řeší večerní Události v regionech a následující den a v 18:00 vysíláme Události v regionech.

45. Co konkrétně řešíte na poradách?

Řešíme na nich hlavně bodový scénář večera. Na poradě v devět ráno řešíme to, jak byl vedoucí spokojený s předešlým dnem, co se vysílalo, co bylo v Událostech v regionech, která reportáž byla dobrá, která ne a proč, co se dalo udělat líp a jinak, říkáme si tam taky to, co bylo v Událostech, jestli se nám tam povedlo něco dostat a editor pak říká co se bude ten den vysílat v 18 hodin, jak to bude poskládané, co bude otvírák, bavíme se o tom, redaktoři k tomu mají třeba nějaký nápad, nějakou připomínku jak to udělat trošku jinak. V 15 hodin se řeší to, co se bude vysílat večer v 18 hodin, takže skoro definitivní podoba bodového scénáře plus nabídka na další den a z té nabídky co teda budeme další den vysílat nebo točit, co z toho půjde na ČT24, nějaké vstupy, co budou muset redaktoři k tématu dělat a taková zkrátka přednabídka do Událostí, že si řekneme, která témata jsou dobrá na Události.

46. Porad se tedy účastní redaktoři, editoři, vedoucí redaktor a také i kameramani?

Kameramani tam můžou být, ale je tam hlavně produkce. Důležité je, ať tam jsou redaktoři, editor, vedoucí a produkce, která organizačně zajišťuje štáby, aby vyjízděly.

47. Jakou máte v redakci hierarchii pozic? Je zde vedoucí redaktor, editoři a redaktoři, nachází se zde ještě jiné pozice, které jsou specializovány na určitou oblast?

Každý má nějakou specializaci. Jsou tady lidé, kteří ví, že se tematicky na něco specializují. Noví redaktoři mají funkci redaktor junior, máme dvě reportérky, které by měly primárně dodávat zpravodajské příspěvky do Událostí, ale jinak ne.

48. Redaktoři jsou tedy rozděleni podle tematické oblasti, ale zároveň dělají také co je potřeba?

Určitě. Není to tak, že by dělali jenom něco, například je někdo specialista na dopravu, že by dělal jenom dopravu, to ne.

49. Takže každý dělá v podstatě všechno.

Je to tak.

50. Jakým způsobem se u vás v redakci pracuje s uzávěrkami?

Ve čtyři hodiny by měly být hotovy textově všechny reportáže. V pět hodin by mělo být v ideálním stavu všechno postříhano ať má editor poslední hodinu čas to ještě všechno obrazově zkontrolovat, jestli to ladí, ale to se bavíme o ideálním světě. V ideálním světě redaktor nepřijíždí třeba v 16:30 z natáčení a nemá hodinu a půl aby to dokončil. Výsledná uzávěrka je v 18 hodin, i když se taky může stát, že třeba reportáž do režie dojde až 18:10, když je závěrečná, když je to něco aktuálního, ale říkám uzávěrka je 18:25, kdy to skončí a už se nedá nic změnit, je definitivní konec.

51. Jedná se tak o jedinou uzávěrku, kterou máte během dne?

Během dne žádné další nejsou.

52. Stává se někdy situace, že redaktor nestihne reportáž odevzdat včas do konce pořadu Události v regionech?

Nevzpomínám si, že by se to stalo.

53. Jakým způsobem probíhá hodnocení práce redaktorů? Probíhá na poradách?

Ano, na ranních poradách tu práci hodnotím a posílám jim to e-mailem.

54. Co konkrétně na práci redaktorů hodnotíte?

Hodnotím téma, jestli bylo relevantní k tomu abychom ho vysílali v Událostech v regionech, to, jak bylo zpracováno, hlavně obrazově, jestli bylo zajímavé, zkrátka nějak zajímavě zpracováno nebo to bylo tak, že se to pokrylo archivními záběry a ilustračními záběry. Hodnotím i to, jestli je to vlastní téma nebo něco, co někde přepsali nebo přednatočili něco co někdo napsal, hodnotím to, jak to bylo načteno třeba u těch novějších redaktorů, jak pracují s hlasem, takže celkově jak ta reportáž vyzněla, jak vypadala.

55. Jaké technologie využívá vaše redakce, míněny jsou sociální sítě, webové stránky a podobně?

Máme tady redaktora pro web, který ale spadá pod Prahu. Ten píše články z toho, co tady vysíláme. Máme sociální sítě Facebook, Instagram a Twitter, které spravuje editor sociálních sítí, překlápí tam věci, které tady natočíme a zpracovává je pro sociální sítě a někteří redaktoři využívají Twitter pro informování o tom, co se děje.

56. Redaktoři přispívají na společný Twitter Událostí v regionech nebo na jejich osobní?

Mají vlastní účty.

57. Jak vnímáte vývoj nových technologií v redakci? Změnily se nějak v závislosti na čase?

To je zajímavé, no. Vývoj máme v tom, že se tím zaobíráme poslední tři roky, že ty sociální sítě významně využíváme, snažíme se dostat dál k lidem, kteří se na nás třeba nedívají v televizi. Myslím si, že i redaktoři v tom hledají možná občas i nějaká témata na sociálních sítích, takže tohle je asi vývoj, ale technický vývoj nevím. Máme třeba přehled sociálních sítí vždy na konci zpráv, kde dáváme nějaké zajímavé příspěvky, takže až skončí zprávy, tak tam je takový přehled toho, co máme na sociálních sítích, co je zveřejněno.

58. Na kterou sociální síť jste se přidali jako redakce nejpozději?

Na Instagram.

59. Jak vnímáte postavení sociálních sítí a digitalizace v souvislosti se zpravodajstvím? Jak důležitou roli hrají konkrétně u vás v redakci?

Tak určitě je to důležitý zdroj dalších zpráv, ale že by to třeba ovlivnilo naše televizní vysílání nějak významně si nemyslím, protože my stejně vysíláme v 18 hodin, není to tak, že něco vyběhne na sociálních sítích a my se tomu hned začneme živě věnovat. Myslím si, že nám to spíš dalo přístup k dalším divákům, tohle je ta zásadní změna, ale co se týče práce tady v redakci, tak žádnou změnu nevnímám. Redaktoři, jak říkám, akorát sami využívají Twitter, že tam dají nějakou fotku, že něco točí a že se to večer objeví ve zprávách, ale jinak si nemyslím, že by to bylo pro nás nějak zásadní, nějaká změna, rozdíl. Je to taková doplňková věc, které se věnujeme, ale vůbec to

nezměnilo systém naší práce, kromě teda toho, že máme editora sociálních sítí, který to má na starosti.

60. V čem tedy vnímáte důležitost sociálních sítí?

Jsou důležité proto, abychom se dostali k lidem, kteří se na nás neřívají, a to je asi tak všechno. Jako jestli nám to v něčem reálně pomáhá úplně přesvědčený nejsem, protože ty sociální sítě se stějně řídí vlastními algoritmy a ten obsah, který tam je, který tam dáváme si skládají, jak chtějí oni a ne my, takže je to taková dvojsečná zbraň.

61. Jaký obsah na sociálních sítích vytváříte?

Na Facebooku se dávají videa reportáží anebo nějaké zajímavé věci, které se staly při natáčení, rozhovory, fotky, když se někde něco stalo v místě natáčení a na Twitter většinou aktuální informace, co se stalo, že se někde něco děje, prostě když něco víme hned a máme to ověřené, že se to stalo tak to tam dáme a redaktoři tam pak dávají třeba ta svoje témata, že někde něco natočili, většinou s fotkou. Instagram, tam máme videa reportáží a fotky.

62. Jak je to s živými vstupy na Facebooku? Volí si to sami redaktoři?

To si tady vybírá editor sociálních sítí.

63. Takže jim řekne, kdy mají živě vysílat.

Ano, přesně tak.

64. Jakou roli hrají sociální sítě při náhlých událostech v souvislosti s jejich informováním? Jsou prvním prostředkem, přes který informujete?

Většinou asi ano, většinou bývají rychlejší než se stačí něco zorganizovat na ČT24, takže většinou se to nejdřív píše na Twitter, pak když je k tomu nějaké video, tak na Facebook, případně ten Instagram, i když ten není tak zpravodajský, tam se spíš dávají takové ty zábavnější věci. Takže v tomhle ohledu je využíváme. Když jsou nějaké zásadní věci hned.

65. Co znamená koprování textů?

To je kontrola, jestli to sedí, jestli je to to, co od toho editor očekává, jestli je to fakticky správně ze všech pohledů, v závislosti na Kodexu a objektivitě, vyváženosti, aby ta reportáž splňovala ty parametry, které má mít.

66. Chodí vám do redakce nějaké pokyny z Prahy, například jaký obsah máte tvořit, jaká témata vybírat, co zpracovávat a podobně?

Většinou nám maximálně, když se k nim dostane nějaká zajímavá informace, s kterou bychom mohli pracovat, tak nám ji předají, ale že by nám z Prahy říkali, co tady máme dělat a jak to máme dělat, tak to ne.

Rozhovor č. 2 – redaktorka TS Ostrava České televize Lucie Křížková

1. Jaká byla vaše předešlá žurnalistická kariéra, než jste začala pracovat v České televizi?

Já jsem předtím nepracovala přímo jako novinářka. Po osmnácti letech jsem nastoupila do rádia Orion, tam jsem pracovala jako moderátorka, potom jsem pracovala v rádiu Evropa 2 jako moderátorka a potom jsem odjela do zahraničí. Když jsem se vrátila, tak jsem pracovala ve vydavatelství Stratosféra jako zahraniční redaktorka, takže jsem překládala takové různé malé články z angličtiny. Po dvou letech jsem začala pracovat v Brně jako zprávařka v rádiu Kiss (Hády) a potom jsem si udělala vysokou školu – Sdružená uměnovědná studia v Brně na Masarykově univerzitě. Když jsem skončila, tak jsem se přestěhovala zpátky do Ostravy, kde jsem kdysi začínala. V Ostravě jsem pracovala ne jako novinářka, ale v týmu Ostrava kandidující na Evropské hlavní město kultury, kde jsem dělala webové stránky, jejich náplň, celou propagaci týmu a kandidatury a potom když to skončilo tak jsem se zeptala tady v televizi, jestli nehledají někoho na pozici redaktorky, tak mi nabídli externí spolupráci a později jsem přešla na normální spolupráci. Původně jsem tady začala dělat všechno, co člověk, když přijde sem do redakce, tak je po ruce úplně ke všemu kde, co editor potřebuje. Takže jeden den jsem jezdila točit s policisty, druhý den něco s bezdomovci. Samozřejmě jsem ale chtěla dělat kulturu, ovšem na kulturu tady někdo byl. Po dvou letech se ale pozice uvolnila, takže teď jsme tady v redakci dvě kulturní redaktorky a naše hlavní náplň je dělat kulturní rubriky nebo kulturní reportáže, ale děláme i jiné věci samozřejmě, protože je málo lidí.

2. Jak dlouho pracujete v TS Ostrava České televize?

Myslím, že od roku 2010 jsem ve zpravodajství.

3. Takže nejdříve jste začínala jako externí redaktorka a poté jako kulturní redaktorka?

Ano. Od roku 2010 jsem tady pracovala jako externí redaktorka a potom někdy jsem přešla na interní, ale vůbec nevím kdy.

4. Co je vaší primární náplní práce v pozici redaktorky?

Přinášet témata, hledat zajímavá témata, která by zaujala a já, protože dělám kulturu, tak si hledám samozřejmě kulturu v regionu. Takže hledám od muzeí přes festivaly, něco nám tady chodí, vyhledávám umělce, kteří třeba slaví narozeniny, někdo mi něco řekne, takže opravdu hledám zajímavá kulturní témata a natočit minimálně tři reportáže týdně a plus samozřejmě kromě toho člověk dělá živé vstupy, interview, rozhovory do Studia 6, když mám nějaké zajímavé téma, tak ráno vstupuju, takže děláme pěti až osmi minutové živé vstupy. Přes den telefonáty na ČT24, zase minutové vstupy nebo tři minutové, to člověk nikdy neví. Prostě přinese téma a nabídne ho editorovi a tady se to nabídne dál do Prahy a Praha si řekne, co bude chtít. Takže já už vím, že to téma je zajímavé. Například mám na pondělí odstranění sochy Věry Špinarové, tak už vím, že v 7:35 ráno budu dělat živý vstup, ve 12 hodin budu mít telefonát, pak budu mít další minutový živý vstup, takže opravdu je toho daleko víc než jedna reportáž. Reportáže mají být tedy minimálně tři za týden, většinou jsou ale čtyři nebo pět. Samozřejmě máme jednou za měsíc nebo dva měsíce víkendové pohotovosti, tak to musíme být oba dva dny na telefonu. Máme tam vstupy, odevzdáváme reportáže a za ten víkend máme potom pět dnů volna. Když ho odsloužíme a opravdu ty dva dny pracujeme od rána do večera, tak za to pak máme pět dnů volna. Taky máme někdy i noční pohotovosti, ty jsou jednou za čtrnáct dní nebo za tři týdny, kdy zase musí být člověk na telefonu od sedmi večer do jedenácti večer. Takže člověk musí volat na hasiče, počasí a zjišťovat, jestli se někde něco nestalo a kdyžtak případně vyjet.

5. Do kterých pořadů připravujete své reportáže, případně ostatní formy příspěvků jako jsou živé vstupy a telefonáty?

Primární jsou rozhodně Události v regionech. Když se téma líbí, tak se nabízí do hlavních večerních Událostí. Přes den nabízíme věci a máme věci na ČT24 a ta reportáž, která jde do Událostí v regionech, tak rotuje na ČT24 a já, protože jsem z kultury tak nabízím každý den téma do Událostí v kultuře na ČT Art, takže potom se to hraje na Artu a samozřejmě Studio 6 ráno, tam jsou ty delší vstupy.

6. Jaké zdroje informací využíváte nejčastěji pro svou práci?

Naštěstí je kultura jiná, protože ti lidi v kultuře chtějí, abychom o nich točili, takže nám tady už za těch x let chodí nabídky od tiskových mluvčích, všude už to dneska

funguje takhle. Takže nám se už ozývá například i nějaká malá kapela, že natáčí videoklip, už i ti mají nějakou manažerku. Tohle je tedy primární, že nám chodí nabídky z různých institucí. Jinak ale samozřejmě hledám na internetu, v různých internetových denících, hledám články v novinách, když je něco zajímavého a hodně je to i o tom, že už znám a mám své kontakty, takže se mi sami ozvou. Taky se mi hlavně stává, že točím nějakou reportáž a tam si s těmi lidmi povídám a oni mi řeknou: jestli vás to zajímá, tak já znám jednoho člověka a tak podobně, takže se to tak postupně rozrůstá i těmi zkušenostmi a těmi vztahy, které člověk má.

7. Jaké jsou tedy ty nejčastější, které využíváte?

Nejčastěji to lidi sami nabízejí, sami přichází, že mi přichází nabídky od různých institucí a já si vybírám, která by mě zajímala nejvíc. Potom je to určitě internet, potom jsou to kontakty, vztahy, náhody a až na závěr jsou to asi ty noviny, protože nechci krást od někoho jiného, ale spíš chci brát svá vlastní témata od umělců.

8. Jak vás při výběru zdrojů informací ovlivňuje fakt, že pracujete ve veřejnoprávní televizi?

Tak určitě musím podle toho volit témata, abych nepřestřelila, ale nevím, jestli mě to ovlivňuje, že jsem ve veřejnoprávní televizi.

9. Nebo jaké by zdroje informací neměly být v souvislosti s prací ve veřejnoprávní televizi?

Snažím se, aby to rozhodně mělo nějakou kvalitu. Nemůže to být tak, že mi někdo řekne: tady mám nějakého známého a ten maluje tohle a tohle. Musím si to ověřovat, takže volám například i nějakému sochaři, protože to sama na dálku nevím a ptám se někoho kdo učí na škole, nějakého kunsthistorika, jestli znají tohohle člověka, tohle jméno, jestli je to člověk, který stojí za to, jestli je to někdo, kdo je umělecky hodnotný a on mi třeba řekne, že vůbec. Takže se ptám, dělám si svůj vlastní research, jestli to stojí za to, abych nehrála něco, co by mohla hrát nějaká, nechci říct televize někde v nějakém městečku, jak jsou teď takové ty regionální televize, tak tam opravdu točí úplně všechno, co se tam šustne. Takže to opravdu musí mít pro mě kvalitu.

10. Jaké zdroje jsou pro vás z těch, které využíváte, nejdůvěryhodnější?

To, co jsem asi teď řekla. Například jsem nedávno měla nabídku ze dvou divadel, jedno je Komorní scéna Aréna, což je velmi úspěšné divadlo, je to jedno z nejlepších

v České republice a druhé bylo Národní divadlo moravskoslezské ve stejný den, stejná premiéra a teď jsem se musela rozhodnout kam vlastně půjdu, protože obe dvě premiéry byly ve stejný den, obě zkoušky byly ve stejný den. Potom jdu opravdu na ten internet, kde řeším, o čem to je, jak to vypadá, která hra asi bude zábavnější, která bude zajímavější. Hodně čerpám z internetu.

11. Dalo by se tedy říct, že nejdůvěryhodnějšími zdroji informací jsou pro vás oficiální instituce?

Pro mě jsou nejdůvěryhodnější určitě instituce, protože s nima mám zkušenosti, točím s nima x let, takže už vím, co od nich mohu očekávat. Víím, že je to kvalitní, tak to je pro mě asi nejdůležitější.

12. Hovořila jste o vlastní síti kontaktů, můžete říct, jak dlouho vám trvalo si tuto síť vytvořit?

Tak dva roky a ta síť kontaktů je skvělá. Kdybych teď měla dělat něco jiného, tak jsem úplně ztracená, ale naopak když je něco z kultury, tak mám hrozně moc kontaktů. Velmi důležité je pro nás ukládat si telefonní čísla. To je problém začínajících redaktorů, že si je neuloží. Je to ale to nejdůležitější pro každého novináře, mít kontakty, ukládat si vzácná telefonní čísla. Když seženeme například číslo na Jaroslava Zajíce, bratra Jana Zajíce, jak teď bylo 50 let od jeho upálení, tak to číslo má opravdu hodnotu pokladu, tak taková čísla si člověk musí schovávat.

13. Jakým způsobem pracujete s informacemi, které vyprodukovala jiná zpravodajská organizace?

Hodně pracujeme s ČTK, to je vyloženě náš pracovní nástroj, že se na to máme dívat a sledovat. Když je tady člověk sám a má pohotovost, tak je to pro něj zdroj informací. Například o víkendu, když se něco stane, tak je to pro nás hlavní zdroj. Moc se po nás ale nechce, abychom přebírali informace od nějakého jiného deníku, z jiného časopisu, třeba témata. Hodně se tady v České televizi na to bere ohled, abychom byli první, aby to bylo naše a často se to téma třeba ani nevezme, protože ho už den před námi vytiskl nějaký jiný deník.

14. Stává se, že někdy přebíráte již zveřejněné informace?

Stává se to, že když je někde nějaká informace nebo to člověk slyší v rádiu, tak se toho chytne samozřejmě. Nemůže být člověk u všeho, nemůže být u všeho první, ale

hodně se v České televizi klade důraz na to, aby ta témata byla naše a ta témata, která jsou naše, tak jsou považována za daleko cennější samozřejmě i v hodnocení.

15. Jaká témata nejčastěji zpracováváte?

Já mám nejčastěji kulturní témata. Takže premiéry divadel, výstavy, když jsou nějaké zajímavé, často nějaké performance, akce, často mám taky příběhy lidí, příběhy nějakých sochařů, malířů, začínajících umělců. Teď jsem točila o jedné úplně začínající umělkyni nebo budu točit o klukovi, kterého mi doporučil zase jeden galerista. Šla jsem na kávu se známým galeristou Petrem Pivodou, který tady x let vedl galerie v Ostravě a zná mladé začínající umělce. Já si s ním jednou za čas zajdu na kávu a povídáme si a on mi říká tipy, co by mě mohlo zajímat. Takže třeba teď mi dal tip na nějakého kluka, který vystudoval Akademii výtvarných umění v Praze a tím, že tady nežil tak tady nikoho nezná a teď se tady chce etablovat. Já se snažím dělat příběhy umělců a snažím se i vlézt často pod pokličku. Hrozně ráda dělám reportáže o tom, co se děje za zákulisím toho, co lidé mohou normálně vidět, takže mám ráda to, když se můžu dívat, jak se v divadle vytvářejí kulisy pro divadelní představení, to mi třeba připadá dobré nebo jak se kluci chystají na graffiti festival nebo teď kolegyně dělala ne to, že bude přehlídka divadelních amatérských souborů, ale šla točit o tom, jak se ten soubor chystá na to, že tam bude, jak se balí, jestli jsou nervózní. Snažíme se dělat hlavně příběhy lidí, to je asi to nejcennější, že se po nás chce čím dál více se zaměřovat na příběhy lidí než na to, co člověk může vidět, to samotné divadlo, ale samozřejmě dělám hlavně kulturu.

16. Zpracováváte kromě kulturních témat také i jiné tematické oblasti?

Ano určitě, čas od času nabídnu i něco jiného. Naposledy mě takhle naprosto zasáhl příběh jednoho kluka, bylo to sociální téma a mělo to velký ohlas na Facebooku a všude co jsem se dívala. Teď si nevzpomenu, jak se jmenoval, to jméno bych musela zjistit, ale byl to příběh kluka, kterému v sedmnácti letech praskla aneurysma v mozku a ze dne na den se stal naprosto nepohyblivým, uvězněným ve svém vlastním těle. Zároveň od nich odešla jeho matka a jeho otec neměl na vypořádání se s ní, aby ji vyplatil, aby se s ní finančně rozdělil po rozvodu. Ten otec se stará o dvě děti, o postiženého syna, přišel kvůli tomu o práci, a ještě musel vyplatit svou manželku. Zvedla se obrovská vlna solidarity, když jsem točila o tom klukovi s tatínkem a jeden doktor, který se teď o něho stará, uspořádal koncert v Katedrále Božského Spasitele.

Hráli tam muzikáloví herci, Hana Fialová, zpívali zadarmo a my jsme o tom točili, myslím, dvě reportáže a mělo to obrovský úspěch. Lidi díky té reportáži začali posílat peníze a zaplatil se byt, takže ten kluk nepřišel o svůj domov. Takže to byla taková silná reportáž, která mě zasáhla a vlastně mě zasáhla úplně nejvíce ze všech reportáží, co jsem kdy točila za celých těch sedm let. Takže sociální témata. Nebo jsem točila o holčičce, která se nikdy nedokázala postavit a v Klimkovicích díky nějakému speciálnímu oblečku, který tam mají, a speciální metodě, se ta holčička poprvé v životě postavila. Takže mě baví tyhle dojemné sociální příběhy.

17. Takže například do politiky tematicky vůbec nezasahujete, popřípadě dalších úplně odlišných odvětví?

Stává se to. To je, myslím si, problém regionálních studií, protože v Praze je mnohem více lidí a každý se věnuje svému odvětví, ale tady v Ostravě se stane, že člověk, který moc nedělá ekonomiku, tak v situaci, kdy je tady opravdu málo lidí, se mu může stát, že musí natočit něco z ekonomiky. Například já jsem měla vstoupit o situaci v OKD, musela jsem na to opravdu připravit úplně od píky nebo jsem přišla, měla jsem pohotovost a spadlo na mě téma ohledně zpěváka kapely Gipsy.cz Radima Bangy, jak byla ta kauza s kapelou Ortel, jak mu vyhrožovali a psali všelijaké nesnášenlivé „hejty“, tak jsem na to téma měla třiminutový vstup. Musela jsem se to naučit a shrnout si všechny materiály z ČTK. Kromě ČTK hodně čerpáme i z našich starých reportáží, z reportáží, co natočili lidé před náma, kolegové z Prahy, ze všech studií, protože tady máme digitální archiv. Takže vždy když je nějaké téma, tak poprosím řešeršistku nebo sama si najdu všechny reportáže, co kdo natočil k tomu tématu a tohle si třeba večer studuju. Takže to je taky hodně důležitá věc pro mě – archiv České televize.

18. Témata si volíte sama nebo jsou vám přidělena?

My děláme nabídku. Všichni redaktoři mají povinnost vždy v pátek do půl desáté nebo do určitého času nabídnout témata a to, čemu se chtěou věnovat příští týden a všichni to navzájem vidí, všichni si to můžeme navzájem přečíst, je to v systému. Takže my už všichni víme, jak bude skladba dne asi vypadat a podle toho si potom editor dělá nabídku dne a já nabízím to, co uznám za vhodné, to, co mi přijde zajímavé. Každý nabízí to nejlepší, co si myslí, že by mohl udělat, takže já i kromě kultury, protože jsme tady dvě a ta druhá kolegyně točí hodně kultury, tak já jsem ta, která si může

hledat i něco jiného. Když najdu nějaké zajímavé téma, tak ho nabídnu já sama, já sama nabízím. Někdy se ale stává samozřejmě, že jsme v takovém zátahu a točíme celý den, že vůbec nevím, že se třeba něco aktuálně děje. Takže editor sám, když přijdu do práce mi navrhně nebo mi dá práci na zítřejší den, protože aktuálně nevím, co se stalo, takže si nás pošle někam úplně jinam, zruší nám naše témata a pošle nás aktuálně na něco úplně jiného, to se taky stává.

19. Když si vybíráte témata sama, s kým jej konzultujete?

S editorem týdne. My tady máme dva editory, kteří se střídají vždy po týdně. Teď jsem nabízela například to, že se tady na Hýlově v lázních snaží v praxi používat nějaký nový přístroj, který pomáhá lidem po mrtvici s pohyblivostí ruky a využívá k tomu elektrické výboje. Je to takové téma, kdy jsem nevěděla, jestli je to na hraně PR, samozřejmě bych se to snažila udělat na příběhu toho člověka, ale protože jsem si nebyla úplně jistá, tak jsem zašla za editorem, jestli se mu to téma líbí, jestli se mu to bude hodit, co si o tom myslí a schválil mi to, takže tím pádem vím, že to chci dělat, že to můžu udělat. Takže takhle se o tom mluví určitě, protože člověk si někdy není jistý, jestli nabízí něco, co je zajímavé. Mě to může připadat zajímavé, ale jemu se to třeba vůbec nemusí hodit nebo naopak on i ví, že se třeba podobné téma odehrálo před čtrnácti dny, já zas úplně nevím samozřejmě přesně co se tady všechno dělalo, protože se soustředím na svoji práci, takže vždycky se to konzultuje s editorem.

20. Říká vám tedy editor, jak by téma mělo být zpracováno, co by se tam mělo objevit nebo je to čistě na vás?

To je čistě na nás, ale samozřejmě čím je člověk zkušenější, tak je to na něm a když nastupuje tak je ta konzultace s editorem větší, ale někdy to samozřejmě proběhne, to záleží od zkušeností každého redaktora. Čím je člověk zkušenější, tak ví, co by do té reportáže měl použít, ale nikdy není na škodu se o tom s editorem pobavit. Já sama se taky chodím ptát někdy i kolegů, co by tam dali nebo koho by tam dali, jak by to vedli. Někdy si o tom takhle povídáme i mezi sebou.

21. Jaká témata jsou vám nejbližší a jaká naopak nemáte v oblibě vůbec?

Tak ta politika, ta je úplně mimo, v tom se člověk fakt musí vyznat. Jména, kdo je s kým, jaká koalice a tak dále, takže to dělám strašně nerada, toho se bojím opravdu hrozně moc, toho se vyloženě bojím, ale jinak si myslím, že se dá zvládnout úplně

všechno. Často se mi stane, že přijdu odpoledne do práce a zjistím, že mám zítra dělat vstupy od ranních brzkých hodin například o Studénce. Loni bylo zase výročí, deset let od toho, kdy se to stalo a přišla jsem do práce a dozvěděla jsem se, že bude zítra na toto téma speciál. Někdy děláme speciály na ČT24, což je patnáctiminutový nebo dvacetiminutový pořad, který děláme celé sami. Když se to člověk dozví, tak se musí opravdu naučit celou historii všeho, musí vědět, že když zítra dělá dva velké rozhovory na živo a pak bude uvádět speciál, bude mluvit s těmi pozůstalými, tak musí opravdu všechno vědět, takže já často přijdu domů a večer v osm nebo deset si sednu k počítači, nechám si poslat všechny košilky, všechny reportáže, co se k tomu tématu natočily a všechno si to doma čtu a pročítám a dělám si takový svůj výzkum. Vím, že se dá naučit všechno tím pádem, ale dělám to po večerech. Dělán si svoji vlastní přípravu večer. Takže i soudy se dají, různé případy, policie, mně nic nevádí, všechno se dá zvládnout, ale pro mě je to opravdu politika. Přijde mi, že když o ní člověk moc neví, tak se do toho nerad pouští. Z toho mám takový velký respekt.

22. Speciály, o nichž jste hovořila, děláte jak často a čeho se týkají?

Měly by být myslím dva do týdne. Na speciály máme ještě koeditora. Máme tady dva editory, kteří vedou Události v regionech a pak tady máme speciální pozici koeditora, a to je člověk, který nabízí všechno a komunikuje všechno ohledně ČT24 a speciály jsou na ČT24, takže koeditor ty speciály dělá. Vždy, když je nějaký problém – polské maso, salmonela, spalničky, OKD, Kramný, kostel v Gutech, prostě všechno, co se děje tady na ostravsku, něco zajímavého, tak to se nabízí do Prahy a záleží na tom, jestli se to téma bude líbit. Když se líbí, tak jsou speciály. Byly jednu dobu i čtyři za týden nebo tři, ale myslím si, že se dělá tak jeden dva týdne momentálně.

23. Jsou témata, kterým se věnujete a pracujete na nich delší dobu?

To spíše dělají naše dvě kolegyně reportérky. My jsme redaktori. V redakci máme dvě reportérky a jejich hlavním úkolem je, aby měly témata v Událostech, a protože tam jde opravdu o to, aby to bylo tip top, tak někdy na to mají dva nebo tři dny nebo možná i dýl, takže každý den nemusí odevzdávat nějakou reportáž. Obvykle ale máme jenom jeden den na všechno. To zpravodajství je tady hrozně rychlé a když má člověk dva dny tak je to v podstatě luxus, ale stává se. Stává se, například vím, že kolegyně si teď chystala všechno k okupaci a točila to dva až tři dny. Chystala se, jezdila po archivech a dva až tři dny si to chystala a já taky, když chce člověk jet někam do

Krnova a chce tam dělat rozhovor s nějakým starým bardem o tom, jak kdysi vytvářel loutky, s člověkem, který má devadesát let a před sedmdesáti lety tam založil loutkové divadlo, tak to docela trvá, než tam člověk dojede, než to natočí, ještě chce mluvit s dalšími lidmi, takže někdy jsou to dva dny v tomhle, že se to natočí a druhý den se to zpracuje, to je normální, ale jinak déle jako normální redaktor, to ne.

24. Takže reportérky zpracovávají témata déle než redaktoři?

Reportérky mají víc času, ty si to mohou opravdu natočit a pak ještě zpracovat a pak ještě další den třeba dotočit.

25. Reportérky přispívají svými reportážemi do Událostí na ČT24?

Ne, přispívají do Událostí na Českou televizi na ČT1 večer, to jsou hlavní Události. Pro nás je primární odevzdávat co nejvíce reportáží do Událostí, pro redakci je to to nejvíc. My musíme naplňovat určitý limit minut pro ČT24, ale samozřejmě nejvíc prestižní je pro nás dostat reportáž do Událostí, proto ty reportérky, které jsou tady dvě mají na to i víc času, člověka k dispozici, k pomoci a tak dále, a to je na ČT1 jenom. I když ty Události se hrajou i na ČT24, ale hlavní je ta ČT1.

26. Jak vypadá váš běžný pracovní den od chvíle, kdy přijdete do práce až po chvíli, kdy ji opouštíte?

Jestli se něco nedá absolutně říct, tak to, jak vypadá běžný pracovní den ve zpravodajství. Každý den je úplně jiný. Nikdy člověk neví, jak bude další den vypadat. Ještě ve 13 hodin odpoledne nevím, co všechno se po mě bude chtít zítra. Ono se to někdy zdá, že člověk bude dělat jenom reportáž, ale během dne zjistí někdo v Praze nebo tady, že je to strašně zajímavé a najednou ten člověk musí udělat telefonát, další telefonát, další vstup, ještě ráno něco, pak ho ještě někam pošlou. Člověk si často něco naplánuje, že si natočí svoje, ale vrátí se tady a zjistí, že Praha má požadavek, aby někdo natočil nějaký příběh a není tady nikdo k dispozici, tak člověk opravdu musí vyrazit a znova někam odjet. To je základní myšlenka a základní pravidlo, že je všechno absolutně nepravidelné a nikdy člověk neví kdy se vrátí a jak bude ten druhý den vypadat. Ale obvykle by to mělo být tak, že si jeden den točím a už vím, co budu točit zítra nebo mi tu práci dá editor, takže si naplánuju štáb – je tady několik štábů, je jich cca šest. Štáb znamená kameraman, někdy i zvukař nebo asistent. Já si musím na produkci objednat štáb na určitou hodinu, domluvit si, vytelefonovat si samozřejmě

všechny respondenty na tu stejnou hodinu a domluvit si to všechno. Druhý den ráno v 9:30 je porada, takže buďto už ráno člověk dělá vstupy nebo už točí v 7 ráno někde v Opavě, ale pokud je tady, tak jde na poradu a samozřejmě jde točit nebo už dávno točil, to záleží, jestli byl někde v sedm nebo v deset. Natočí tedy reportáž, může to trvat dvě hodiny, ale i čtyři nebo i pět hodin, to záleží, jak je těžká, jak je to složité a jak dlouho přejíždí. Potom se vrátí do redakce a odevzdá disk na produkci, kde se natočený materiál natáhne do počítače. Na počítači u sebe si potom člověk prohlíží materiál, který natočil a vybírá si přesně co chce, aby v té reportáži bylo, napíše tak zvanou košilku, své komentáře plus ty rozhovory, které natočil, tuto hotovou košilku, což už je vlastně hotová reportáž, vloží do Octopu, což je náš redakční systém, řekne to editorovi, že to tam má, editor si to přečte, řekne mu výhrady nebo mu řekne, že je to všechno v pořádku. Pokud to takhle schválí, tak se člověk objedná na střížnu a na střížně se stříhačem tu reportáž dostříhá do finální podoby. My si ještě předtím děláme takové předstříhy, že už tady si v počítači nachystáme všechny vybrané úseky, které chceme, úseky mluvících lidí, a stříhač to pak pokrývá obrázkama. Reportáž se potom odešle zase editorovi, editor se na to podívá a je to hotovo. Mezitím si ale zase už člověk vytelefonovává témata na další dny, objednává si štáb na další dny, chystá si zase další věci.

27. Takže vždy máte dopředu naplánováno, co budete dělat následující dny?

Ano. My to opravdu tušíme. Samozřejmě, že často se stane i v kultuře, že nám to zruší a pošlou nás na aktuální téma nebo editor se sám rozhodne, že mu přijde něco zajímavějšího, než tam člověk opravdu vložil nebo že se mu do té skladby hodí něco jiného, tak opravdu se může i nám stát, že je člověk na place, plánuje si na zítra nějaké téma, má to už i domluvené, objednaný štáb, sehnané všechny respondenty a najednou mu někdo volá a řekne mu: zítra nejdeš na toto téma, jdeš dělat něco jiného. Takže to se taky stává, ale jinak opravdu jak říkám, musím odevzdat minimálně tři nabídky na příští týden, takže člověk jako tuší.

28. S kým vším spolupracujete na tvorbě reportáže?

U tvorby reportáže je to všechno hodně na redaktorovi. Když jde člověk točit, tak je tam s kameramanem. Je to samozřejmě spolupráce s kameramanem, že mu už v autě redaktor říká, jaký má s reportáží záměr, o čem reportáž je, jaké je to téma a záleží taky na zkušenostech. Někdo se nechává vést situací na place a vlastně ani pořádně

možná neví, co se mu tam všechno vyvrbí a někdo zase ví přesně, co by si přál, jak by chtěl některé záběry koncipovat. Já už někdy řeknu, jak si myslím, že by ta reportáž měla vypadat, čím chci začít, čím ta reportáž začíná a jak bych si představovala první záběr. Takže spolupracujeme na tom hodně s kameramanem, teda aspoň já, že mu řeknu, jak bych si představovala, aby to vypadalo, čím chci začít, co by měl zabírat nejvíc, na co se má zaměřit. Ale samozřejmě potom ta reportáž je už jenom na mě.

29. V redakci pak ještě spolupracujete i se střihačem.

Se střihačem na závěr. S tím, že taky to je zase o individuálním přístupu. Někdo to hodně nechává na střihači, že mu věří a já si zase s ním o tom hodně povídám, protože si myslím, že mám nějaké estetické cítění a vím, byla jsem na tom place, vím přesně co jako kulturní redaktorka chci, aby tam bylo vidět. Takže si myslím, že u té kultury ještě víc člověku na tom záleží nebo aspoň mě o to jde víc, já tu vizuální složku hodně prožívám. Prožívám ji asi více než kolegové, kteří točí politiku, nějaké téma s papíry, já to opravdu mám hodně na vizualizaci, mám to na to zaměřeno, takže mě o to jde, já na té střižně jsem a já si hodně říkám, co bych si kde představovala.

30. Jaké techniky využíváte pro zatraktivnění reportáže, jakými jsou například stand-upy, mluvené slovo a podobně?

Stand-upy určitě používáme a hodně se klade důraz v posledních letech na to, aby ty stand-upy nebyly stagnující, aby byly zajímavé, aby v nich byl nápad a hodně se v posledních letech třeba do reportáže používají tak zvané „geruise“, to znamená určité zvuky a ruchy, které jsou přímo z akce, že to tu reportáž odlehčí nebo nějakým způsobem naruší, že vzbudí toho diváka z letargie při poslechu reportáže, víc ho vtáhnou do děje. Třeba teď dělám premiéru nového filmu o trabantech, o expedici Dana Příbáně, tak tam používám přímo to, jak mluví s diváky v sále, jak je vtipný a je to daleko živější, protože je to přirozené, než když s ním potom já dělám rozhovor na mikrofon, tak takové živé zvuky nebo živé situace se čím dál více používají. Pak se tam používají třeba i citace, když nám někdo neodpoví normálně na telefon a jenom nám pošle kousek dopisu, tak se používají citace, že to tady někdo namluví, aby to samozřejmě nebylo na tom papíře. Ve zpravodajství nebo aspoň v kultuře si můžeme trochu více hrát s vizuálem. Rozpůlení obrazovky, jeden zpěvák v roce 1965 a ten stejný zpěvák v roce 2005, takže si můžeme více hrát s tou technikou a samozřejmě ještě grafika a různé tabulky.

31. Kdo to graficky zpracovává?

Máme tady na to speciální tým grafiků, já je hodně využívám, protože hodně používám ukázky z YouTube. Třeba teď jsme dělali téma Ferlinghettiho, kdy se tady polepovaly popelnice s básničkama Lawrence Ferlinghettiho. Pro oživení jsem si tedy našla Lawrence Ferlinghettiho jak přednáší básničky v San Franciscu, takže tohle třeba používám do reportáže, že je to zase živější a tohle zpracovávají grafici. Nebo chci ukázat obaly knížek nebo ukázky z nějakého filmu tak to všechno vždycky zpracovávám s grafiky, máme tedy grafické oddělení. Oni dělají různé tabulky, zpracovávají fotografie, když mám od někoho, tak aby to mělo nějaký zajímavý vizuál.

32. Jak by podle vás měla vypadat ideální reportáž?

Já si myslím, že reportáž by hlavně neměla být složitá. Často někdy vidím složitě reportáže, je tam tolik informací, že já jako divák to nejsem schopna vůbec zachytit a pojmout. Takže já mám ráda pomalejší reportáže nebo reportáže, které mají příběh než to, že se na mě vyhrne strašně moc dat. Taky mám ještě ráda reportáže, které mají atmosféru. Z kolegů, kteří tady pracují, mám ráda třeba reportáže Marty Pilařové, protože si myslím, že máme i podobný přístup, cítím z toho ty lidské příběhy, a to mě baví – přenášet atmosféru. Přenášet atmosféru i z těch akcí, na kterých jsem a musím říct, že mám pocit, že jsem někdy natočila reportáž tak dobře, a tak zajímavě, že je lepší než ta akce, kterou jsem sama viděla, což zní asi blbě (*směje se*), ale někdy mám pocit, že jsem z toho vypíchla to nejlepší, že jsem to tak zkrátila, dala tomu takovou energii, že by to bohužel tak nemělo být. Mě to fakt řekl někdo jiný, že se nechal nacytat mou reportáží a pak šel na to představení a zjistil, že to není tak dobré, jako ta reportáž. (*směje se*) Já mám zkrátka ráda, když to není přehlcené informacemi a když je v tom energie a když je v té reportáži příběh. Když jsem natáčela na festivalu, to byl první ročník Beats for love, tak jsem se nebála jít mezi lidi, kteří byli pod nějakou trans scénou. Při tom vstupu, kde jsem mluvila, tak za mnou přišel kluk a lízl mě na ucho a my jsme to tam nechali. Bylo to na hraně, ale bylo to veselé a opravdu to vystihovalo tu situaci z toho festivalu, a tak jsme to tady řešili, jestli to nechat nebo nenechat, a nakonec jsme to tam nechali, a to je přesně to, co mě se na tom líbí, že to je atmosféra, je to ta pravda, která tam byla.

33. Jak dlouho vám průměrně trvá vytvořit jednu reportáž?

Náš editor říká, že dobrý redaktor by měl napsat reportáž do dvou hodin od chvíle, kdy tady přijde a odevzdá natočený disk. To, jak dlouho se to točí, to je individuální, to záleží. Ale když tady člověk přijde, sedne si, tak by ji měl podle něj napsat za dvě hodiny. Já musím říct, že mě kultura někdy trvá rozhodně dýl. Mám obecně pocit, že si lidé myslí, že točit kulturní reportáže je jednoduché, ale záleží, jakým způsobem ji člověk zpracovává. Když by člověk přišel a natočil někdy opravdu to co slyší a jenom to poskládal za sebe tak je to nuda. Dělán s kunsthistorikama, kteří mluví květnatě, rozvláčně, s umělci, kteří mluví velmi zdlouhavě, než se dostanou k jádru věci, já to potřebuju říct rychle, sloganovitě často, potřebuju toho diváka opravdu zaujmout od prvního studia, od prvního slova. Já jsem třeba kdysi psala reklamní texty a psala jsem pro Evropu 2 hudební slogany, starali jsme se o zvukový obal rádia a tohleto jsou všechno věci, které já zužitkovávám, protože si myslím, že mám slovní zásobu, že mám nápady a že tomu dokážu dát nějakou šťávu. U té kultury hledám příběh, aby to bylo zajímavé, aby to nebyla nuda a já si myslím, že spousta kulturních reportáží je nudných, fakt si to myslím, takže mi to trvá dlouho, než to najdu a zpracuju. Mám to už i vyzkoušené, můžu srovnávat, když jsem dělala jinou reportáž, která nebyla kulturní, tak to pro mě bylo jednodušší, protože tam popisuju jenom tu situaci, jak se děje – ten řekl to, ten řekl ono a ti na to reagují tak a ti nesouhlasí a jenom člověk poskládá za sebe to, co se děje, ale u té kultury musí člověk být kreativní, takže mi to trvá dýl a sedím tady i pět hodin, protože chci být kreativní a chci to mít dobré.

34. Jakým způsobem pracujete tedy s uzávěrkami, stíháte reportáže odevzdávat včas?

No musíme to stíhat do uzávěrky, protože kdyby nebyla uzávěrka, tak se nestihne vysílat. Tady se říká, že by se mělo jít nejpozději do střížny do pěti hodin, aby se to stihlo. Ale bohužel se někdy stane samozřejmě, každému se to skoro stalo, že z jakýchkoliv důvodů, je třeba špatná cesta na silnici, že se tam šlo pozdě. Je to velký stres, když člověk stíhá a už ty Události v regionech začaly a on ví, že to musí odevzdat to tři nebo čtyř minut a teď jsou tam opravdu takové velké stresy. Takže uzávěrka je jasná, kdyžtak se to neodvysílá a bude průšvih.

35. Jak často jezdíváte do terénu?

Každý den. Nebo když člověk točí reportáž, tak ji točí minimálně třikrát týdně, ale jinak jezdím v podstatě skoro každý den. Jsme takoví pěšáci. Zpravodajové jsou

pěšáci (*úsměv*). Nejhorší je to v zimě, když se točí sněhové zpravodajství, to si tady vyzkoušel každý a hlavně, když máme pohotovost. Sníh, déšť, obleva, potopy, velký vítr, spadané větve, to máme všichni velmi rádi (*směje se*). To všechno musí člověk hlídat a tím pádem jsme si všichni tyhle ty terény zažili. Jedeme třeba tam, kde se nejezdí. My upozorňujeme na to, že je tam ledovka, že by se tam nemělo jet, ale my tam samozřejmě jedeme a jsme tam už od pěti ráno, někde na Bílé, to jsou krásné dny (*směje se*).

36. Můžete mi tedy stručně shrnout, jaké kroky vedou k vytvoření finální verze reportáže?

Najít téma, zařídit si štáb, zařídit produkčně všechno, domluvit se a sehnat si respondenty, to je důležité, někdo často nechce mluvit. Například teď už jsem volala dvěma lidem, mám 7:35 vstup a nemám hosta. Takže opravdu vytelefonovat si hosty, přemluvit je, zařídit je, potom tedy samotné natáčení, často přípravu předtím, protože člověk si musí všechno načíst, vědět o tom, takže samotná příprava. Potom tam člověk jede, vrátí se a jak už jsem říkala, prohlížet si materiál, napsat to, celé to člověk píše sám. Potom si nachystá i předstřih a společně se stříhačem jde do finále a editor potom řekne, jestli se mu to líbí nebo ne, případně řekne, co by tam změnil, jestli by tam třeba dal víc grafiky. Nedávno jsem natočila reportáž o třech galeriích a chyběla tam editorovi na poslední chvíli živá odpověď od města, takže jsem opravdu musela počkat do druhého dne, reportáž se nevysílala a musela jsem točit ještě reakci města na tu problematiku a teprve pak se to odvysílalo.

37. Jak často děláte živé vstupy nebo telefonáty?

Velmi často. Je to naprostá součást běžného dne, pro každého z nás, protože děláme ve 12:20 ještě každý den Události v regionech plus, to je v podstatě taková desetiminutovka, kterou musíme každý den naplnit a je to o tom, co se bude večer vysílat, a tak skoro vždycky tam pět lidí musí mít nějaký živý vstup nebo telefonát nebo něco předtočit. Takže v podstatě každý den. Když má člověk téma a zpracovává něco, tak musí počítat s tím, že bude dělat něco na živo nebo nějaký telefonát.

38. Kdo zařizuje to, že budete živě vstupovat? Je to opět editor?

Události řeší všechno s editorem týdne, ČT24 řeší všechno s koeditorem. Takže buď to tahle informace přijde od editora nebo od koeditora anebo zavolá přímo Praha. Ozve

se vám prostě Praha a řeknou: my bychom potřebovali po vás večer živý vstup do Událostí. Když má člověk téma, který ten den natáčí, tak ho z 80 % nemine nějaký živý vstup nebo nějaký telefonát.

39. Víte, jaká technika se využívá při živých vstupech?

Při živých vstupech používáme přenosový vůz SNG nebo batoh, což je něco bezdrátového, je to menší a na WiFi, že k tomu nemusíme mít dva techniky, ale jede s námi asistent a kameraman je schopný to sám nějakým způsobem obstarat a je to výhoda v tom, že se může ten batoh dostat někam, kam by mělo problém se dostat to přenosové auto s kabelem, někde do šestého patra v domě a tak, tak tam je dobrý ten batoh.

40. Jak probíhá hodnocení vaší práce?

Každý den nám teď posílá šéfredaktor ráno ke každé reportáži ze včerejšího dne takový pelmel, názory, kritiku, co se mu líbilo, co se mu nelíbilo, kolik jsme měli podílu v Událostech na ČT24, jestli je to v pořádku nebo není, co by změnil a tak, to je jedna věc. A já, protože dělám ještě Události v kultuře, tak mi chodí čas od času hodnocení z Události v kultuře od editorů, tam je šéf kultury Petr Vizina, který nám někdy nepravidelně posílá hodnocení reportáží. No a potom se to hodnotí i finančně, když měl někdo hodně podílu v Událostech, tak má nějakou odměnu.

41. Využíváte pro svou práci sociální sítě?

Jednu dobu na nás byl hodně kladen tento požadavek, abychom z každého vstupu nebo když jsme měli něco zajímavého, abychom udělali vstup na Facebook. Teď je to udělané tak, že k tomu využíváme studenty nebo stážisty nebo speciální kluky, kteří byli na to teď zaměstnaní, kteří se tomu věnují. Takže když bylo nějaké zajímavé téma, tak tam vyloženě vyjeli a natočili příspěvek pro Facebook nebo na Instagram a dávali to na instastories. Ono se to jednu dobu chtělo hodně po nás, ale opravdu nás to strašně zdržovalo od práce, takže pokud po nás chtěl někdo na tom place živý vstup, ještě telefonát nebo něco, a ještě do toho Facebook, tak to už člověk ztrácel drahocenný čas, takže teď se to dělá touto cestou.

42. A využíváte sociální sítě vy osobně jako redaktorka?

Já používám Facebook a mám Twitter. Na Facebook dávám, když něco točím. Využiju toho, že mám Facebook a že jsem na nějaké speciální akci, tak pro ten okruh

mých známých, což jsou často i ti mí respondenti a se kterými natáčím, tak tam dám, že jsem dneska například byla na výstavě filmových plakátů v Opavě nebo něco takového.

43. Na Twitteru vytváříte podobný obsah?

Po nás teď chtějí, abychom měli Twitter, ale já ho moc nepoužívám. Já spíš jenom čtu, co tam někdo má, ale zase ti kluci, co tady jsou na ten Twitter, tak oni tam za tu redakci dávají příspěvky a fungují a šéfredaktor taky.

44. Vnímáte vývoj nových technologií v redakci v závislosti na čase? Je na ně kladen v současné době větší důraz?

Rozhodně. Čím dál víc to cítíme, že i třeba máme nějaká školení, abychom se naučili točit na mobily, abychom uměli zpracovat něco na mobilu a poslat, abychom to třeba vůbec uměli nějak natočit, takže jsme si všichni prošli školením MoJo, mobilní žurnalistiky, kde jsme se učili všechny nové trendy, abychom věděli, jak to funguje, jak by to mohlo fungovat do budoucna, takže na to se tady teď klade velký vliv. Někteří lidé, třeba v Brně, oni točí už i některé reportáže na mobil. Já taky někdy využiji některé záběry z mobilu, když jsem někde s kameramanem a on je na úplně opačném místě, než jsem já a já něco potřebuju a cítím, že to chci natočit, tak si to natočím na mobil a pak to využiju do reportáže nebo když jsme na nějaké zajímavé akci, tak i sama o sobě to odvysílám na Facebookový profil České televize, například kousek nějakého koncertu, že je to takové akční, je to teď a je to fajn.

45. Jak vnímáte postavení sociálních sítí v současné době v souvislosti se zpravodajstvím a informováním publika?

Oni to po nás teď všechno chtějí. Samozřejmě správný žurnalista by měl být online, měl by jít s dobou, měl by všechno využívat a umět. Třeba teď jsem použila Skype, dělala jsem rozhovor s jednou výtvarnicí, která tady nežije, žije za Brnem, ale nechtěla jsem otravovat redaktory z Brna. Mohla jsem použít redaktory z Brna, ale chtěla jsem dělat ten rozhovor s ní já, protože jsem jí znala nejvíc, tak to jsem třeba využila v reportáži, že jsme spolu mluvily přes Skype, takže já ty technologie samozřejmě oceňuji. Oceňuji i to, že se s tím mobilem dokážu dostat do místa, kde by se kameraman nedostal. Třeba jsme jeli v autě kolem přehrady Šance a já jsem dělala sním a teď to absolutně klouzalo, kde by v tu chvíli kameraman zastavil? Tam se to

nesmí vůbec, tam se to nesype. Kdybych v tu chvíli zastavil, tak by to tam úplně zasekal, proto jsem tedy vzala mobil a udělala jsem pár záběrů Šance, jak to tam vypadá na cestě a tak dále a pak to tady šlo snad i v Událostech, jakože samozřejmě je to skvělé, že se to dá využít, že už jsou tak kvalitní mobily, že se dá to video využít do reportáže, tak to mě třeba baví.

46. Máte nějaké své zaběhlé postupy, které v práci uplatňujete a které vám práci usnadňují?

To nevím, ale spíš je to tom, že když jsem dělala první kulturní reportáž, tak jsem nevěděla jak na to. Jestli používám ty výrazy, které nejsou moc umělecké, nevěděla jsem, kde je ta hranice toho, jak bych chtěla, aby to vypadalo a teď už samozřejmě s tou zkušeností přesně vím, jak to chci vyprávět, ale rutina fakt ne, já tady rutinu nevidím v ničem. To je oxymoron. Rutina a zpravodajství to je oxymoron, to je absolutně proti sobě. Proto právě lidi, i když je to strašně únavná práce a vyčerpávající a stresující, tak často nemůžou odejít a nemůžou s tím přestat, protože je to pokaždé jinak, pokaždé je to nové, pokaždé je to zajímavé a já asi rutinu nemám. Jedině to, když s tou technikou pracuju dýl, tak to trvá kratší dobu. Když jsme se tady před rokem učili dělat předstříhy, tak mi to trvalo hodinu, než jsem to odevzdala a teď už to člověk udělá během pěti minut, ale rutinu jako takhle nemám žádnou. Každý den je jiný.

Rozhovor č. 3 – bývalá redaktorka a koeditorka pro ČT24 TS Ostrava České televize Nad'a Chattová

1. Jaká byla vaše předešlá žurnalistická kariéra, než jste nastoupila do TS Ostrava?

Já jsem začala ve svých devatenácti letech, a to tak, že jsem rovnou začala působit ve zpravodajství České televize v Praze na pozici tak zvaného helpera v publicistice, což byl člověk, který se v redakci stala prakticky o všechno, to znamená, že jsem nosila kazety, přepisovala jsem materiály, posléze jsem titulkovala nově vznikající publicistický pořad Fakta. V tomto pořadu jsem se následně dostala i k točení, kde jsem si mohla natočit i svou reportáž, nicméně po dvou letech mě zlávalo zpravodajství a přešla jsem v redakci zpravodajství do ranního vysílání, tehdy se ještě jmenovalo Dobré ráno, dnes se jmenuje Studio 6, kde jsem začala jako redaktorka, posléze jsem začala dělat živé vstupy, které jsem dělala dlouhá léta. Následně jsem byla asistentka neboli koeditorka vedoucího vydání a následně vedoucí vydání pořadu Studia 6 a následně se k tomu přidal ještě pořad Před polednem a během té doby jsem se rozhodla, že začnu studovat žurnalistiku, protože jsem zjistila, že mě ta práce zajímá, takže jsem si k tomu chtěla doplnit i vzdělání, takže jsem v Olomouci začala při práci studovat žurnalistiku. V roce 2005 vznikala zpravodajská ČT24, kde jsem se přihlásila do konkurzu na moderátorku, který jsem vyhrála a začala jsem tedy moderovat na ČT24 a zároveň při tom jsem stále editovala pořad Studio 6. Tak to bylo v podstatě celou dobu do mé mateřské dovolené, kdy jsem porodila dvojčata a následně po mateřské dovolené jsem se přemístila do regionálního studia v Ostravě, taktéž do zpravodajství, kde jsem začínala v pozici redaktorky, kdy jsem natáčela reportáže, nicméně mi bylo mnohem bližší editování, takže jsem následně začala editovat speciální vysílání, která byla určena pro kanál ČT24.

2. Jak dlouho jste v TS Ostrava pracovala a na jakých pozicích?

V Ostravě jsem byla celkem pět let a začínala jsem asi v roce 2014 s tím, že jsem tam opravdu začala natáčet reportáže pro Události v regionech, nicméně toto mě úplně nenaplněovalo, a tak jsem následně začala připravovat témata, která by byla vhodná pro celostátní vysílání, nejenom pro regionální, to mi bylo bližší. Následně vznikla pozice koeditora pro toto celostátní vysílání, následně to byl editor jelikož měl to celé vysílání na starosti, z Prahy dostal pouze omezený vysílací čas na cca patnáct nebo dvacet pět minut a celé jej připravil a odvysílal z regionálního studia v Ostravě.

3. Co bylo vaší primární náplní práce, když jste působila v TS Ostrava jako redaktorka?

Co se týče redaktorky, tak to bylo zřejmé, takže vyhledávání témat, které byly nějakým způsobem důležité, tak aby po domluvě s editorem byla náplň vhodná pro ten daný den. Točilo se vše aktuálně, takže ze dne na den, a to byla v podstatě ta hlavní činnost, takže vyhledávání témat. Nicméně každý jsme se už profilovali, každý jsme měli nějaký okruh témat, které jsme rádi točili, takže z tohoto pohledu jsem natáčela reportáže. Nicméně to ale netrvalo moc dlouho, já jsem to opravdu natáčela pouze chvíli, takže ty zkušenosti tady s regionálním natáčením nebyly až tak velké. Já jsem se posléze už vrhla opravdu do vyhledávání témat s přesahem, aby to bylo do celostátního vysílání.

4. Když jste působila jako redaktorka, do kterých pořadů jste připravovala své reportáže, popřípadě jiné formy příspěvků jako živé vstupy nebo telefonáty?

Primárně se vždy natáčelo pro Události v regionech, to byla ta hlavní reportáž, nicméně posléze se k tomu začaly přidávat buď telefonáty, což už bylo od toho ranního vysílání Studia 6, tam se nejčastěji přispívalo, zároveň do ranního Studia 6 se dělaly živé vstupy ze zajímavých akcí tady na Severní Moravě, což jsem taky dělala ráda a pak během celého dne vysílání studia ČT24, takže tam taktéž redaktoři i dnes stále přispívají živými telefonáty i živými vstupy jak do zpráv, tak i mimo zprávy do studií ČT24, kde jsou delší stopáže.

5. Co bylo vaší primární náplní práce, když jste začala dělat koeditorku pro celostátní vysílání?

Byla to hlavně koordinace v redakci přímo v Ostravě tak, aby se zkoordinovala témata, která se natáčejí, vybrat z toho ty, které by byly pro celostátní vysílání zajímavé, případně když se dalo, tak to téma rozpracovat na delší časový úsek s tím, že pozvat příslušné hosty, to vše samozřejmě vykomunikovat s editory v Praze, zda se jim toto téma do vysílání hodí, případně když to bylo opravdu vysoce aktuální téma, tak samozřejmě co nejrychleji to téma zpracovat, pokud se jednalo o nějakou nehodu nebo událost, která byla vysoce aktuální, tak jsme museli co nejrychleji sestavit vysílání, hosty, telefonáty, redaktory, reportáže, připravit si vlastní bodový scénář a jenom si dohodnout čas, která nám Praha pro to dané vysílání vyhradila.

6. Úkoloval vás například vedoucí redaktor ve vaší práci koeditorky pro celostátní vysílání nebo to bylo všechno čistě na vás?

Tam to bylo o spolupráci s editorem, který měl na starosti Události v regionech. Já jsem samozřejmě měla nějaké požadavky, kdy jsem potřebovala dva nebo třeba i tři lidi, takže to bylo o té dohodě tak, aby on samozřejmě mohl naplnit Události v regionech, abychom to nějak zkoordinovali s tím, kolik bylo potřeba natočit reportáží k danému tématu, protože se na to museli vyčlenit lidi. Takže bylo to nejdříve o komunikaci s editorem Událostí v regionech a posléze to byla jen jakási konzultace s Prahou, když bylo potřeba, právě například ohledně výběru hostů, ale nicméně měli jsme v tomto volnou ruku.

7. Jaké zdroje informací jste nejčastěji využívala pro svou práci redaktorky?

Tím, jak jsem začínala v Praze, tak jsem tam hodně naučila a primárně se tam vycházelo z plánu ČTK, což tady v Ostravě nebylo, tady to fungovalo trochu jinak, takže tady jsem se musela trochu přizpůsobit. Jelikož je to menší kraj, tak se tady pracovalo s vlastními kontakty a v podstatě si vystačili s tím, že dokola natáčeli tu oblast, kde nejčastěji natáčeli. Takže pro mě to bylo na začátku trochu složitější, protože jsem tady neměla vůbec žádné kontakty, to znamená, že jsem se zaměřovala na témata, která mi byla dejme tomu blízká, například zdravotnictví. Tak si vybavuji, že první reportáž jsem točila ve Fakultní nemocnici v Ostravě, kde jsem si vyhledala kontakty ať už na webových stránkách, případně na sociální síti a tak dále, takže jsem se zaměřovala na to, co mě baví a ty kontakty jsem si vyhledávala a získávala sama.

8. Jaké zdroje jste tedy využívala nejčastěji?

Nejčastěji to bylo ČTK, pořád jsem se držela téhle klasiky.

9. Jak vás při výběru zdroje informací ovlivňoval fakt, že pracujete ve veřejnoprávní televizi a ne komerční?

Tak určitě tam jsou rozdíly. Já jsem vycházela z témat, které už byly nějakým způsobem jasně dané pro veřejnoprávní televizi a vždy jsem se snažila samozřejmě oslovit a mít tam veškeré strany, které by měly v reportáži být, aby nějakým způsobem byla objektivní, takže s tím jsem neměla problém. Měla jsem to nastaveno z Prahy, takže jsem jela po téhle linii a takhle jsem pokračovala i v tom, co jsem měla rozpracováno, to znamená, že jak jsem se zabývala zdravotnictvím, tak jsem se

zabývala vědou, to jsme taky v pořadech řešili, takže to byla témata, která mi byla blízká a v tom jsem pokračovala. Nicméně co se týká natáčení, tak v Ostravě to bylo minimum, ale co jsem dělala velmi ráda, tak byly živé vstupy, tam jsem se realizovala ráda. Ve chvíli, kdy jsem získala potřebné kontakty už to bylo samozřejmě jednodušší, protože se ti lidi na vás posléze obraceli sami s těmi tématy, což je další věc. Tím, jak je to malá redakce, tak sami volají a sami upozorňují na zajímavé věci, které se dějí.

10. Můžete charakterizovat klíčové rozdíly mezi zdroji informací centrální redakce v Praze a regionální redakce tady v Ostravě?

V Praze jsme vycházeli z toho, že jsme sledovali také zahraniční agentury, nebylo to pouze o tom regionu. Samozřejmě jsme sledovali i celou Českou republiku po regionech, brali jsme to komplexně a věnovali jsme se tématům ze zahraničí, které ovlivňovaly nebo by mohly ovlivnit i domácí zpravodajství. Takže tam to bylo opravdu o širších souvislostech, takže z toho pohledu jsme se věnovali Evropské unii, zahraniční politice, využívali jsme a měli jsme možnost využívat kontakty se zahraničními zpravodaji, na ně jsme se obraceli dnes a denně, takže ta spolupráce tady byla doslova úplně o něčem jiném. To v regionálním studiu se prakticky redaktor nepotká, že by konzultoval, telefonoval nebo měl v reportáži zahraničního redaktora, tak to se nestává. Je to úplně o něčem jiném. Takže v Praze se sledovaly události v širším měřítku s celorepublikovým dopadem, kdežto tady v regionu je to o něčem jiném, tady můžete sledovat lokální událost v nějaké vesničce, která je pro ni důležitá.

11. Jaké zdroje informací byly pro vás nejdůvěryhodnější?

Vždy je důležité se je ověřit. Ve chvíli, kdy je možnost, že by to tak nemuselo být a nemáte to potvrzeno ze dvou na sobě nezávislých zdrojů, tak bych s tím nepracovala dál. Bylo to pro mě opravdu důležité, abych tu informaci měla nějakým způsobem ověřenou, a to se stávalo i tady v regionu, kdy vám může kdokoliv zavolat, že se něco stalo a tak dále, ale dokud jsem si to neověřila, tak jsem s tou informací ven do vysílání nešla.

12. Dalo by se tedy říct, že za nejdůvěryhodnější jste považovala zpravodajské agentury jako ČTK?

Ano, vycházela jsem z nich. Byl to určitě výchozí zdroj.

13. Jak jste již hovořila, v redakci TS Ostrava jste měla svou vlastní síť kontaktů, jak dlouho vám trvalo, než jste si síť vytvořila?

Do Ostravy jsem přišla opravdu bez jediného kontaktu. Oproti Praze, která má svou centrální redakci, a která si vede opravdu bohatou evidenci rozdělenou podle témat, tak v Ostravě sice něco podobného bylo, nicméně ve velmi malém měřítku, to znamená, že v Ostravě měl každý ve svém mobilu své kontakty, a to mi samozřejmě trvalo nějakou dobu. Ve chvíli, kdy by se zdálo, že bych už tu síť mohla mít, tak jsem s tím natáčením skončila. Ale samozřejmě jsem ty kontakty následně používala i v případech, kdy jsem potřebovala hosty do vysílání a tak dále, ale zase ten region není tak velký a těch lidí tady, kteří se vyjadřují není zas tak mnoho, protože nejsou tak mediálně zdatní v některých oborech, to znamená sehnat tady ekonomu, který by se uměl vyjádřit k tématům není tak jednoduché jako v Praze, to znamená, že někdy jsem sahala po pražských kontaktech a do toho celostátního vysílání jsem ráda využívala právě i pražské kontakty, tím, že jsem si mohla hosta vyzpovídat z Prahy, takže jsem využívala tyhleto celostátní kontakty.

14. Stávalo se vám, že jste zpracovávala témata, která už vyprodukovala jiná zpravodajská organizace?

Úplně si to nevybavuji, ale dejme tomu, když byla kauza Lidových novin nebo někoho jiného, která byla opravdu důležitá tak ano, přebíralo se, zdrojovalo se. Tak to prostě funguje. Tak jak se zdrojovala Česká televize a samozřejmě každý chce mít vlastní kauzu a chce být zdrojován, tak v tom případě ano, ale samozřejmě jsme se snažili mít vlastní věci a když jsme museli zdrojovat, tak se k tomu samozřejmě nepřistupovalo často.

15. Jaká témata jste jako redaktorka nejčastěji zpracovávala?

Já jsem se musela přizpůsobit tomu regionu. Bylo to zdravotnictví, ono v podstatě tady není zas tak široký výběr a hlavně, co bylo důležité, bylo to, že pak byla témata, která byla dána, a ne vždy jsem si o nich mohla rozhodnout sama, protože ten den samozřejmě přinesl určité penzum událostí, to znamená, když bylo potřeba abych točila aktuální počasí, tak se jelo na hory točit počasí a bylo to dáno i tím, že pražská redakce, a to funguje samozřejmě neustále, do svých Událostí a do celého dne potřebuje informace z různých regionů. Takže když potřebuje dejme tomu informace z Moravskoslezského kraje z Beskyd v zimě nebo v létě, ať už se jedná o

nezaměstnanost, klasická témata, velké věci, které jsme dělali jako OKD a tak dále, tak nás poptávala přímo Praha, v tom případě už si o tématu nerozhodujete, ale děláte na zakázku téma pro Prahu. Takže musím říct, že to nefunguje tak, že by každý den redaktor točil to, co by chtěl, takhle to není, musí se přizpůsobit tomu, co je potřeba.

16. Byla vám témata častěji přidělována nebo jste si je častěji volila sama?

Je to jak u koho. Když byl redaktor, který si měl najít téma, které bylo atraktivní, uměl ho zpracovat, tak se stávalo to, že častěji točil své věci. Ale když byl redaktor, který točil neustále kulturu nebo něco co nebylo s celorepublikovým přesahem a bylo potřeba natočit něco jiného, tak v tu chvíli se mu to téma změnilo a musel točit něco jiného. Takže se to nedá přesně určit. U každého je to celkem jinak.

17. S kým jste konzultovala téma, které jste si vybrala sama?

Vždy se konzultují s editorem Událostí v regionech, pro kterého se to primárně dělá. Ve chvíli, kdy se to téma dělá pro Události nebo pro jiný pořad, který má svého editora, tak on si samozřejmě řekne nějakou svou představu a kontroluje výslednou košilku.

18. Říkal vám editor, jak by měla být reportáž zpracována, co by měla obsahovat a podobně nebo to bylo čistě na vás?

Více méně je to na redaktorovi. Zase záleží na tom, jestli se jedná o nováčka nebo o člověka, který už ví, jakým způsobem k tomu přistoupit, takže určitě jsme si řekli nějaký nástin, jak by to mohlo vypadat, ale je to čistě práce redaktora, a tak jak když zadáte jedno téma dvěma lidem, tak každý vám ho zpracuje úplně jinak.

19. Jaká témata vám byla osobně nejbližší a do jakých jste se nerada pouštěla?

Já měla hrozně ráda aktuální témata. Myslím, že to bylo ovlivněno tou Prahou, kde jsme jeli všechno živě a aktuálně a měla jsem ráda věci, které přišly nenadále, to znamená, že nebyly připraveny. Já jsem velice ráda pracovala pod stresem, takže jsem měla ráda přírodní katastrofy, ve smyslu povodní, extrémů v počasí, ať už to byly nějaké nenadálé události, tak já měla ráda tyhle věci, které nebyly dopředu dány a kde se muselo jednat hrozně rychle. Takže to byla témata, která mě nějakým způsobem bavila. Neměla jsem ráda připravené věci, které si plánujete dopředu a tak dále, takže já jsem spíše byla ta, která měla ráda tohleto.

20. Byla témata, na nichž jste pracovala delší dobu nebo to byly reportáže, které jste zpracovávala jeden den?

Více méně to byly jednodenní záležitosti. Maximálně se k něčemu vrátíte jednou nebo dvakrát, ať už je to třeba soud, který se táhne. Byl to například případ, který sledovali jiní redaktoři, já jsem nesledovala úplně od začátku a byl to případ Petra Kramného. Samozřejmě ho už pak dělali redaktoři, kteří v tom byly nějakým způsobem od začátku a já jsem se k tomu připojila v rámci živých vstupů, takže jsem zase sledovala soudní jednání. Takže byl člověk, který točil reportáž a pak člověk, který živě vstupoval. Já jsem vždy radši měla to živé vstupování a pokud to šlo, tak jsem si vždy brala k tomu tématu živé vstupy.

21. Živé vstupy ve vysílání určoval editor?

Určitě. On musí mít vždy konečné slovo, ale v důsledku vzniku pozice koeditora, tak ten samozřejmě také hodně plánoval živé vstupy, takže ten do toho měl taky určitě co mluvit.

22. Jak fungoval výběr témat, když jste dělala koeditorku pro celostátní vysílání?

To bylo samozřejmě dáno aktuální situací. Taková témata, která se dala naplánovat byly k nějakým výročím, které se vztahovaly k regionu, to znamená například velké firmy jako OKD a tak dále, tak tam se mohlo nějakým způsobem naplánovat. Pak to byly výročí různých událostí, jako například nehoda ve Studénce, tak ta se samozřejmě sledovala každoročně, vědělo se, že se blíží datum nehody ve Studénce, protože nebyl uzavřený soud deset let, takže každý rok se pravidelně dělalo speciální vysílání. Takže to byly věci, které se naplánovat daly a pak byly věci, které se naplánovat nedaly, a to bylo přesně tak jak jsem říkala, třeba výkyvy počasí, povodně, kalamitní situace na silnicích a tak dále. Takže to se zpracovávalo aktuálně.

23. Takže speciály jste měla na starosti vy. Co všechno zahrnovalo plánování speciálů?

To bylo vždy po dohodě s editorem z Prahy, což já jsem měla tu velkou výhodu toho, že jsme se znali skoro se všemi, takže oni nějakým způsobem věřili mně, takže bych řekla, že jsem měla v podstatě volnou ruku. Témata jsem určitým způsobem naplánovala, zavolala jsem si s ním, probrali jsme jakým způsobem bych to chtěla udělat, co bych z toho místa chtěla ukázat, dohodli jsme se na přijatelném čase a ve

chvíli, kdy to schválila, tak jsem samozřejmě to vysílání domluvila po dohodě s editorem Událostí v regionech, kolik budu potřebovat lidí, jak by to mělo vypadat a ty lidi jsem si nainstruovala, ty kteří do toho byli zainteresováni, co mají dělat, jak by to mělo vypadat, jak by to mělo být stopážově dlouhé, co chceme ukázat, obvolala jsem si hosty, které jsem do toho případně chtěla. Následně proběhla výsledná kontrola reportáží, napsání bodového scénáře, potom samozřejmě v režii až po odvysílání do Prahy. Práce byla také samozřejmě i s moderátorem, tak aby přicházel v danou chvíli, rozebrali jsme všechno, co všechno se bude probírat v rámci toho daného času, takže tak.

24. Kolikrát týdně se tyto speciály vysílaly?

Určitě se to lišilo, ale byly tam požadavky, že jedno období to mělo být dvakrát týdně, takže byl v podstatě takový tlak, že to muselo být, tím pádem jsme ta témata případně i vyhledávali, protože ne vždy se něco aktuálně dělo a pak by třeba i den, kdy jsem za den měla dva speciály a to mám pocit, že byly zrovna povodně, takže jsem s odstupem tří hodin udělala dvě vysílání, které byly tematicky stejné, nicméně hosty, živé vstupy, reportáže jsme udělali z jiných míst, takže i takové byly případy, ale myslím, že dvakrát týdně byl takový standard.

25. Kde se tyto speciály vysílaly?

Na ČT24 během celého dne, to znamená po skončení Studia 6, i když ve Studiu 6 už mohl začít první živý vstup, který na ten speciál upoutal a ty speciály se vysílaly v čase od 11:15 do asi 16 hodin.

26. Jak vypadal váš běžný pracovní den od chvíle, kdy jste přišla do práce až po chvíli, kdy jste ji opouštěla, když jste působila jako redaktorka?

U redaktorky to bylo samozřejmě každý den jiné, protože ten den si plánujete den předem, tudíž už musíte vědět co nějakým způsobem budete dělat anebo přicházíte a nevíte a práci vám zadá editor. Takže ráno přicházíte tak, že když víte, že už od rána děláte živé vstupy, tak jste v práci od šesti ráno. Když neděláte, sedíte v devět hodin a nevíte co budete dělat, takže v tom jsou obrovské rozdíly a zase konec práce, může se stát, že si myslíte, že domů odejdete ve tři a odejdete v osm nebo v devět večer, protože vám zavolají, že chtějí ještě vstup do Událostí, vstup do 90' ČT24, takže to bylo v závislosti na tématu a ta pracovní doba byla neskutečně náročná, protože jsem

nikdy nevěděla v kolik se končí nebo se začínalo ráno v šest hodin telefonátem, který jste mohla dělat z domova, takže to bylo opravdu různé. Ve chvíli, kdy jsem editovala, tak to mělo už takový pevný řád, že jsem do práce přicházela po osmé hodině, v 9:30 byla porada, kde jsme si řekli, co a jak, už jsem nevyjížděla na plac, byla jsem jenom v kanceláři, koordinovala jsem to jenom z kanceláře, v 15 hodin byla poté další porada i s výhledem na další den a poté jsem prakticky podle potřeby jsem odcházela.

27. Jak vypadal váš běžný pracovní den, když jste dělala koeditorku pro ČT24?

Musela jsem se nejdříve seznámit s tím dnem, co je v plánu, co je naplánováno na ten druhý den. Já jsem vždycky pracovala o den dopředu, to znamená, že mě už od rána zajímalo, pokud bylo pondělí, tak mě zajímalo, jak bude vypadat úterý. Vždycky to tak bylo, protože pondělí jsem měla naplánováno z pátku a už jsem věděla, jak to bude, to znamená, že od rána mě tedy zajímalo, jak bude vypadat následující den. Když tam bylo málo témat, tak už jsem začala s redaktory probírat co budou dělat, jestli vědí nebo nevědí, začala jsem hledat to, co by se dalo nabídnout jako živé vstupy, protože první, s kým jsem komunikovala bylo vždy Studio 6, kterému jsme dávali jasnou nabídku živých vstupů. Když tam nebyla dobrá témata, tak jsem je musela najít a vytipovat si je sama, takže to byla hlavní náplň – obstarat vysílání Studia 6 a od toho rána se to potom dalo využívat na ČT24, takže pak přicházely zprávy v 10:00, zprávy ve 12:00, kde je od regionální redakce v Ostravě žádáno, aby přispěla. Neříkám, že je tomu tak každý den, protože ne každý den to potřebují, nicméně potom přicházely Události v regionech plus, což jsou naše krátké regionální zprávy, ty jsem neměla na starosti, ale nicméně se to všechno prolínalo. Musela jsem vědět, že ten vstupář nebo redaktor pokračuje. Následně přicházely zprávy na ČT24, jedničky, dvojky, trojky, čtyřky, takže tam jsme plánovali regionální telefonáty, regionální vstupy, takže naplánovat celý seznam telefonátů, vstupů, reportáží na ten další den. Dále být v komunikaci s Prahou, aby věděli, co jim nabízíme, potvrdit si, co všechno máme, potvrdit si to s redaktory, případně obstarat hosty do vysílání.

28. S kým vším jste spolupracovala jako redaktorka přímo na tvorbě reportáží?

V redakci to byl nejvíce editor u toho vysílání nebo když to bylo téma, které nebylo mně úplně vlastní a věděla jsem, že je tam kolegyně, která se v tom ba naopak vyzná, tak určitě jsem ji požádala o nějakou radu, ale primárně jsem komunikovala s editorem. Na place jsem spolupracovala samozřejmě se štábem, to znamená

kameraman, kdy jsem vždy měla nějakou představu, co bych z toho chtěla mít, takže ta komunikace tam samozřejmě byla důležitá. Určitě bylo důležité to, s jakým kameramanem jedete, protože se na tom výsledku taky podílel a samozřejmě ve střížně další člověk stříhač, tak taky spolupráce se stříhačem.

29. Kladla jste si na kameramana nějaké vizuální požadavky?

Určitě. Bylo to v závislosti na tom, že když jsem věděla, že jedu s kameramanem, který opravdu ví a stačilo mu jenom říct téma, pracoval sám a nebyl žádný problém, ale pak, když jsem měla nějaký speciální požadavek, když jsem potřebovala více záběrů nějak jinak nebo jsem měla vlastní představu, tak bylo důležité s nimi komunikovat a říct, co od toho očekáváte.

30. Jaké pracovní kroky vedly ke zhotovení finální podoby reportáže?

Určitě schválené téma, následné obvolání respondentů, za respondenty zajet, natočit s nimi rozhovor, případně potřebné obrázky, které byly k tomu nutné a návrat zpátky do redakce, kde už v autě si děláte představu, jak by to mělo vypadat. Já jsem pracovala ještě v době, kdy jsem zažila analogové vysílání, takže byl opravdu přepis daného materiálu, kdy jsem si přepsala, co bylo potřeba a už jsem začínala pracovat s tím, že psala asynchrony, vypisovala synchrony, skládala reportáž. Ve chvíli, kdy byla hotová, tak šla na kontrolu editorovi a posléze do střížny.

31. Jaké techniky jste využívala pro zatraktivnění reportáže?

Tak určitě stand-up byl z devadesáti procent součástí, ať už byl uprostřed reportáže nebo na konci, to opravdu záviselo na tom, co se zpracovávalo. Samozřejmě se používaly rozhovory, živé telefonáty, grafy, různé tabulky, takže to vše se využívalo. Když bylo potřeba, tak se samozřejmě využívaly fotografie ze sociálních sítí, které byly ozdrojované nebo dejme tomu převzaté záběry, které byly také ozdrojované, záleželo to v závislosti na tom, co bylo potřeba. Takže asi tohle.

32. Jak by podle vás měla vypadat ideální reportáž, která jde do Událostí v regionech?

Ono asi nejde úplně říct, jak by měla vypadat ideální reportáž, nicméně měl by se z ní člověk dozvědět, to, co je potřeba, měla by být informace hlavně dobře ověřená, to je pro mě základ, aby se nestalo, že až po jejím odvysílání se zjistí, že se věci mají jinak, takže to je úplný základ, má to téma ověřeno, ozdrojováno a pak mít kompetentní lidi,

kteří se vám k tomu vyjádří, tak aby vám to dodalo ten ucelený, správný a objektivní náhled na celou věc.

33. Jak dlouho vám zabralo vytvořit jednu reportáž?

Vytvářelo se ze dne na den a byly i případy, kdy někdy bylo potřeba více dnů, ale to bylo v závislosti na tom, že se natáčelo až odpoledne. Nicméně měla jsem už čas, kdy jsem se snažila být dejme tomu ve tři nebo čtyři hodiny ve střížně. Byly ovšem i případy, kdy stříháte a máte dost velkou obavu, že to nezvládnete do vysílání na šestou.

34. Dokázala byste odhadnout, kolik času jste trávila v terénu a kolik v redakci?

Když se vyjíždělo, tak jsem se snažila co nejdříve dopoledne vše natočit, to znamená dopoledne jsem určitě trávila venku a buď se podařilo a vracela jsem se třeba kolem poledního anebo byl přesah až do druhé hodiny odpoledne, ale víc ne, to už potom byly extrémy, kdy se vědělo, že to bude až do odpoledne, takže do těch dvou jsem byla vždycky zpátky.

35. Jak často jste dělala živé vstupy nebo telefonáty?

Živé vstupy jsem se snažila dělat co nejdéle, i když jsem potom editovala, tak jsem to měla jako takové zpestření, že jsem si ten živý vstup občas udělala, takže tam jsem se snažila dělat co největší procento živých vstupů, ty mě bavily mnohem více než natáčení reportáží.

36. Jaká byla kritéria pro to, aby byl živý vstup zařazen do vysílání?

Určitě to bylo to téma samotné. Muselo být vhodně vybrané, atraktivní a hlavně aktuální. Takže to téma bylo úplně to prvotní, co to určovalo a u živých vstupů samozřejmě i prostředí. To je další věc, když máte možnost se dostat na exkluzivní místo, kde se štáb normálně nedostane a pustí vás tam aktuálně například před zahájením nějaké velké akce, příkladem poslední doby byl například Fed Cup tady v Ostravě, kdy jsme domluvili to, že nás pustí do zákulisí, kde normálně nikoho nepustili, takže před zahájením přípravy a tak dále, takže tam jsme vstupovali, tam jsme dělali i přímo speciální vysílání z místa, takže to byly vstupy, které byly jasně atraktivní a byl o ně zájem. Takže záleželo na aktuálnosti nebo na daném místě a jeho atraktivitě.

37. Kdo schvaloval definitivní podobu reportáže?

Pokud to bylo do Událostí v regionech, tak to byl editor Událostí v regionech a pokud to bylo do pražských Událostí, tak tam to schvaloval pražský editor.

38. Jak probíhalo hodnocení vaší práce?

Abych byla upřímná, tak tady v Ostravě nijak. Nebo úplně minimálně. Nebyl na to prostor to nějakým způsobem rozebírat a myslím si, že to bylo špatně, a že by se tomu měl věnovat nějaký čas. Já tam už teď nějakou dobu nejsem, takže samozřejmě to nechci takhle hodnotit, ale co jsem tam byla já v té době, tak to neprobíhalo a byl to spíše takový samospád a i nováček, když přišel, tak byl hodně odkázán sám na sebe a moc tam nefungovalo to, aby se s ním nějakým způsobem pracovalo, takže hodnocení bylo velmi stručné a moc se to nerozebíralo.

39. Jakým způsobem jste fungovala při náhlých událostech, kdy vás odvolali z něčeho, co jste natáčela a musela jste vyjet někam jinam?

To se určitě stalo každému a už jsou na to všichni redaktoři zvyklí. Samozřejmě někteří mají trochu problém s živým vysíláním třeba jak já jsem to měla ráda, tak byli i redaktoři, kteří to zase rádi moc neměli. Takže v tu danou chvíli zkrátka zapomenete na téma, které jste dělala a věnujete se okamžitě tomu aktuálnímu, to znamená zjistíte si co nejvíce informací, co se stalo, kde se to stalo, přemístíte se na to místo, během té doby si zajišťujete případné respondenty nebo většinou, když se jednalo o něco náhlého, tak už byli všichni na místě, ať už to byla nějaká nehoda a podobně, tak samozřejmě na místě, kdy se tam nacházel integrovaný záchranný systém. Takže určitě získat informace na místě, případně vám volal někdo z redakce a informoval vás po telefonu co se děje.

40. Jakým způsobem jste fungovala při náhlých událostech jako koeditorka pro ČT24?

Tam samozřejmě taky, zjistit v tu danou chvíli co nejvíce informací, ověřit si je u daných lidí, kteří s tím mají, co dočinění, protože by to mohlo být i jinak, takže se k nám dostávaly informace, které ještě nevyšly dejme tomu v ČTK, nebyly nikým potvrzeny, takže nejdříve si je ověřit, to bylo to hlavní a důležité. Následně pak pracujete s tím, že musíte na místo okamžitě vyslat člověka tak, aby byl živý vstup, zajistit čas přímo s Prahou, zajistit čas pro mimořádné vysílání, aby vám ho přidělili a

ve chvíli, kdy vám jej přidělí tak získávat hosty, domlouvat je, aby byli buď na místě nebo ve studiu, takže taková ta organizační koordinace, tak aby se to zvládlo, rozdělit práci pro redaktory, aby věděli, co všichni mají dělat, jestli mají vstupovat nebo točit, v kolik a kde mají být.

41. Měla jste nějaké pravidelné videoporady s editory z centrální redakce v Praze?

Ty tam fungují a jsou, já jsem se jich občas účastnila, nicméně pro mě nebyly nějak úplně přínosné, protože já jsem s nima byla několikrát denně na telefonu, takže my jsme řešili hodně věcí operativně na telefonu během celého dne, to znamená, když porada byla v 11 hodin, tak pro mě neměla úplně velký přínos, protože během dne se všechno třikrát, čtyřikrát měnilo, takže my jsme opravdu byli hodně na telefonu.

42. Byl přímo stanovený čas, kdy se videoporady odehrávaly?

Určitě byl. Byla to porada hlavně pro editora Událostí v regionech, který se jich účastnil a bez toho koeditora. Jednu dobu to bylo povinné a on tam v podstatě řešil celou agendu za tu Ostravu, co se bude dít, to znamená, že my jsme si samozřejmě řekli a on věděl a celé to vyřešil on.

43. Koeditor tedy dostává věci především na ČT1 nebo na ČT24?

Koeditor je dostává primárně na ČT24 a editor Událostí v regionech se samozřejmě snaží, aby ty reportáže, které mají potenciál a veškeré, které se odvíjejí, samozřejmě ne všechny, aby se objevily v celostátních Událostech, takže tohle je zase jeho úkol a určitě úkol všech, aby co nejvíce těch reportáží bylo s celostátním přesahem.

44. Využívala jste při své práci sociální sítě?

V té době, kdy jsem byla v Ostravě, tak se zakládal Facebook Událostí Ostrava, takže tam se začalo nějakým způsobem přispívat, měli jsme iPady, na které jsme natáčeli živé vstupy na Facebook, takže to mě taky párkrát zastihlo. Dále se tam i sdílely reportáže, zajímavé rozhovory a věci během dne, takže takto jsme přispívali. Pak jsem maximálně využívala ještě Twitter jako zdroj informací a tak dále, takže takto.

45. Osobně jste tedy sociální sítě nepoužívala?

Minimálně.

46. Jak jste vnímala vývoj nových technologií a digitalizace v redakci v závislosti na čase?

Pro mě to všechno byl takový přelom, protože jak jsem říkala, já jsem začínala na analogovém vysílání, takže já jsem ručně nosila analogové kazety, které jsme vkládali do strojů, přepisovali, takže pro mě to byl samozřejmě velký skok, všechno to přišlo po mé mateřské dovolené, takže já jsem měla takovou pauzu a následně bylo všechno jinak. Nicméně jsem se tomu přizpůsobila a sociální sítě mi nedělaly problém, když jsem si potřebovala něco zjistit nebo jsem je potřebovala využít, tak jsem je využila. Vím, že kolegové využívali sociální sítě, kdy například hledali respondenty velmi často, já jsem tohle nevyužívala, ale bylo to s ohledem na to, že jsem točila krátkou dobu v Ostravě, ale vím, že když potřebují respondenta, který má nějakou zkušenost s něčím, tak dají na Facebook všem svým známým, že někoho hledají, shánějí někoho a většinou se jim to daří, takže vím, že to využívají. Nicméně já jsem to moc nepoužívala.

47. Jak vnímáte postavení sociálních sítí v souvislosti s rychlostí informování a jejich důležitostí ve zpravodajství?

Určitě je to velmi důležité. Takhle v podstatě vzniklo i nové oddělení nových médií, které vzniklo v Praze a přímo se na to specializuje a určitě to má svou obrovskou a nezastupitelnou roli. Je to také vidět ve sledovanosti, kdy před těmi pěti lety jsme tam měli prá „lajků“ a pár sledujících a dneska je to v deseti tisících a ty ohlasy jsou velké, takže je to důležitá složka.

48. Jakou techniku či technologii jste využívala při natáčení či živých vstupech?

Vstupovala jsem asi jednou nebo dvakrát na iPad, nicméně to není příliš kvalitní záležitost i když se Česká televize snaží jít tímto stylem. Jinak měla jsem s sebou samozřejmě kameramana, kdy jsme vstupovali na tak zvaný batoh, takže přenosová technika, která nebyla na kabelu nebo potom SNG vůz s družicí, kde jsme se připojili přes signál, který byl na kabelu, takže byly tyto dvě možnosti živých vstupů a jinak si prakticky vystačíte s telefonem. Počítač jsem na plac nevozila, takže mi vystačil telefon, tužka a papír.